

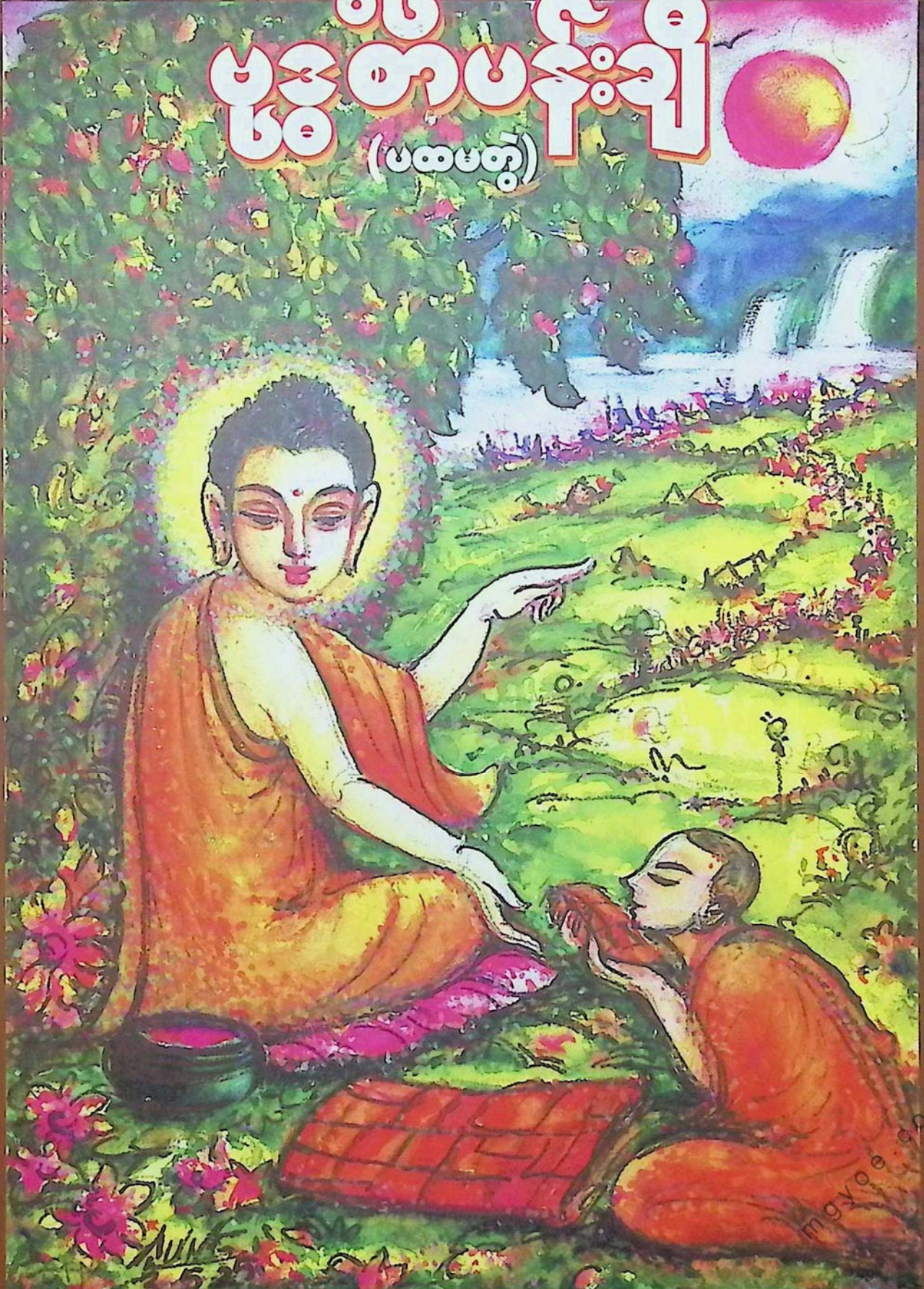
mgyc.com

SAMPLE BOOK

ပဏ္ဍိတအုပ်စိုက်

ဣန္ဒြေဒေါင်း ပဒေသာပန်းချီ

(ပထမတွဲ)

mgyc.com

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ဇော့ဆီင်း ပဒ္ဒတာပနိချီ (ပထမတွဲ)

designed by tin htoon

ပဒ္ဒတာပနိချီ (ပ) ၃၀၀၀၀ ကျပ်

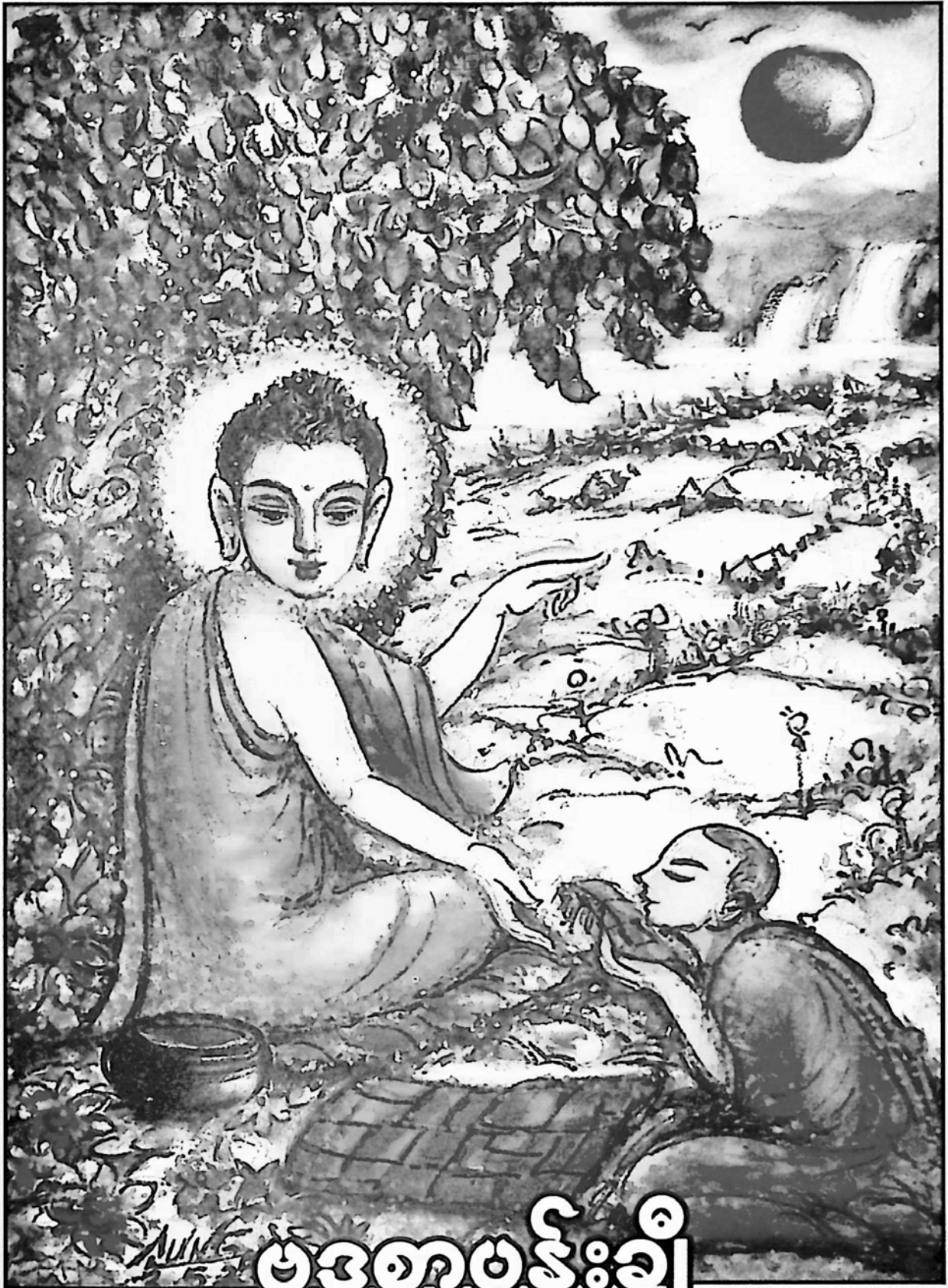

9 202375 124947 8

(၂၀၁၁) ခုနှစ်တွင်
ပြုစုခဲ့ပါသည်

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ဝင်
နိုင်ငံများအတွက်
ပြုစုခဲ့ပါသည်

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ
(ပထမတွဲ)

ဌေးဒေါင်း

[ဆရာငွေဒေါင်း၏ (၁၁၀) ပြည့်နှစ် အမှတ်တရ]

ပထမအကြိမ်ပုံနှိပ်ခြင်း
၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ အုပ်ရေ ၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ - ပန်းပုဦးအောင်ကျော်
အတွင်းသရုပ်ဖော်ပန်းချီ - ပန်းချီဇင်မင်းလှိုင်

မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း
ပန်းချီတင်ထွက်:

စာစီ
လူမော်

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ
ဦးကျော်မိုးစိန် (အောင်သာပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၆၉၀)
အမှတ် ၃၆၂၊ ရွှေနှင်းဆီလမ်း၊ ၅ ရပ်ကွက်၊ မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ထုတ်ဝေသူ
ဦးဆန်းအောင်သူ (ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်-၀၀၀၆၇)
အမှတ် - ၁၆၇(A)၊ ၃၅-လမ်း(လယ်)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မာတိကာ

၁။	အနော်မာသို့	၁၃
၂။	အပန်းတော်ဖြေ	၁၆
၃။	တရားဦး	၂၈
၄။	ရဲဘော်သုံးကျိပ်	၃၂
၅။	စည်းရုံးရေးမှူး	၃၉
၆။	အိုးစရည်းနှင့် လက်ငင်အိုး	၅၀
၇။	လင်းအာရုံ	၆၀
၈။	သူ	၇၂
၉။	ကျောင်းမြတ်အမွန် ဇေတဝန်	၈၁
၁၀။	စိန်ဒေါင်းပျံ	၉၃
၁၁။	ဝတ်ရုံတော်	၁၁၅
၁၂။	ရက်ကန်းမယ်	၁၂၄
၁၃။	ရွှေချည်ငွေချည်တန်းပါလို့	၁၃၂
၁၄။	ဝါဝါဝင်း	၁၄၃
၁၅။	မေတ္တာပန်းပွင့်	၁၅၁
၁၆။	သစ္စာအမွန်	၁၅၅
၁၇။	လယ်မှူးကြီး ဗုဒ္ဓ	၁၆၉
၁၈။	ထွန်တုံးရှင်	၁၇၆
၁၉။	မေတ္တာရေစင်	၁၈၄
၂၀။	မာနရှင်	၁၉၃
၂၁။	မဟာကရုဏာရှင် ဗုဒ္ဓ	၂၀၃
၂၂။	အောင်နိုင်သူ	၂၀၆

၂၃။	ကြာပန်းသခင်	၂၁၅
၂၄။	ကြာပန်းအရှင်	၂၂၄
၂၅။	ရဟန်း	၂၃၅
၂၆။	ဒွေးညီနောင်	၂၄၄
၂၇။	ဦးကြောင်ဘီလူး	၂၅၃
၂၈။	သားဆိုးကိုချွတ်သူ	၂၆၆
၂၉။	လာဘ်မင်းသခင်	၂၇၆
၃၀။	နာဂရာဇာ	၂၉၁
၃၁။	နွံထဲက ကြာ	၃၀၂
၃၂။	ပစ္စည်းရှင်	၃၁၃
၃၃။	အမေ	၃၂၂
၃၄။	လွမ်းစေတီ	၃၃၃
၃၅။	အလှမာန်ယစ်သူ	၃၄၃
၃၆။	ကုဏ္ဍလာ	၃၅၆
၃၇။	ခန်းသဗ္ဗာဝယ်	၃၆၈
၃၈။	ပုဏ္ဏဝတီ	၃၈၁
၃၉။	ဇာခန်းဆီးနောက်ဝယ်	၃၉၁

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ

နိဒါန်း

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ဟူသည် ‘ဗုဒ္ဓ’ ‘စာ’ နှင့် ‘ပန်းချီ’တည်းဟူသော ဝေါဟာရသုံးရပ်ကို တွဲစပ်ထားသော အမည် ဖြစ်သည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘုရားရှင်၊ သို့မဟုတ် ရတနာသုံးပါးနှင့်စပ်သော ကြောင်းရပ် အတွေးအသိမျိုးစုံကို ပန်းချီ ပန်းရုပ်ကဲ့သို့ စွမ်းနိုင်သမျှ လှလှပပ ရေးခြယ်ထားသောစာဟု ဆိုလိုပါ၏။

‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ ဟု ဆိုသကဲ့သို့ ‘ဓမ္မစာပန်းချီ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။ ‘သံဃစာပန်းချီ’ ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

တစ်ဖန် ‘ပန်းချီ’ ဆိုသည်မှာ ပကတိရုပ်ဝတ္ထု အစစ်အမှန်လည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်း မဟုတ်။ ရုပ်ဝတ္ထုအစစ်အမှန်တွင် ပန်းချီဆရာ၏စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် ရေးခြယ်ထားသည်ကို ‘ပန်းချီ’ ဟု နားလည်ရပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော်များ၏ အကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သမျှ စာပန်းချီရေးဖွဲ့ထားသော ဤဝတ္ထုများသည်လည်း ဤသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော်လာ ဖြစ်ရပ်အစစ်အမှန်များလည်း မဟုတ်၊ အစစ်အမှန် မဟုတ်ဘူးလည်း မဟုတ်။ ဓမ္မပဒ၊ ဗုဒ္ဓဝံသာ၊ နိကာယ၊ ဝိနယ စသော ထိုထိုကျမ်းဂန်တို့မှ ဖြစ်ရပ်မှန်များကို မူတည်ကာ စာရေးသူ၏ စိတ်ကူးဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ်၊ ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်အောင် စာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တရားတော်၊ တပည့်သံဃာတော်များ၏ ကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို ပန်းချီကား တစ်ခုစီ၊ တစ်ချပ်စီပမာ ရေးခြယ် ဆွဲထောင်၍ ပြထားသော ဝတ္ထုများဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဤစကားကိုဆိုရသည်မှာ ဤ ‘ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ’ များကို ဖတ်ရှုရာ၌ ဝတ္ထုပါအကြောင်းအရာ အချက်အလက်များနှင့် ပတ်သက်၍ စာရှုသူတို့အား ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာတော် မူရင်း ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များကဲ့သို့ မယူဆစေဘဲ ဤစာ၊ ဤအဖွဲ့များကိုဖတ်၍ ရတနာသုံးပါးသို့ ကြည်ညိုရှိညွတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ရပ်အလျောက် တွဲပါလာသော ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အတွေးအမြင် သိမှတ်ဖွယ် တစ်စုံတစ်ရာကို ရရှိခြင်း၊ ဤစာ ဤအဖွဲ့များမှ တစ်ဆင့်တက်၍ ဘုရားရှင်၏ ဒေသနာ တော် မူရင်းကျမ်းဂန်များသို့ ချဉ်းကပ်စေလိုခြင်းတို့သည်သာ စာရေးသူ၏ ရည်မှန်းချက်ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလို၍ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲကြီးများမှာ မူလ ဆန်းညွှန်ဦးတိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သော အတွဲသုံးတွဲကို စုပေါင်းထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မူလထုတ်တွင် မပါသော နောက်ရေးသည့် အချို့အပုဒ်များကို အစီအစဉ်ကျစေရန်အတွက်

ထပ်ဖြည့်ထားပါသည်။

တစ်ဖန် မူလထုတ်ဝေခဲ့သော 'ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ' များမှာ အစီအစဉ်ကျကျမဟုတ်ဘဲ ရေးပြီးသမျှတို့ကိုသာ တန်းစီ၍ ထည့်သွင်း ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေရာ ဤအတွဲများတွင်မူ ဖြစ်နိုင်သမျှ အစီအစဉ်ကျအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါသည်။

ဤ 'ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ' များ ရေးသားပုံမှာ ဖြစ်စဉ်တော်များအတိုင်း ရေးသားခြင်းမဟုတ်မူဘဲ စိတ်ကူးတွေ့ထိသမျှ တို့ကိုသာ ခုန်ကျော်ရေးသားခြင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအတွဲတွင် မပါဝင်နိုင်သေးသည့် အခြား 'ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ' စာတမ်းများလည်း ကျန်ရှိနေပေသေးသည်။ ဆက်လက်၍လည်း မပြတ် ရေးသားနေဆဲဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် တစ်ချိန်သောအခါတွင်မူ ရှေ့နောက် အစီအစဉ် ကျသော စာပန်းချီ ဗုဒ္ဓဝင်ပမာ ဖြစ်လာရမည်ဟု မျှော်လင့်ချက်ထားပါသည်။

'ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ' များကို ဖတ်ရှုရာ၌ အချို့သော အကြောင်းအရာ အချက်အလက်များမှာ ထပ်သယောင် ဖြစ်နေ သည်ကို တွေ့ရှိကြရပါမည်။ ဤသို့ဖြစ်ရသည်မှာ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ကြေးမုံသတင်းစာမှ စတင်၍ ဤ 'ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ' များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ နှစ်၊ လ ကြာမြင့်သောကြောင့် ထပ်၍သွားရသည်များလည်း ရှိသည်။ တမင် ထပ်၍ရေးသည် လည်း ရှိသည်။

ဥပမာအားဖြင့် 'တရားဦး' (၁၉၆၂) ကို ရေးခဲ့စဉ်က သတင်းစာ နေရာကို ငဲ့ရသောကြောင့် အားမလိုအားမရ ရှိခဲ့သည်ကို ၁၉၇၉ တွင် 'သစ္စာအမွန်' အမည်ဖြင့် ထပ်၍ရေးခြင်းမျိုး ဖြစ်ပါသည်။

ဤမျှ 'ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ' များကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ စာရေးသူ၏ သတိချွတ်ယွင်းမှုကြောင့် မမှားသင့်ဘဲနှင့် မှားသည့် အချို့သော အချက်များကို ထောက်ပြခြင်း၊ အားပေးအားမြှောက်ပြခြင်းဖြင့် ကူညီကြသော ဆရာတော် သံဃာတော်နှင့် စာဖတ်ပရိသတ်အား လည်းကောင်း၊ အချို့သော ဗုဒ္ဓစာပန်းချီများအတွက် မိမိတို့၏ကဗျာကို အသုံးပြုခွင့်ပေးခြင်း၊ ကဗျာရေးသားကူညီခြင်းဖြင့် ကျေးဇူးပြုကြသော အမရပူရ မဟာဂန္ဓာရုံတိုက် ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၊ ခင်လေးမောင်နှင့် မောင်စိန်ထွန်း (အမရပူရ) တို့အားလည်းကောင်း၊ ရေးသားခိုက်တွင် လိုအပ်သော ကျမ်းဂန်အချက် အလက်များကို ရှာဖွေပေးခြင်း၊ ထောက်ပြဝေဖန်ခြင်းဖြင့် ကူညီသော ဇနီးဖြစ်သူ နန်းရွှေခင်အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးစကား ဆိုအပ်ပါသည်။

စာရေးသူ

ငွေငွေဒေါင်း

ရှုခင်းသာခြံ၊ မင်းလမ်း၊ စပ်စံထွန်းရပ်ကွက်၊ တောင်ကြီးမြို့။

ငွေဥဒေါင်း

[၁၉၁၅ - ၁၉၉၇]

မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဟင်္သာတစီရင်စု အဖျောက်ရွာ ဇာတိ။ ၁၉၁၅ ခု ဇွန်လ ၂၃ ရက်တွင် ဖွားသည်။ အဖ ပန်းပဲ ဆရာ ဦးဒေါန၊ အမိ ဒေါ်သက်တင်။ မိခင်ဘက်အဖိုးမှာ လှေသူကြီး ဖြစ်သည်။ မွေးချင်း သုံးယောက်တွင် အကြီးဆုံး၊ အမည် ကြီးမောင် ဖြစ်သည်။

ဖခင်က အိမ်တွင် သင်ပုန်းကြီး နှစ်ခေါက် စာသင်ပေးခဲ့သည်။ ၇ နှစ်အရွယ်တွင် ဆရာဦးထွန်းရင်၏ မြန်မာစာ သင်ကျောင်း ပထမတန်း တက်ရသည်။ ၆ လခန့်အကြာ ဖခင်ကွယ်လွန်၍ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ပြောင်းရွှေ့ပညာ သင်သည်။ ၁၂ နှစ်တွင် သာမဏေဝတ်ပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပင် အတန်းပညာ ဆက်သင်သည်။ မြန်မာ ခုနစ်တန်းကို အလွတ်ဖြေဆို အောင်မြင်သည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ ကျောင်းရှိ စာနယ်ဇင်းများနှင့် စာအုပ်မျိုးစုံ ဖတ်ခွင့်ရရာ စာဖတ်စာရေး ဝါသနာ ထက်သန်လာသည်။ ကောဇာသစ်မဂ္ဂဇင်း၌ ဆင်းရဲသား ကလောင်အမည်နှင့် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။ ပထမဆု ငွေ ၁၅ ကျပ်နှင့် ဖောင်တိန် ချီးမြှင့်ခံရသည်။ သူရိယမဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုတိုပြိုင်ပွဲတွင်လည်း ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။

၁၆ နှစ်တွင် ဦးလေး ဦးပဉ္စင်း သီတင်းသုံးရာ ရန်ကုန်မြို့ ပုဇွန်တောင် ဆားလင်းကျောင်းတိုက် ရောက်သည်။ မဟော်သခင် သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးပို့ရာမှ အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ခန့်အပ်ခံရသည်။ လစာငွေ ၁၅ ကျပ်ရသည်။ မင်္ဂလာအမည်ဖြင့် ဆောင်းပါးများ ရေးရသည်။ ဗန္ဓုလဂျာနယ်တွင် “မာနနှင့် ကာမ” ဝတ္ထုတိုကို ဉာဏ်မြှင့် ကလောင် အမည်နှင့် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခံရသည်။ ထိုစဉ် ဆရာကြီးပီမိုးနင်းနှင့် ဆုံတွေ့ ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဆရာကြီးက “ကောင်အိုလေး” ဟု ခေါ်ဝေါ်သည်။ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းနှင့် စာနယ်ဇင်းအချို့တွင် ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထုတို ရေးသည်။ ဘီလပ်ပြန် ပန်းချီကျော် ဦးဘညာဏ်၏ ရွှေတောင်ပန်း ပန်းချီသင်တန်းကိုလည်း ခေတ္တ အစမ်းတက်ကြည့်သည်။ ဘားနဒ်ပိဋကတ်တိုက်မှ စာနယ်ဇင်းမျိုးစုံ ငှားရမ်း ဖတ်ခွင့်ရသည်။

ပြည်သူ့မျက်လုံးဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာအဖွဲ့တွင် လေးလခန့်လုပ်ပြီး ဈေးသည်၊ ဆိပ်ကမ်းတာလီစာရေး၊ သစ်တောဌာနအမှုထမ်း ဘဝမျိုးစုံ ကျင်လည်ခဲ့သည်။ ဂျပန်ခေတ်တွင် ဆိုက်ကားထောင်၊ စာအုပ်ကုန်သည်၊ စစ်ပြီးစ ကုန်လှေသမား၊ အဝေးပြေးကုန်ကားသမားအဖြစ် အသက်မွေးသည်။ ကုန်ကားနှင့် မန္တလေးရောက်စဉ် ဆရာကြီး ရွှေဥဒေါင်းထံ စာရေးသူအဖြစ် တပည့်ခံ၍ ငွေဥဒေါင်း ကလောင်အမည်ယူပြီး စာပေလောက၌ ပြန်လည်ကျင်လည် ခဲ့သည်။ ငွေဥဒေါင်း ကလောင်အမည်ဖြင့် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် “မောက်သာမောက်” ဆောင်းပါး စတင်ရေးသည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်မှစ၍ ရှုမဝ၊ စာပေဗိမာန်၊ ဖဆပလစာစောင်၊ ကြေးမုံသတင်းစာ၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်း၊ မန္တလေး ဟံသာဝတီသတင်းစာတို့တွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ နီးပါး အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ပြီး ဟံသာဝတီသတင်းစာမှ အငြိမ်းစားယူခဲ့သည်။

ကြေးမုံသတင်းစာတွင် ကြီးမောင် အမည်ဖြင့် စာကြေးမုံ၊ မဏ္ဍိုင်သတင်းစာတွင် စာကြမ်းပိုး အမည်ဖြင့် စာအုပ်စဉ်ကဏ္ဍ၊ သမာဓိ၊ ဟံသာဝတီသတင်းစာတွင် မောင်ဝိဇ္ဇာအမည်ဖြင့် စာအုပ်ဝေဖန်ရေးများ ပင်တိုင်ရေးခဲ့သည်။ သွေးသောက်မဂ္ဂဇင်းတွင် ငွေဥဒေါင်း ကလောင်အမည်ဖြင့် စာဝင်္ကပါ လစဉ် ခန်းဆက်ရေးခဲ့ရာ စာပေသမားများ၏ နှစ်သက်မှုခံရသည်။

စာဝင်္ကပါ - သုံးတွဲ (၁၉၆၃ - ၆၄)၊ သီးခြားစာဝင်္ကပါ (၁၉၆၅)၊ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ - ခြောက်တွဲ (၁၉၇၆-၉၃) တို့မှာ ထင်ရှားသော လုံးချင်းစာပေလက်ရာများ ဖြစ်သည်။ သီးခြားစာဝင်္ကပါနှင့် ၁၉၆၅ ခု အမျိုးသားစာပေ၊ စာပဒေသာ စတုတ္ထဆု၊ ကြီးမောင် ကလောင်အမည်ဖြင့် စာပေဗိမာန်က ပထမဆုံးထုတ်ဝေသည့် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီနှင့် အမျိုးသား စာပေ၊ စာပဒေသာ တတိယဆုများ ချီးမြှင့်ခံရသည်။

အငြိမ်းစားယူပြီး တောင်ကြီးမြို့တွင်နေထိုင်နေစဉ် ၁၉၉၇ ခု ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်၌ ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဇနီး ဒေါ်နန်းရွှေခင် ကျန်ရစ်သည်။

စာအုပ်တိုက်၏အမှာစာ

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို စာရေးသူ ဆရာဌေးဒေါင်း ကိုယ်တိုင်က “ဘုရားရှင်နှင့် ဘုရားရှင်၏ တပည့်သား သံဃာတော် များ၏ အကြောင်းရပ်မျိုးစုံကို နှစ်သက်ဖွယ်ဖြစ်အောင် စွမ်းနိုင်သရွေ့ စာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ထားသည်” ဟု ဖွင့်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ဆရာဖွင့်ဆိုထားသည့်အတိုင်းပင် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) သည် ဘုရားရှင်၏ ဖြစ်တော်စဉ် ဗုဒ္ဓဝင်ကိုလွန်၍ တပည့် ရဟန်းသံဃာများ၏ ဖြစ်စဉ်ကိုပါ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရေးဖွဲ့ထားရာ စာဖတ်သူများ အထူးနှစ်သက်၍ အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ရသည့် စာအုပ်ဖြစ်သည်။

“ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ” သည် စာဖတ်သူများ အထူးနှစ်သက်ခံရသည်သာမက စာရေးဆရာ ဌေးဒေါင်း (၁၉၁၅-၉၇) ၏ အကောင်းဆုံး စာပေလက်ရာဟုလည်း သတ်မှတ်ခံရသည်။ စာပန်းချီဟူသော အသုံးကပင် တစ်မူထူးလှပါ၏။ စာအကြောင်းအရာနှင့် လိုက်ဖက်လှသည့် အသုံးဟုပင် ဆိုချင်ပါ၏။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို စာပေအမျိုးအစားအားဖြင့် ဝတ္ထုဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း အကြောင်းအရာ (ဇာတ်လမ်း) ကို ရသပါပါ ဝတ္ထုဟန် ရေးဖွဲ့ထားသည့် စာဖြစ်သည်။ စာပေအမျိုးအစားအားဖြင့် စာပဒေသာဟု ဆိုနိုင်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို လွန်ခဲ့သော နှစ် ၆၀၊ ဆရာဌေးဒေါင်း ၄၆ နှစ်အရွယ်က စတင်မွေးဖွားခဲ့သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ၁၉၆၁ ခုနှစ်တွင် ဆရာဌေးဒေါင်း ကြေးမုံသတင်းစာ ရောက်သည်။ ထိုစဉ်က မြန်မာသတင်းစာများသည် ဘာသာရေး ရက်ကြီးနေ့ကြီးများတွင် ဘာသာရေးဆောင်းပါးများ ဝေဝေဆာဆာ ပုံနှိပ်ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ ထို့အတွက် အယ်ဒီတာ အဖွဲ့ဝင် ဆရာဌေးဒေါင်းသည် ဘာသာရေးဆောင်းပါးရေးရန် တာဝန်ကျလာသည်။ ဆရာသည် ရေးရိုးရေးစဉ် ဘာသာရေးဆောင်းပါး မရေး၊ အများနှင့်လမ်းခွဲပြီး ဗုဒ္ဓဝင်လာ ဘုရားလောင်း သုမေဓာနှင့် သုမိတ္တာ အကြောင်းကို ဝတ္ထုဟန် “မေတ္တာပန်းပွင့်” အဖြစ် စာပန်းချီ ရေးခဲ့သည်။ ကြေးမုံသတင်းစာတွင်သာမက မြဝတီ၊ ငွေတာရီ မဂ္ဂဇင်း များတွင်လည်း ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ အရေးအဖွဲ့များ ဆက်လက်ရေးခဲ့သည်။

ကြေးမုံသတင်းစာတွင် ရေးခဲ့သည့် မေတ္တာပန်းပွင့်၊ အနော်မာသို့၊ တရားဦး၊ မဟာကရုဏာရှင် ဗုဒ္ဓ၊ မိုက်မှောင် ကင်းသောည၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းပါ အောင်နိုင်သူ၊ လယ်မှူးကြီးဗုဒ္ဓ၊ တောင်ကြီးပြိုချိန်၊ ငွေတာရီမဂ္ဂဇင်းပါ အိုးစရည်းနှင့် လက်ငင်အိုး၊ ယက်ကန်းမယ်၊ စုစုပေါင်း စာပန်းချီ ၁၀ ပုဒ်ကို စုစည်း၍ ၁၉၆၆ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်က ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ အမည်ဖြင့် ပထမဆုံး ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ကလောင်အမည်မှာ အမည်ရင်း ကြီးမောင် ဖြစ်သည်။ ထိုဗုဒ္ဓစာပန်းချီနှင့် ၁၉၆၆ ခု အမျိုးသားစာပေဆု၊ စာပဒေသာ တတိယဆု ချီးမြှင့်ခံရသည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ်တွင် စာပေဗိမာန်က ဒုတိယ အကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်သည်။

ဆရာငွေဥဒေါင်းသည် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို စာနယ်ဇင်းများတွင် ဆက်လက်ရေးသား၍ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ထုတ်ခဲ့သည်။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (ပထမတွဲ) တွင် စာပန်းချီ ၃၉ ပုဒ်၊ ဒုတိယတွဲ ၃၅ ပုဒ်၊ တတိယတွဲ ၃၁ ပုဒ်၊ စတုတ္ထတွဲ ၃၆ ပုဒ်၊ ပဉ္စမတွဲ ၂၃ ပုဒ်၊ ဆဋ္ဌမတွဲ ၂၂ ပုဒ် ပါဝင်ရာ စုစုပေါင်း ၁၈၆ ပုဒ် ပါဝင်သည်။

ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ကို ဆရာငွေဥဒေါင်း၏ အကောင်းဆုံး စာပေလက်ရာဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ဤ သတ်မှတ်ချက်သည် ဆရာဘဝနှင့်ယှဉ်ကြည့်လျှင် အကြောင်းအကျိုး ဆီလျော်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ဆရာသည် ငယ်စဉ်ကပင် ဘာသာရေးစာပေနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားဘဝ ပိဋကတ်ဘိဒိုများမှ ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ တထာဂတ ဥဒါနဒီပနီ၊ ငါးရာငါးဆယ် စသော ဗုဒ္ဓစာပေများ ဖတ်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် အောင်မြေဘုံစံဆရာတော်၏ ဓမ္မပဒဝတ္ထု မြန်မာပြန်၊ ဆရာမြို့၏ သုတ္တန်ပိဋကတ် မြန်မာပြန်များ ဖတ်ခွင့်ရသည်။ ဆရာသည် နှဲကြိုးဆရာတော်၊ လယ်တီပဏ္ဍိတဦးမောင်ကြီး၊ ဗုဒ္ဓဝင်ဦးထွန်းစိန်တို့၏ ဗုဒ္ဓစာပေတို့နှင့် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့သည်။ ထို ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည့် အကြောင်းအရာတို့ကို စာရေးဆရာဘဝ စာပေအတွေ့အကြုံ ကြွယ်ဝချိန် အသက် ၄၆ နှစ်အရွယ်မှစ၍ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ ရေးဖွဲ့ခဲ့ရာ ဆရာ၏ အကောင်းဆုံး စာပေလက်ရာဖြစ်ခဲ့သည်။ စာဖတ်ပရိသတ်ကလည်း အလွန်နှစ်သက် သဘော ကျရာ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီသည် အကြိမ်ကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်ခဲ့ရသည်။ ထို့အတွက် ပုံနှိပ်အကြိမ်ကို စနစ်တကျ ကောက်ယူရန်ပင် အခက်အခဲရှိခဲ့သည်။

ဤတွင် မမေ့မလျော့ ဖော်ပြရမည်မှာ ဆရာငွေဥဒေါင်းသည် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကြည်ညိုသဒ္ဓါစိတ်ကို အရင်းတည်၍ ရေးဖွဲ့ခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

၂၀၂၅ သည် စာရေးဆရာငွေဥဒေါင်း (၁၉၁၅-၉၇) ၏ ၁၁၀ ပြည့်နှစ် ဖြစ်သည်။ ဆရာ၏ ၁၁၀ ပြည့်နှစ် အမှတ်တရ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီကို ထုတ်ဝေရသည့်အတွက် ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်အနေဖြင့် ဝမ်းသာကျေနပ်ရပါ၏။ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ထုတ်ဝေခွင့်ပြုခဲ့သည့် ဆရာစာမူပိုင် မိသားစုဖြစ်သည့် ဦးခင်မောင်ငွေ၊ ဇနီး ဒေါ်နန်းမေမာတို့ကိုလည်း အထူး ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်အနေဖြင့် စာရေးဆရာ ငွေဥဒေါင်း၏ ၁၁၀ ပြည့်နှစ် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ဗုဒ္ဓစာပန်းချီ (၆-တွဲ) ကို စွမ်းနိုင်သမျှ အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ် ထုတ်ဝေလိုက်ပါသည်။

ပဉ္စဂံစာအုပ်တိုက်
၃ - ၉၆ - ၂၀၂၅

အနော်ဇာသို့

ZINMINHUNG
2025

အနော်မာသို့

[၁]

ဤလောကသည် အချည်းနှီးသော လောကသာတည်း။ အနှစ်သာရကင်းမဲ့လှစွာ၏။ ဟန်ဆောင်သော လောက၊ အမိုက်တရားတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းထားအပ်သော လောကဖြစ်သည်။ စိတ်ယုတ်စိတ်ညံ့တို့၏ လှည့်စားမှုကြောင့် လျှပ်တစ်ပြက်အနေအားဖြင့် ဟုတ်လှပြီဟု ထင်လိုက်မိသော အရာများသည် လောကအိပ်မက်မျှသာတည်း။ ဤလောကသည် အိပ်မက်ဆန်လှစွာ၏။

ဤလောကဆိုရာ၌ ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း ပါ၏။ ငါ့ဘဝသည် အသို့ထူးသနည်း။ အဘယ်အရာကို အနှစ်သာရဟု ဆိုရပါမည်နည်း။ ထူးသော အနှစ်သာရကို မတွေ့ရ။ တစ်နေ့တခြား အိပ်မက်လောကတည်းဟူသော သမုဒ္ဒရာ၌ ပျက်၍ နစ်၍နေသည်ကိုသာ တွေ့ရသည်။

ငါ့အသက်သည် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်သို့ပင် တိုင်ခဲ့ပြီ။ အသက်သည် ငါ မကြီးလိုသော်လည်း မရ။ တစ်နေ့တခြား အိုမင်းခြင်းသို့သာ ရှေးရှု ဆွဲဆောင်လျက်ရှိသည်။ ငါသည် ငါ တားဆီး၍မရသော အချိန်တည်းဟူသော အမိုက်တိုက်ကို တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ မူးမေ့စွာ ဖြတ်သန်းလျက် ရှိခဲ့ရသည်။ မည်သည့်အရာတွင်မျှ ထူးခြားသော အနှစ်သာရကို မတွေ့ရချေတကား။

မနေ့ကရောက်လာသော အချိန်သည်ပင် ယနေ့လည်း ရောက်လာ၏။ မနေ့က စားသောထမင်း၊ အဖျော်ယမကာကိုပင် ယနေ့ စားရ၏။ မနေ့က ကြားရသော စောင်းညှင်း ပတ်သာသံတို့ကိုပင် ယနေ့ ကြားရ၏။ မနေ့က ဝိုင်းဝန်းခယလျက်ရှိကြသော အခြေအရံတို့သည်ပင် ယနေ့လည်း အလားတူ ခယလျက်ရှိကြ၏။ ငါသည် အချိန်သံသရာ၊ အစားသံသရာ၊ အဝတ်သံသရာ၊ အခြေအရံသံသရာတို့၌ တဝဲလည်လည် နစ်မွန်းလျက်ရှိခဲ့ရသည်။ ပသို့မျှ ထူးခြားချက်ကို မတွေ့ရ။

ဤထီးနန်း၊ ဤအခြေအရံ၊ ဤအသံ၊ ဤအစား၊ ဤအစာ၊ ဤအဝတ်အဆင်တို့ကို သူတို့က စည်းစိမ်အရသာဟု ဆိုကြသည်။ ဟုတ်လေမည်လားဟု သတိထား၍ ခံစားကြည့်မိသည်။ မတွေ့။ လုံးဝမတွေ့။ စည်းစိမ်အရသာဆိုသည်မှာ ခံစားသူ၏ မျက်စိလည်မှုအပေါ်၌သာ တည်သည်။ စင်စစ်သော်ကား စည်းစိမ်မဟုတ်၊ အရသာလည်းမဟုတ်။ စည်းစိမ်အရသာဟု ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန် အထင်ရောက်နေကြခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

ငါစားသော ဆီဦးထောပတ်သည် ဆင်းရဲသားတို့၏ ပဲနောက်ဟင်းထက် အသို့ ထူးခြားပါသနည်း။ ငါနေသော

စုလစ်မွမ်းချွန်သည် ဆင်းရဲသားတို့၏ ဝါးကြမ်းအိမ်ထက် အသို့ ထူးခြားပါသနည်း။ ငါဝတ်သော ပိုးဖဲကတ္တီပါသည် ဆင်းရဲသားတို့၏ နံငယ်ထက် အသို့ ထူးခြားပါသနည်း။ စင်စစ် အမှန်သော်ကား ထူးခြားခြင်းမဟုတ်။ ထူးခြားသည်ဟု အထင်မှားနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထို့ထက်ဆိုးသည်ကား ငါ့ပတ်ဝန်းကျင် ဖြစ်သည်။ ငါသည် ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့မျှ လွတ်လပ်သူ မဟုတ်ချေ။ ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်ကဲ့သို့မျှ စိတ်ချမ်းသာရသူ မဟုတ်ချေ။ ခမည်းတော်မှစ၍ ငါ့အမျိုးအနွယ်၊ ငါ့ပတ်ဝန်းကျင် သာကီဝင်တို့ကို ကြည့်ရ တွေ့ရသည်မှာ စိတ်မချမ်းမြေ့ဖွယ်အတိ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါသည် သူတို့နှင့် မဆက်ဆံချင်။ သူတို့ကို မြင်တွေ့ရတိုင်း စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်ရသည်။ အကြောင်းသော်ကား သူတို့မျက်နှာတိုင်းတွင် ငါတို့သည်သာ ကြီးမြတ်၏ဟူသော မာန ကန့်လန့်ကာကို လွှမ်းကာ၍ထားကြသည်။ သူတို့ မျက်နှာနှင့် ဟန်အမူ အရာတိုင်းသည် မာနတံခွန် လွှင့်ထားဘိသို့ ရှိချေ၏။ အစစ်အမှန်ကို မတွေ့ရချေ။

ငါသည် ဤပတ်ဝန်းကျင်မှ ရုန်းထွက်ဖို့ရန် ကြံစည် ကြိုးစားခဲ့သည်မှာ အကြိမ်များစွာရှိပေပြီ။ မအောင်မြင် ခဲ့သေး။ အခြား နောင်ကြီးများထက် ယသော်၏ နောင်ကြီးသည် ကြီးမားလှချေ၏။ ယသော်သည် ငါ့အပေါ်၌ သံယောဇဉ် အနှောင်အဖွဲ့ ကြီးမားလှပေစွ။ ဤပတ်ဝန်းကျင်မှ ရုန်းထွက်မည်ဟု ကြံလေတိုင်း ယသော်ကို ငဲ့ခဲ့ရသည်။

ယနေ့သော် ယသော်တွင်သာမက ရင်သွေး သံယောဇဉ်ကြီးပါ ထပ်မံ တုပ်နှောင်ချေတော့အံ့။ ရင်သွေးနှင့် ရင်ဆိုင်မိလျှင် ရုန်းထွက်နိုင်ဖို့ ခက်သည်ထက် ခက်ချိမ့်မည်။ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို မတွေ့အောင် ကြိုးစားရမည်။ ယနေ့ ငါကြိုးစားချက် အောင်ရမည်။ ယနေ့ ဥယျာဉ်မှအပြန်တွင် ကိသာဂေါတမိထံမှ “နိဗ္ဗူတ” ဟူသော မင်္ဂလာ စကားကိုလည်း ကြားရချေသည်။ ထိုဝေါဟာရ ထိုစကားကို ငါသည် ရှေးက မကြားဖူးချေ။ ထိုစကားကြောင့် ငါ့အဖို့ အားရနှစ်ခြိုက်ရှိလှစွာ၏။

“နိဗ္ဗူတ” ငြိမ်းချမ်းရေး ... ငြိမ်းချမ်းရေး ...။

[၂]

“နိဗ္ဗူတ” ဟူသော စကားကို သတိရလိုက်သောအခါ အင်အားတိုးတက်လာ၏။ သလွန်ညောင်စောင်းထက်တွင် ငြိမ်သက်စွာ တွေးတောနေရင်း ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ထိုအား ထိုအင်နှင့်အတူ ကျစ်လျစ်သောအဝတ်တို့ကို လျင်မြန်စွာ ဝတ်ဆင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖက်အဆောင်တွင် အိပ်လျက်ရှိသော ဆန္ဒအမတ်ထံသို့ သွား၏။

ဆန္ဒထံသို့သွားရာ၌မူ ခြေလှမ်းတို့သည် တုံ့နှေးလျက်ရှိချေ၏။ ယခုအချိန်၌ ယသော်သည် သီးသန့်အဆောင်တွင် အိပ်ပျော်လျက် ရှိချေမည်။ ယသော်၏ရင်ခွင်၌ ရင်သွေးငယ်ကလေးသည်လည်း အိပ်ပျော်လျက်ရှိပေမည်ဟူသော တွေးကွက်ဝင်လာသောကြောင့် ဖြစ်ပေ၏။ သံယောဇဉ်ကြီးသည် နောက်ဆုံးအနေအားဖြင့် ယသော်၏ အိပ်ခန်းဝသို့ တုံ့ဆွဲလိုက်ပြန်ချေပြီ။ ထင်သည့်အတိုင်းပင် ရင်သွေးငယ်ကလေးသည် ယသော်၏ရင်ခွင်၌ ကယုကယင် အိပ်ပျော် လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရချေသည်။ အရှိန်ဖြင့်ဝင်သွားပြီး ရင်သွေးကလေးကို တအား ပွေ့ဖက် နမ်းရှုပ်လိုက်ချင်လှ၏။ သို့သော် ယသော် နိုးလျှင် ရည်မှန်းချက် ပျက်ရချေတော့အံ့ ဟူသော သတိတရား ရုတ်တရက် ဝင်လာ၏။ သည့်တစ်ချိန်မှ မအောင်မြင်လျှင် နောင်ကို အောင်မြင်ဖို့ ခက်ချေတော့မည်။ သို့ဖြစ်၍ မျက်နှာကို ယသော်တို့ထံမှ အတင်းလွှဲဖယ်ကာ ဆန္ဒအမတ်၏အဆောင်သို့ ကူးခဲ့၏။

တစ်နေရာတွင် သိမ်မွေ့စွာအိပ်လျက်ရှိသော ဆန္ဒ၏ကိုယ်ကို အသာအယာ လက်ဖြင့်ပုတ်ကာ ညင်သာသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ထလော့ ဆန္ဒ၊ ကဏ္ဍိကကို ပြင်ချေလော့။ ငါတို့ အနော်မာသို့ သွားကြစို့”

အပန်းတော်ဖြေ

[၁]

ရုပ် နာမ် ခန္ဓာနှင့် မကင်းသေးသမျှ ရည်မှန်းချက်ကြီးလျှင် ကြီးသလောက် အပင်ပန်းခံကြရခြင်းမှာ လောကတံထွာ ဓမ္မတာ ဖြစ်၏။ ဖြစ်နိုင်ခဲ့လျှင် တစ်လောကလုံးကို ကယ်တင်ရန်အထိ ရည်မှန်းချက် ကြီးမားလှစွာသော ဘုရားရှင်အဖို့ကား နှိုင်းယှဉ်ဘက်မရှိအောင် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းတော်မူခဲ့ရရှာသည်။ ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်တွင် ဘုရားဖြစ်တော်မူသည့်အခါမှ ပင်ပန်းမှု ကင်းလွတ်သည်။ သို့ရာတွင် ဘုရားဖြစ်ရန် ကြိုးပမ်းချက်ကြီး အောင်မြင်သောကြောင့် စိတ်တော်ပင်ပန်းမှုမှ ကင်းလွတ်ခြင်းမျှဖြစ်၍ ရုပ်ခန္ဓာမူကား ချိုး၍ ကျန်နေခဲ့သည်။ ပန်းတိုင်သို့ဝင်သော အားကစားသမားသည် အောင်မြင်မှုကြောင့် ဝမ်းမြောက်ရသော်လည်း အားထုတ်မှု အရှိန်အဟုန်ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ် နွမ်းနယ်မှု ကျန်နေသကဲ့သို့တည်း။

ပါရမီဖြည့်ကျင့်စဉ် ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်တွင် အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း အားထုတ်မှုများကို အပထား ဦး၍ ဘုရားဖြစ်ရတော့မည့် နောက်ဆုံးဘဝတွင်ပင် အရိုးပေါ်တွင် အရေတင်မျှ၊ ဝမ်းရေသည် ကျောရိုးနှင့်ထိမျှ၊ ပြည့်ဖြိုးသော ဦးခေါင်းသည် နေလှန်းအပ်သော ဘူးသီးခြောက်နှယ်တမျှ၊ ကြည်ဝင်းသော မျက်လုံးတို့သည် ရေတွင်းတွင် မြင်ရသော ကြယ်များတမျှ၊ ပြေပြစ်သော အရိုးတို့သည် တောင်သူတို့ စွန့်ပစ်အပ်သော တဲပျက်မျှ ဖြစ်ကျန်သည်အထိ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် အသက်ကိုပင်စွန့်၍ အားထုတ်ခဲ့ရသည်။ အားထုတ်ရလွန်းသဖြင့် တစ်ချီတွင် ခန္ဓာကိုယ် လဲပြို၍ သွားခဲ့ရာတွင် ကွယ်လွန်ပြီဟူ၍ အထင်မှားခံခဲ့ရသည်။

ဘုရားအဖြစ် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင်သို့ ရောက်သောအခါ ဝမ်းမြောက်တော်မူလွန်းလှသဖြင့် တဏှာရန်သူအား ကြိမ်းဝါးကာ အောင်မြင်မှု လက်ရုံးတော် ဆန့်တန်းခဲ့ရသော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မူကား အနွမ်းနယ်ကြီး နွမ်းနယ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် လုံလောက်သော နားနေမှုဖြင့် အပန်းတော်ဖြေဖို့ လိုသည်။

ရည်မှန်းချက်အတိုင်း ဘုရားအဖြစ်တည်းဟူသော ပန်းတိုင်သို့ ရောက်ပြီဆိုသမင့်လည်း ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယာ ကိုယ်တော်ကျိုး ပြီးစီးရုံမျှဖြစ်၍ လောကတ္ထစရိယာ လောကကျိုးဆောင်ရွက်ရန်ကိစ္စများ မပြီးပြတ်သေးပေ။ သာသနာတော်အကျိုး၊ လောကအကျိုး ဆက်လက်အားထုတ်ရမည့်တာဝန် များစွာ ကျန်ရှိပေသေးသည်။ အကြောင်းမူကား ဘုရားအဖြစ်သို့ကြိုးပမ်းခြင်းမှာ မိမိကိုယ်ကျိုး ဘုရားဖြစ်ရုံမျှသက်သက် မဟုတ်။ သံသရာဝဋ်ဆင်းရဲစွဲဩဇာပင်လယ်မှ

ကယ်ချွတ်နိုင်သမျှ သတ္တဝါတို့အား ကယ်ချွတ်ရန်နှင့် မိမိ၏သာသနာတော် တည်ကျန်စေမှုအတွက်ဖြစ်ပေရာ ဆက်လက်အားထုတ်ရဦးမည့် ဗုဒ္ဓကိစ္စတော် အမြောက်အမြား ကျန်ရှိနေပေသေးသည်။

ယင်းကိစ္စများအတွက်လည်း နောက်အခါဆိုလျှင် ဗုဒ္ဓကိစ္စတော်များ အဆက်မပြတ် ပေါ်ပေါက်လာတော့မည် ဖြစ်၍ နားနေနိုင်ရန် အချိန်ရဖို့ များစွာခက်မည်။ သို့ဖြစ်၍ လူ့လောကဝန်းကျင် တပည့်တပန်း ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ တို့နှင့် ကင်းဝေးချိန်ဖြစ်သော ယခုအချိန်၌ပင်လျှင် အားရပါးရ အားတော်မွေးကာ အပန်းတော်ဖြေထားဖို့ လိုသည်။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာလည်း နွမ်းနယ်သော ရုပ်ခန္ဓာကို အနားပေးရင်း နောင်အခါတွင် အကြောင်းဆိုက်သည့် အားလျော်စွာ ဟောကြားညွှန်ပြ အသုံးချရမည့် ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်လုံး ဖြည့်ဆည်း ရရှိတော်မူခဲ့သော ပညာပိုင်း ဆိုင်ရာ အသိအမြင်များ၊ ဘုန်းတော် တန်ခိုးတော်ဆိုင်ရာ အစွမ်းသတ္တိများကိုလည်း အစီအစဉ်ကျကျရှိစေရန် သုံးသပ် ဆင်ခြင်ထားဖို့ အချိန်လိုပေသေး၏။ ထိုအချိန်သည်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် နှောင့်ယှက်ဟန့်တားမှုတို့ ကင်းပြတ်သော အချိန်သည်သာ အသင့်လျော်ဆုံးဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်နွမ်းနယ်မှုကို အပန်းတော်ဖြေရေး၊ သိရှိ ရရှိထားအပ်သော ဒေသနာဓမ္မ အဝဝကို အစီအစဉ်ကျကျ သုံးသပ်ရေးအတွက် ဘုရားဖြစ်တော်မူရာ မဟာဗောဓိအနီး၌ပင် သတ္တသတ္တာဟ ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ ၄၉ ရက် နားနေတော်မူမည်ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူရန် ဖြစ်၏။

ရှေးဦးစွာကား ဘုရားဖြစ်တော်မူရာ ရွှေပလ္လင်တွင်ပင် ခုနစ်ရက် စံနေတော်မူရန် ဖြစ်၏။

ဤရွှေပလ္လင်တော်၌ ပထမ စံနေခြင်းကား ဘုရားဖြစ်တော်မူရန် ကျင့်ဖွယ်ကျင့်အပ် တရားမြတ်အဆင့်ဆင့်ကို ဉာဏ်တော်သုံးပါး ပြီးပြည့်စုံသည်အထိ အားထုတ်တော်မူခြင်းဖြစ်၍ ယခု စံနေခြင်းကား ရရှိအပ်ပြီးသော သန္တိသုခ နိဗ္ဗာန် အငြိမ်းဓာတ်ကြီးကို အနီးကပ်ဆုံးသောနေရာမှ တစ်ဖန်ပြန်၍ ခံစားနိုင်ရန် ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်နည်းဆိုသော် ဤလို အငြိမ်းဓာတ်၊ ဤလို ချမ်းသာမြတ်ကို ခံစားရယူနိုင်ရန် ဘဝအသင်္ချေ၊ ဘဝအနန္တ ကြိုးပမ်းခဲ့ရာတွင် ရရှိလာသည့်အချိန်၌ အားရပါးရ တဝကြီး ခံစားတော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဖလသမာပတ် မဝင်စားမီ ဘဝသံသရာတွင် မျက်စိအလည်ကြီး လည်စေခဲ့သော ဘဝဇာတ်ဆရာကြီး၏ သံသရာစက် အကန့်တို့ကို တစ်ကန့်စီ တစ်ကန့်စီ ဖြေဖြေတွေ့ရှိရသော ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားအစဉ်ကို ဆင်ခြင်သုံးသပ် တော်မူလိုက်နိုင်သေး၏။ ဤကား ရှေးဦးပထမ အပန်းတော်ဖြေရာ ပလ္လင်သတ္တာဟ ဖြစ်သတည်း။

[၂]

အပန်းတော်ဖြေခြင်း၏ အခြားအဓိပ္ပာယ်တစ်ရပ်မှာ ဣရိယာပထမျှတရန် ဖြစ်၏။ သွားခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း ဟူသော ဣရိယာပုတ် လေးပါးတွင် သွားခြင်းကား တမင်မလုပ်နှင့်ဦးတော့၊ အကြောင်းအားလျော်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာရမှု များစွာရှိသည်။ လှုပ်ရှားသွားလာရမှု နည်းလျှင်သာ မျှတစေရန် လမ်းလျှောက်ခြင်း စသည် ပြုလုပ်ပေးရသည်။

လျောင်းခြင်း၊ အိပ်ခြင်းကား ပျင်းရိမှု၊ ကာမဂုဏ် စည်းစိမ်ခံစားမှုတို့နှင့် ဆက်စပ်၍နေသောကြောင့် ပုထုဇဉ် တို့အဖို့ လိုအပ်သည်ထက် အမြဲတမ်း ပို၍နေသော ကိစ္စဖြစ်၏။ ဘုရား၊ ရဟန္တာ၊ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့ အဖို့ကား လဲလျောင်းခြင်း၊ အိပ်စက်ခြင်းကို သတိဖြင့်ဆင်ခြင်၍ ခန္ဓာကိုယ် အပန်းပြေရေးအတွက် လိုအပ်သမျှသာ ပြုလုပ်မြဲ ဖြစ်သည်။

ဣရိယာပထ မျှတရန်ဆိုသော်လည်း လျောင်းခြင်း၊ အိပ်ခြင်းမှာ ပုထုဇဉ်တို့ အလွန်မွေ့သော ဓလေ့ဆိုး ဓလေ့ညံ့နယ် ဖြစ်၍နေသောကြောင့် နောင်အခါ လျောင်းစက်မှုမှန်သမျှကို လုံးဝပယ်သော ရှင်မဟာကဿပ စသည့် သာသနာ့အာဇာနည် သားတော်ကြီး အမြောက်အမြားပင် ပေါ်ပေါက်၍လာခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် လျောင်းစက်မှုဟူသည် သူတော်ကောင်း အရိယာတို့ဘက်မှ ကြည့်သောအခါ အရေးပါသော ဣရိယာပုတ် မဟုတ်လှ။

ထိုင်ခြင်းသည်လည်း ပုထုဇဉ်တို့အတွက် မျက်စိလည်စေတတ်သော ဣရိယာပုတ် ဖြစ်သည်။ မလိုအပ်သော နေရာတွင် မလိုအပ်သောကိစ္စတို့ဖြင့်သာ ထိုင်မှု များပြားနေတတ်သည်။

ဘုရားရှင်အဖို့ကား ဘုရားဖြစ်ရန်ဟူသော အဓိကဆန္ဒကြောင့် ဥရုဝေလတွင် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး တရားကျင့်သုံးခဲ့ရာတွင် ဣရိယာပထ မျှတမှုဘက်မှကြည့်သော် ထိုင်မှု များပြားခဲ့သည်ဟု ဆိုရန်ရှိ၏။ ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီး နောက် ယခုပင်လျှင် ရွှေပလ္လင်တော်ထက်၌ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မထသော ထိုင်ခြင်းဖြင့် ထိုင်၍ ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူခဲ့သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ထို့ကြောင့် အပန်းတော်ဖြေ၊ အနေတော် ညီရေးအတွက် ရပ်တော်မူဖို့လိုပေရာ ပလ္လင်တော်၏ အရှေ့မြောက်ယံ တစ်ဆယ့်လေးလံကွာသော အရပ်မှနေကာ ရပ်တော်မူရင်း ပလ္လင်တော်အား မမှိတ်သောမျက်စိဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် သုံးသပ် ရှုကြည့်တော်မူသည်။

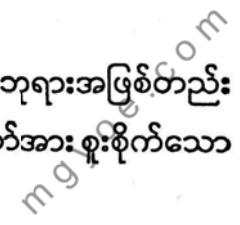
ယင်းသို့ ရှုကြည့်ရာ၌ အနေတော် မျှတရေးသာမက အခြား ဆန္ဒတော်တစ်ရပ်လည်း ပါရှိပေသေးသည်။ ယင်းဆန္ဒတော်ကား ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ရန် ကျေးဇူးကြီးမားခဲ့ပေသည့် ဤပလ္လင်တော်၏ ကျေးဇူးကို သုံးသပ်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဤတွင် မမျှော်လင့်သော အနှောင့်အယှက်တစ်ရပ် ပေါ်လာ၏။

ဥရုဝေလတွင် ဓမ္မမိတ်ဆွေ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က သိဒ္ဓတ္ထ၏ တရားကျင့်စဉ်အပေါ်၌ သံသယရှိလာကြ၍ သိဒ္ဓတ္ထအား စွန့်ပယ်ကာ ဗာရာဏသီ မိဂဒါဝုန်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသဖြင့် တစ်ပါးတည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နှင့် တရား အတူအားထုတ်စဉ်ကပင် သူတို့ အစုအဖွဲ့အုပ်သာမဟုတ်၊ ဥရုဝေလသည် ဘုရားရှင်တို့၏ ကွန်းခိုရိပ်သာဖြစ်သည့်အလျောက် ဥရုဝေလ၏ နေရာများစွာတွင် ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်ဖြင့် တရားကျင့်သုံးဖော် ကျင့်သုံးဖက် များစွာရှိကြရုံမျှမက ရံဖန် ဥရုဝေလသို့ ဖြတ်သန်းသွားလာကြသောသူ များစွာရှိသည်။ အနည်းဆုံးအားဖြင့် ဥရုဝေလ၏ စားကျက်တောကို အမှီပြုကာ ဆိုင်ရာအလုပ်ကို လုပ်ကိုင်လျက်ရှိကြသော သောတ္ထိယတို့လို ဆိတ်ကျောင်းသား၊ နွားကျောင်းသားများ ရှိသည်။ ဤ ရွှေပလ္လင်တော်သည်ပင်လျှင် အလိုက်သိစွာ ပေးလှူအပ်သော သောတ္ထိယ မြက်ရိတ်သမား၏ မြက်ရှစ်ဆုပ်မျှဖြင့် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလော။

သူတို့သည် အမျိုးအနွယ် အရည်အသွေးသာမက ကျင့်ပုံကျင့်နည်းအားဖြင့် ထူးခြားကျစ်လျစ်လှသော သိဒ္ဓတ္ထအား မပြတ် သတိပြုကာ စောင့်ကြည့်နေသူများ ဖြစ်ကြ၏။ ဤရဟန်းသည် အဘယ်အချိန်၌ တရားပေါက်၍ မြင့်မြောက်ထူးခြားလာပေမည်နည်း။ သူ့ကျင့်ပုံထောက်၍ မြင့်မြောက်ပေါက်ရောက်မည့်သူကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပေ၏ဟု စောင့်ကြည့် သတိပြုနေသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။ အထူးသဖြင့် သူတော်ကောင်းတို့အား စောင့်ကြပ်၍ လိုအပ်သမျှကို ဖေးမကူညီရင်း ဤရဟန်း၏ ပန်းတုံးတိုင်အရောက်ကို စောင့်မျှော်သတိပြုနေသူများကား နတ်၊ ဗြဟ္မာ အများပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့သည် ဘုရားရှင်၏ ကျင့်ပုံကျင့်ဟန် လှုပ်ရှားနေထိုင်မှုမျှကိုသာ သိကြသော်လည်း ဘုရားအဖြစ်တည်းဟူသော ပန်းတုံးတိုင်သို့ ရောက်လေပြီကိုကား မသိနိုင်ကြ။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်သည် ပလ္လင်တော်အား စူးစိုက်သော

အာရုံစိတ် မမှိတ်သော မျက်စိဖြင့် ယင်းကဲ့သို့ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ကြည့်ရှုလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ကြရသော အခါ -

“ဤရဟန်းကား တရားပန်းတိုင်သို့ ရောက်ဖို့ဝေးသေးစွာ။ ထိုင်တော်မူသော ပလ္လင်ကိုပင် တမျှင်မျှင် တမျှမျှ အာလယတန်းလန်း ရှိနေချေပေသေး၏တကား”

ဟု ဖွင့်ထုတ်၍ ပြောသူကလည်း ပြောလာကြသည်။ ဖွင့်ထုတ်၍ မပြောစေကာမူ စိတ်နှလုံးထဲမှ ကဲ့ရဲ့သူကလည်း ကဲ့ရဲ့ကြသည်။

ဤတွင် ဘုရားဖြစ်တော်မူစဉ်၌ အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာဖို့ ရှိတော့သည်ကို ဆင်ခြင်တော်မူ၍ လည်းကောင်း၊ ရရှိအပ်ပြီးသော တန်ခိုးတော်ကို ဝသီဘော်အဆင့်ဆင့် အလေ့အကျင့်ရှိစေရန်လည်းကောင်း သံသယ ရှိလာသော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ တို့အား ဘုရားအဖြစ် ထင်ရှားသိကြစေရန် ဘုရားရှင်တို့နှင့်သာ ဆက်ဆံသည့် တုဘက်ကင်းသော ရေအစုံ မီးအစုံ တန်ခိုးပြာဠိဟာကို ပြတော်မူရသည်။ ဤတွင်မှ ထင်ရှားလာသော သံသယတို့ ကင်းငြိမ်း၏။ ဤသည်ကား ဒုတိယအကြိမ်အဖြစ် ခုနစ်ရက်စံနေတော်မူသော အနိမိသ သတ္တာဟပေတည်း။

[၃]

ရပ်တော်မူရင်း ခုနစ်ရက် အပန်းတော်ဖြေပြီးနောက် စင်္ကြံလျှောက်တော်မူလိုလာ၏။

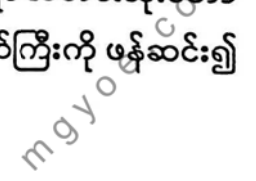
ဥရုဝေလတွင် ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်အတွင်းအထိ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တရားအားထုတ်ခဲ့ရာ၌ စင်္ကြံ လျှောက်မှုဟူ၍ အလွန်နည်းပါးခဲ့သည်။ တရားအားထုတ်မှု နောက်ပိုင်းအချိန်တွင် ဥရုဝေလ၏ အနီးအပါး ရံဖန် သေနနိဂုံး စသော ဂေါစရဂါမ် ဒေသများသို့ ဆွမ်းခံကြွတော်မူခြင်း၊ ရံဖန် နေရဉ္စရာ မြစ်ကမ်းသာဆီသို့ ရေမိုးသုံးသပ်ရန် ကြွတော်မူခြင်းတို့မျှလောက်မှတစ်ပါး လမ်းလျှောက်မှု နည်းပါးခဲ့သဖြင့် ဣရိယာပထ မျှတသည် မရှိခဲ့ပေ။

သို့ဖြစ်၍ လုံလောက်သော ကိုယ်နေတော် မျှတမှု ရရှိနိုင်ရန်ပင် ဗောဓိပန်းတုံးတိုင်ကို မဏ္ဍိုင်ထားတော်မူကာ အတောင် ခြောက်ဆယ်မျှ ရှည်လျားသော ရတနာစင်္ကြံတော်ကို ကိုယ်တော်တိုင် ဖန်ဆင်းတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စင်္ကြံလျှောက်ခြင်းအမှု ပြုတော်မူသည်။ ဤကား ရတနာစင်္ကြံမန သတ္တာဟပေတည်း။

[၄]

ခုနစ်ရက် စင်္ကြံလျှောက်ပြီးနောက် ထိုင်တော်မူလိုပြန်၏။ ထိုင်တော်မူခြင်းကား ဖော်ပြခဲ့ပြီးသည့်အတိုင်း အပန်းတော်ဖြေသည့် အချိန်တော်အတွင်း၌ သိအပ်ပြီးသော တရားအားလုံးကို အစီအစဉ်ကျကျ သုံးသပ်တော်မူရန် ကိစ္စများ ကျန်ရှိနေပေသေးရာ ရှေးဦးစွာ အဘိဓမ္မာဒေသနာတော်ကို သုံးသပ်တော်မူလို၍ ဖြစ်သည်။

ဤတစ်ချိတွင်မူ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့က ဘုရားရှင်အပေါ်၌ တင်ရှိခဲ့သော သံသယ ကင်းရှင်းကြပြီဖြစ်သဖြင့် အလိုက်သိစွာ မဟာဗောဓိ၏ အနောက်မြောက် အတောင်လေးဆယ်ကွာခန့်အရပ်တွင် ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော် မူနိုင်ရန် ရတနာခုနစ်ပါး အတိပြီးစွာဖြင့် တညီးညီး ထိန်ပြောင်လှစွာသော ကျောင်းဆောင်တော်ကြီးကို ဖန်ဆင်း၍ ပေးသည်။

ဤကျောင်းတော်တွင် ဓမ္မသင်္ဂဏီအစ ယမိုက်အဆုံး ခြောက်ဆူသော အဘိဓမ္မာပိဋကတ်ကို အစဉ်အတိုင်း သုံးသပ်တော်မူပြီးနောက် အကြောင်းတရား၊ အကျိုးတရား နှစ်ပါးဖြင့်သာ ဖွဲ့စပ်တည်ထောင်၍ထားအပ်သော လူ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဟူသမျှတို့ အပါအဝင် ဤကမ္ဘာတစ်ခွင်လုံးအား မည်သည့်အကြောင်းကား ဤသို့၊ မည်သည့် အကျိုးကား ဤနယ်ဟု အသွယ်သွယ် အရပ်ရပ် သိအပ်သမျှသော အကြောင်းအကျိုး တရားတို့ကို စေ့စပ်ပီပြင်စွာ ခွဲဖြာစိတ်ပိုင်း၍ ထားအပ်သော ပဋ္ဌာန်းဒေသနာတော်ကြီးကို သုံးသပ်တော်မူလိုက်သည့်အခါတွင်မူ သိအပ်သမျှသော ဉာဏ်စခန်း ကုန်စင်တော့ပြီဖြစ်သဖြင့် ကြည်လင်သန့်ရှင်းပြီးသော အဆင်းတော်မှ ဉာဏ်ညွန့်ညာဏ်ဖူးတို့ ကွန်မြူး သည့်သဘောဖြင့် ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ဆိုင်တို့ တစ်ပြိုင်နက် ထွက်တော်မူလာကြသတည်း။

ဤတွင် ဗောဓိမဏ္ဍိုင် ခန်းဝါပိုင်တွင် ချက်ရိုက်ပြည့်စုံ နဝဂုဏ်မျှဖြင့် ဘုရားဖြစ်တော်မူခဲ့ရာ၌ ဤကျောင်းတော် တွင် အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို သုံးသပ်တော်မူသည့်အခါတွင် သိအပ်သမျှ၊ ရအပ်သမျှ၊ မြင်အပ်သမျှ တရားအားလုံး ကုန်ဆုံးကာ ရတနာဃရ ရွှေအိမ်ထက် ချက်ရိုက်ပြည့်စုံ သဗ္ဗဂုဏ်သို့ ရောက်တော်မူသတည်း။

ဤကား စတုတ္ထအကြိမ် ခုနစ်ရက် အပန်းဖြေတော်မူအပ်သော ရတနာဃရ သတ္တာဟ ဖြစ်၏။

[၅]

ပဉ္စမအကြိမ်၌မူ ဆိတ်ကျောင်းသား၊ နွားကျောင်းသားတို့ ကွန်းခိုရိပ်သာ အပေါလညောင်ရိပ်၌ပင် အလိုက်သင့် သက်သက်သာသာ စံနေတော်မူ၏။ ဤညောင်ပင်သည် ဆိတ်ကျောင်းသားတို့ နားနေပျော်မွေ့ရာဖြစ်သည့်အတိုင်း လှည်းကျင်း၍ထားအပ်သောကြောင့် သာယာပြန့်ပြူး၏။ အရိပ်ကောင်း၏။ ဆိတ်ကျောင်းသားတို့က ကြည်ညိုဖွယ် အတိပြီးသော ဘုရားရှင်သည် မိမိတို့ရိပ်သာတွင် ကွန်းခိုတော်မူလိုအံ့သော အရိပ်နိမိတ်တော်ကို သိ၍ အေးငြိမ်း သက်သာစွာ စံနေတော်မူရန် ရှောင်ဖယ်၍ပေးကြသည်။

ဘုရားရှင်အဖို့ကား စံနေတော်မူရန် နေရာကောင်းများစွာ ရရှိနိုင်ပါလျက် ဤနေရာ၌ သီတင်းသုံးတော်မူခြင်းမှာ အကြောင်း နှစ်ရပ်ရှိ၍ ဖြစ်သည်။ အကြောင်းတစ်ရပ်မှာ ဘုရားရှင်အား ချောမြို့ရေးဖြင့် ချဉ်းကပ်လာကြမည်ဖြစ်သော မာရ်နတ်၏ သမီးပျိုသုံးယောက်အား တရားဟောတော်မူရန်ဖြစ်၍ အခြားအကြောင်းတစ်ရပ်ကား ဇာတိမာန်၊ အမျိုး မာန် ခက်ထန်လှသော ဗြာဟ္မဏ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်အား ဆုံးမရန်ဖြစ်သည်။

တပ်မက်မှု၊ မာန၊ အယူအစွဲတည်းဟူသော တရားသုံးပါးဖြင့် ရစ်ပတ် တည်ဆောက်အပ်သော ဤလောကတွင် အမျိုးမာန်၊ ဇာတိမာန်ဟူသည် မိမိတို့၏အမျိုးအလျောက် ရှိကြစမြဲဖြစ်၏။ ဤတွင် အမျိုးကြီးသလောက် မာနကြီး တတ်ကြသော်လည်း ဗြာဟ္မဏတို့ကား သူတစ်ပါးထက် ပို၍ကြီးသည်။ အကြောင်းကား မဇ္ဈိမတိုက်၏ လူမျိုးပေါင်း များစွာအနက် ဗြာဟ္မဏတို့သည်သာ မဟာဗြဟ္မာမင်း၏ ခံတွင်းမှ ရှေးဦးစွာ ဆင်းသက်လာခဲ့သော လူမြင့် လူမြတ် ဗြဟ္မာဇာတ် ဗြဟ္မာနွယ် အရိယာဂိုဏ်းဝင် လူစင်ကြယ်များဖြစ်သည်ဟု စွဲယူထားကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမျိုးဇာတ်ပြဿနာသည် မဇ္ဈိမတိုက်တွင် မိုင်းမှုန်ပြာရီ ပဝေဏီ သမိုင်းနှင့်ချီ၍ ကြီးမားခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ယေဘုယျအနေဖြင့် မင်း၊ ဗြာဟ္မဏ၊ ကုန်သည်၊ အလုပ်သမားဟူ၍ အမျိုးလေးပါး ခွဲခြားထားရာတွင် အုပ်ချုပ်မှု အထက်စီးမာန်ဖြင့် အပေါ်ယံကသာနေချင်သော မင်းနှင့် သမိုင်းရှည် လူမျိုးကြီး ဗြာဟ္မဏတို့သည် တစ်ချိန်သောအခါက သူ မြတ်သည်၊ ငါ မြတ်သည် ဟူ၍ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရာတွင် အုပ်စိုးသူတို့၏ အထက်စီးယူမြဲ ဓမ္မတာအတိုင်း မင်းကို

ပထမထားခဲ့သည်။ ဤသည်ကို ဗြာဟ္မဏတို့က မကျေနပ်သော်လည်း ဖြစ်နိုင်နေနိုင်သမျှသော မိမိတို့ဘောင်အတွင်း၌ အခြားသူများနှင့် မဆက်ဆံဘဲ သီးသန့် စားသည်။ သီးသန့် သောက်သုံးသည်။ သီးသန့် နေထိုင်သည်။

ယင်းသို့ ပင်ကိုအားဖြင့် ဇာတိမာန်ကြီးသည့်အပြင် သီးခြားစရိုက်အားဖြင့်လည်း အမျိုးမာန် သည်းလှသဖြင့် လူအများကပင် ဦးမာန်ကြီး၊ ဦးဟုန်းဟုန်းတောက်ဟူသော အမည်များဖြင့် အသိအမှတ်ပြုထားကြသော ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိက ဗြာဟ္မဏကြီးသည် ဆိတ်ကျောင်း ညောင်ပင်အောက်ဝယ် ဘုရားရှင် အပန်းဖြေတော်မူခိုက် ထံတော်ပါးသို့ ရောက်လာ၏။

အကြောင်းကား ဟုံဟုံကခေါ်သော ဒိဋ္ဌမင်္ဂလိက ဗြာဟ္မဏကြီးသည် တစ်ဖက်တွင် အမျိုးမာန်သည်းသော်လည်း တစ်ဖက်တွင်မူ တရားလိုသော အသိဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ဇာတိမာန်၊ ရာထူးမာန်၊ ပစ္စည်းမာန်ကြီးသူတို့အဖို့ မိမိတို့နှင့် ထိုက်တန်သည်ထင်သော ကိုးကွယ်ရာရှာခြင်းမှာ ကြီးစွာသော အခက်အခဲတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ဘုရားရှင်အားမူ ဥရုဝေလတွင် သူ အကဲခတ်ခဲ့ရသမျှသော အကျင့်သီလကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရှုမြင်လိုက်လျှင် ကြည်ညိုဖွယ်အတိ၊ ချဉ်းကပ်လာသူတို့အား ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော ဘုရားရှင်၏ အဆင်းလက္ခဏာတော်ကြောင့်လည်းကောင်း ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ချဉ်းကပ်ဝပ်တွားကာ သူ့စရိုက်၏ အရှိန်အဟုန်ဖြစ်သော အကြောင်းရပ်စကားဖြင့်ပင် ထောက်ထားမေးမြန်းသည်။

မေးခွန်းမှာ မိမိအမျိုးမာန်တံခွန်ကို လွင့်ထူလိုသည့်သဘောလည်း ပါ၍ ဘုရားရှင်အား ပညာစမ်းလိုသည့် သဘောလည်း ပါသည်။

“အရှင်ရဟန်း ။ ။ အဘယ်မည်သော အကြောင်းတရားတို့ကြောင့် ဗြာဟ္မဏအဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကား အဘယ်တရားတို့ပါနည်း”

ဤမဇ္ဈိမတိုက်၌ ဗြာဟ္မဏတို့၏နယ်ပယ်သည် ကျယ်ပြန့်လှစွာ၏။ ဗြာဟ္မဏတို့၏ အစီးအပွားသည် ကြီးမားလှစွာ၏။ ဗြာဟ္မဏတို့၏ အတ္တဝါဒ တရားသဘောသည် ပြန့်ပြောခိုင်မာရာစွာ၏။ သို့ရာတွင် နီးမယောင်နှင့် ဝေး၊ တူမယောင်နှင့် ကွာလှသော ဤဗြာဟ္မဏတို့ဖြင့်ပင် ယှဉ်တွဲနေထိုင်ကာ မိမိသာသနာတော်ကို တည်ထောင်မည်ဟု အရှည်မြင်တော်မူသော ဘုရားရှင်အဖို့ ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ရှေးဦးစွာရောက်လာသော ဗြာဟ္မဏကြီးအား တရားမြတ် ရှင်းရှင်းဖြင့် အထင်းသား သိသာအောင် ဟောကြား ဖြေတော်မူသည်။

“ဇာတိမာန်မီးလုံးဖြင့် တဟုန်းတဟုန်း တက်ကြွလျက်ရှိပေသော ဒါယကာ ဗြာဟ္မဏကြီး ။ ။ ဗြာဟ္မဏဟူသော အမည်သည် အရိယာတို့၏ အမည်တည်း။ သို့ရာတွင် အရိယာဟူသည် တဏှာ၊ မာန၊ ဒေါသ စသော မကောင်းညစ်ကျူအကုသိုလ်တရားစုကိုပယ်စွန့်ပြီးသူဖြစ်သည်။ အရိယာတို့၏မဂ်စခန်းတွင် တစ်ဖက်ကမ်းဆိုက်ကပ်၍ အမြိုက်ဓာတ် နိဗ္ဗူကို စိတ်ဖြူဖြူနှင့် အာရုံကပ်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။ ကျင့်သုံးအပ်ပြီးသော မဂ်အကျင့်ကြောင့် ဘဝဂ်နှင့်ပင် မနှိုင်းသာအောင် မြင့်မြတ်သူဖြစ်သည်။ ဗြာဟ္မဏဟု အမည်ခံထားပြီး ဒေါသမီး၊ တဏှာမီး တညီးညီး တောက်လောင်နေလျှင် ဗြာဟ္မဏ မမည်ပေ။ ဆိုအပ်ခဲ့သော အရိယ ဗြာဟ္မဏတို့ကသာလျှင် ဗြာဟ္မဏအစစ် ဧကန်ဖြစ်ပေသည် ပုဏ္ဏားကြီး”

ဇာတိမာန်ပြင်းထန်လှသော ဗြာဟ္မဏအဖို့ ဘုရားရှင်၏တရားတော်တွင် ဘဝင်မကျလှသော်လည်း မငြင်းသိာသောကြောင့် ဦးခေါင်း တဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်းဖြင့်ပင် ဘုရားရှင်အပါးတော်မှ ခပ်မဆိတ် ထွက်ခွာသွားသည်။

နောက်တစ်ချိကား မာရ်နတ်၏ သမီးချောသုံးယောက်တို့သည် အဖျက်သမား ဖခင်ကြီး၏ အစီအစဉ်ဖြင့်

ဘုရားရှင်အား သွေးဆောင်ဖြားယောင်းရန် ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ အဖျက်သမား မာရ်နတ်ကြီးသည် ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်တွင် အတုမရှိ လက်နက်များဖြင့်ပင် ဘုရားရှင်အား ရှုံးခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် အခဲမကျေနိုင်သေးပေ။ အကြမ်းနည်းဖြင့်မရသော် အနုနည်းဖြင့် အောင်မြင်နိုင်ရာ၏ဟု တွေးထင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဗောဓိစစ်မြေတွင် ရှုံးခဲ့ရမှုကြောင့် ရှက်စိတ်ဖြင့် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်ကာ သမီးချောသုံးယောက်အား အစီအစဉ်ကျကျဖြင့် တဏှာစစ်ခင်းရန် စေလွှတ်သည်။ ယောက်ျားတို့သဘောကို နှောကျေအောင် သိပြီးသူဖြစ်သည့်အတိုင်း တဏှာစစ်ပွဲအတွက် လက်နက် ပြင်ဆင် စီစဉ် ခင်းကျင်းလိုက်ပုံမှာလည်း သင်းလှပေ၏။

စီစဉ်ဟန်ကား ယောက်ျားတို့မည်သည် နုနုငယ်ငယ် ကျောင်းသူလေးတို့အရွယ်ကို ကြိုက်တတ်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ရွှေနန်းမ သုံးသွယ်နှင့် အမျိုးသမီးပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်တို့အလယ်တွင် စံပယ်ချင်တိုင်း စံပယ်၊ မွေ့လျော်ချင်သလို မွေ့လျော်၍ အပျော်မှန်သမျှကို နားလည်ခဲ့ပြီးသော သိဒ္ဓတ္ထတို့လို အမျိုးသမီးကျမ်းကျေးပြီးသူတို့ အတွက် စက်စက် ဝင်းဝင်း တင်းတင်း နုနု ကလေးများကိုသာ တပ်မက်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးချော တစ်ယောက်အား ဖျတ်လတ်ရွယ်သစ် ဆယ့်သုံးနှစ်ကလေးအဟန် ဖန်ဆင်းစေလိုက်၏။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာကား ယောက်ျားများသည် ရွှေရင်သိမ်းသစ် ဆယ့်သုံးလေးနှစ်အရွယ်ကို တွယ်တာ မက်မောလေ့ရှိသည် ဆိုသမင့်လည်း တစ်ဖက်တွင် အလှဂုဏ်၊ အလှဆီ အရည်အသွေးအနှစ်ဖြင့် စွင့်စွင့်ကားကား ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား အပျိုရည် အပျိုသွေးကြွစ ဆယ့်ခြောက်နှစ်၊ ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် အလှပန်းပွင့်ဆိုင်ကြီးများကိုလည်း နှစ်သက်တတ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် သမီးချောတစ်ယောက်က ဆယ့်ခုနစ်နှစ်အရွယ် ဖန်ဆင်းလိုက်၏။

နောက်တစ်ကြောင်းမှာလည်း အရည်ဝပြီးသော ယောက်ျားတို့မည်သည် ရွယ်ရွယ်ပုပု နုနုကင်းကင်း ဝင်းဝင်း သွက်သွက်တို့ကိုသာ နှစ်သက်ကြသည် မဟုတ်။ တစ်ကြိမ်မျှ သားမွေးပြီး၍ အမျိုးသမီးပါးဝလာသည့်အရွယ် အနွဲ့ အပျောင်း အလှုပ်အရှား ဣန္ဒြေသားပါပါနှင့် ယောက်ျားတို့ နှစ်သက်မှုအထာကို သိတတ်လှစွာသော သက်နှစ်ဆယ် ခန့်အရွယ် ခပ်ကြီးကြီးပုံစံဖြင့် သမီးချောတစ်ယောက်က ဖန်ဆင်းသည်။ ဘုရားရှင်အား ဆွဲဆောင်မှုကိစ္စတွင် ခြေမမြဲ လက်မြဲစေမည့် သီးသန့်အစီအစဉ် ဖြစ်၏။

သမီးချောသုံးယောက်ကလည်း ဤနည်း ဤပုံစံဖြင့်ဆိုလျှင် မိမိတို့ ဆွဲဆောင်မှုဒဏ်အားကို ယောက်ျားသား မှန်လျှင် ခံနိုင်ရိုးလားဟု ဖခင်ကြီးအား အာမဝန္တခံ၍ သွားကြသည်။

ဤနည်း ဤပုံစံဖြင့် လူသူကင်းဆိတ်သောအချိန်တွင် ဘုရားရှင်၏ အထံတော်မှောက်သို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် မတော်တဆရောက်လာသော ခိုကိုးရာမဲ့တို့ သွင်ပြင်ဖြင့် ဝင်ရောက်လာကြသည်။ အငယ်တစ်ယောက်က တောကြီးမျက်မည်းအလယ်တွင် အားကိုးရာမဲ့ တွေ့သည့်ဟန်ဖြင့် ဘုရားရှင်ထံတော်အပါး အနီးကပ်နိုင်ဆုံး ချဉ်းကပ် သည်။ အလတ်တစ်ယောက်က ဘုရားရှင်ပြုသမျှ နုရမည့်ပုံစံ ရှင်ရှင်ပြုံးပြုံးဖြင့် အလိုက်သင့်ဝန်းရံသည်။ အကြီး တစ်ယောက်ကမူ အချစ်သဘောကို နှောကျေသည့်အသွင် ရှက်သယောင်ယောင် မူသလိုလို ဟန်ပန်ဖြင့် ဘုရားရှင် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။

ချဉ်းကပ်ကြရုံမျှမက

“အရှင်ရဟန်းလေး ။ ။ ကျွန်တော်မတို့သည် တောကြီးအလယ်တွင် အတွယ်အတာမဲ့လာသူများ ဖြစ်ကြပါသည်။ မောင်တော် ရဟန်းလေးမှတစ်ပါး အားထားစရာ မရှိကြပါ။ ကျွန်မတို့မှာ အားနွဲ့သူ အမျိုးသမီးသဘာဝ အတွယ်အတာမဲ့သော်လည်း ရှင်ရဟန်းလေး မြင်သည့်အတိုင်းပင် ဝတ်စားတန်ဆာ ဒွါဒရာတို့မှာ စားသုံး၍မကုန်နိုင်ပါ။

သို့ပါ၍ ကျွန်တော်မတို့အား သိမ်းပိုက်ပြီး ကျွန်တော်မတို့၏ ခိုကိုးရာ အရှင်သခင် လင်အဖြစ် ဆောင်ကြဉ်းတော်မူပါ မောင်တော် ရဟန်းလေး”

ဟုပင် လင်းလင်းပွင့်ပွင့်နှင့် လိုရင်းကို ဖွင့်၍ ပြောကြားလိုက်ကြသည်။

ဤတွင် ဘုရားရှင်က မပြတ် ရှုမှတ်တော်မူအပ်သော သတိတရားတွင် ချထားအပ်သော မျက်လွှာတော်ကိုမျှ ပင့်တော်မမူဘဲ “အဘယ်အမျိုးသမီး မာရ်နတ်၏သမီးတို့” ဟူ၍ အာလုပ်ပြုလိုက်သောအခါ မာရ်နတ်သမီးများအဖို့ ငါတို့၏ ဓာတ်အတွင်းကို အစင်းသားသိနေပါတကားဟု ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့်မိသောသူကဲ့သို့ လန့်ဖျပ်၍သွားကြကာ ရှိခိုးတော့မယောင်၊ နောက်ဆုတ်ရတော့မယောင်နှင့် ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေခိုက် -

“ငါဘုရားသည် ဗောဓိပင်နှင့် ရွှေပလ္လင်ဝယ် သင်တို့ဖခင်ကို အောင်မြင်ပြီးသည့်အချိန်ကပင် တဏှာတည်း ဟူသော ကွန်ရက်မှ ဖြတ်ထွက်ခဲ့ပြီးပေပြီ။ သင်တို့၏ တဏှာပရိယာယ်မှန်သမျှသည် ငါဘုရားအတွက် အချည်းနှီး မျှသာ ဖြစ်ပေ၏။ သင်တို့၏ တဏှာကျော့ကွင်းများဖြင့် ကိလေသာကင်းရှင်းပြီးသော ငါဘုရားအား ဖမ်းထောင်၍ မရနိုင်။ သင်တို့ကဲ့သို့ လှပချောမွေ့၍ သဘောတွေ့လောက်သော ရုပ်အဆင်းများကို တဏှာမကင်းသော လူဖျင်း လူညံတို့သာ နှစ်သက်ကြကုန်လတ္တံ့။ ငါဘုရားမူကား သင်တို့ကဲ့သို့သော အကောင်ပုပ်များကို စက်ဆုပ် ရွံရှာတော် မူလှပေသည်”

တဏှာလျှင် တဏှာချင်း ရင်းနှီး ရစ်ပတ် ငြိတွယ် ဆက်စပ်လာအပ်သော အခါမျိုး၌ အကြောင်းတဏှာ သမားကလည်း သိ၍ အကျိုးတဏှာသမားကလည်း အချင်းချင်း တဏှာဇာတ်ကို သိတတ်ကြသည်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုသော် မိမိတို့ ဖွဲ့ထောင်အပ်သော အကျိုးတဏှာ အခိုးအငွေ့များမှာ အကြောင်းခံ ဘုရားရှင်ထံသို့ မြူမှုန်မျှ မဝေသည်ကို တွေ့ရှိကြသော မာရ်နတ်၏ သမီးသုံးယောက်အဖို့ တဏှာစစ်တလင်းတွင် အရှုံးနှင့်ပင် လက်လျှော့ကာ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို ရိုသေစွာနာယူရင်း -

“ဤရဟန်းကား ဘုံလောကတစ်လွှားတွင် မြင့်မားထူးချွန်လှသော ပုဂ္ဂိုလ်မွန် ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ပေတကား”

ဟု ချီးကျူးစကားများပင် ပြောကြားရင်း ကွယ်ပျောက်သွားကြသည်။ ဤနေရာ၌ မာရ်နတ်၏သမီးများသည် အမျိုးသမီးများပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဖခင်ထက် အမြင်သာသည်ဟု ဆိုနိုင်ရာ၏။

ဤကား ပဉ္စမမြောက် အပန်းတော်ဖြေအဖြစ် ဆိတ်ကျောင်းညောင်ပင်ရင်း၌ စံနေတော်မူသော အပေါလ သတ္တာဟပေတည်း။

[၆]

မဇ္ဈိမတိုက်၏ ရာသီဥတုသည် ကြမ်းတမ်း၏။ အထူးသဖြင့် တောတောင် စိမ့်စမ်း ထူထပ်လှစွာသော ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူရာ မဇ္ဈိမတိုက်၏ မြောက်ပိုင်းတစ်ခွင်သည် မိုးရာသီဆိုလျှင် ပို၍ကြမ်းတမ်းတတ်၏။

ဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူသည့် ကဆုန်လပြည့် နောက်ပိုင်းအချိန်မှာ မိုးရာသီဘက်သို့ လှည့်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဘုရားရှင် အပန်းဖြေတော်မူချိန်အတွင်း၌ပင် မိုးရိပ်မိုးဆင်များကို မြင်လာရ၏။ ထို့ကြောင့် အဓိဋ္ဌာန်ချက်ရှိသည့်အတိုင်း ဤအကြိမ် အပန်းဖြေဖို့ရာ၌ မိုးဒဏ်လေဒဏ် ကင်းလွတ်ဖို့ လိုသည်။

မိုးဒဏ်ကင်းလွတ်ဖို့ရန် မိမိ၏တန်ခိုးတော်ဖြင့်ပင် အကောင်းဆုံးသော ကျောင်းတော်ကို ဖန်ဆင်း၍ သီတင်း

သုံးနိုင်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ သီတင်းသုံးရန် မလျော်ကန်သော အကြောင်းနှစ်ရပ်ကို ထိုအခိုက်၌ သုံးသပ်တော် မူမိသည်။

ရဟန်းအတွက် အကောင်းဆုံးသောကျောင်းဟူသည် သစ်ပင်၊ပင် ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ဖြစ်ကြောင်းကို မိမိသာသနာ တော်တွင် သက်ဝင်လာကြမည့် နောင်လာနောက်သား တပည့်ရဟန်းအများကို နမူနာပြုဖို့ လိုပေသည်။ အခက်အခဲ တွေ့တိုင်း တန်ခိုးဖန်ဆင်းနိုင်သူက တန်ခိုးဖြင့်သာ အဖြေရှာကြစတမ်းဆိုလျှင် တန်ခိုးရှင်မဟုတ်သော ရဟန်းများတို့ အားငယ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤကား ပထမအကြောင်းဖြစ်၍ ဒုတိယအကြောင်းကား မုဇ္ဈလိန္ဒာ နဂါးမင်းအား အကြောင်းအားလျော်စွာ တရားဟောကြားရမည့် ကိစ္စရပ်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် မဟာဗောဓိ၏ အရှေ့တောင်အရပ် အလံငါးဆယ်ကွာ ဥရုဝေလ၏ ကျော်ကြားသော မုဇ္ဈလိန္ဒာ ရေအိုင်ကြီးအနီးရှိ ကျည်းပင်ကြီးအရင်းသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ကျည်းပင်သည် ခိုင်မြဲသော အရွက်ငယ်တို့ စိပ်၍ သိပ်သိပ်သည်းသည်း ရှိသည်။ အရပ်ရှစ်မျက်နှာစလုံး ရေသောက်မြစ်တို့ ယှက်ဖြာ၍ ခိုင်မာသည်။ ထို့ကြောင့် မိုးခိုရင်း အပန်းတော်ဖြေရန် ကျည်းပင်ကို ရွေးချယ်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ခန့်မှန်းတော်မူသည့်အတိုင်းပင်လျှင် ကျည်းပင်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူမိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကြီးစွာသော မိုးကြီး ရွာချလေတော့သည်။ ဤတွင် ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော ထိပ်တန်းအရိယာများအတွက် တစ်ဖက်တွင် မိုးကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော ကာယိကဒုက္ခအထွေထွေကို သည်းခံနိုင်ရန်လည်းကောင်း၊ တစ်ဖက်တွင်လည်း ထိပ်တန်း အရိယာတို့ အလိုလားဆုံး နိဗ္ဗူတအရသာကို အခွင့်သာခိုက် ခံစားနိုင်စေရန်လည်းကောင်း အကောင်းဆုံးသော သီတင်းသုံး အပန်းတော်ဖြေနည်းမှာ ဖလသမာပတ် ဝင်စားတော်မူခြင်းဖြစ်ပေရာ ကျည်းပင်ရင်းတွင် ခုနစ်ရက် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် သမာပတ် ဝင်စားတော်မူလိုက်၏။

ဤတွင် မုဇ္ဈလိန္ဒာအိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်သော မုဇ္ဈလိန္ဒာ နဂါးမင်း၏ အရေးအခင်း ပေါ်ပေါက်လာ၏။

မိမိနယ်မြေအနီး ဥရုဝေလ၏တစ်နေရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား တရားကျင့်သုံးလာစဉ်ကပင် နဂါးမင်း သိခဲ့ သည်သာ ဖြစ်၏။ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ သူမတူအောင် ကျင့်နိုင်စွမ်းသော အကျင့်မြတ်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်လာသည့်အကြောင်းကိုလည်းကောင်း အခြားသော နတ်ဒေဝါများနည်းတူ ကြားခဲ့၊ သိခဲ့သည် သာ ဖြစ်၏။

သို့သော် မိမိပိုင်နက်အတွင်း၌သာ ကြောင့်ကြမဲ့ နေခဲ့မိရာက ယခုသော် နတ်၊ဗြဟ္မာတို့သခင် ဘုရားရှင်သည် မိမိဥပစာအတွင်းသို့ ချင်းနင်း ခိုလှုံ သီတင်းသုံးတော်မူလာရုံမက ယင်းသို့ သီတင်းသုံးခိုက်တွင်မှ မိုးမိုက်၏ဒဏ်ကို ခံနေတော်မူရရှာသည်မှာ ထိုမိုး၏အန္တရာယ်ကို မကာကွယ်လျှင် မိမိတွင် တာဝန်မကင်းဖြစ်တော့သည်တကားဟု သဘောထားရှိသည် တစ်ချက်၊ ပင်ကို၌ကပင် ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုရင်းစွဲရှိပြီးသည်လည်း တစ်ကြောင်းတို့ကြောင့် သဒ္ဓါစိတ် ယိုဖိတ်ထက်သန်လာကာ မိမိ၏ နဂါးမျိုးကိုယ်ခန္ဓာအား ကြီးစွာဖန်ဆင်းလျက် ဘုရားရှင်အား မိုး၏ အဆွယ်အပွားများဖြစ်ကြသော မှက်၊ ခြင်၊ လေ စသည်တို့ မထိပါးစေရန် ခန္ဓာကိုယ် အခွေခွေတို့ဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီး ကြီးစွာသောပါးပျဉ်းကိုမူ သစ်ရွက်၊ မိုးရေတို့ တစ်ရွက်တစ်စက်မျှပင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်ပေါ်သို့ မကျရောက်စေရန် ကျောင်းတော်အမိုးအလား ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မိုးထား ပေးလှူလေသည်။

ခုနစ်ရက်စေ့၍ သမာပတ်မှ ထတော်မူသောအခါ မိုးလည်းစဲ၍ ဥရုဝေလတောအလုံးသည် သာယာ၏။ နွေရာသီတွင် လေပြေလေရူးတို့ကြောင့် ချေးညှော်တင်ရှိ၍နေအပ်သော သစ်ပင်တောတောင်တို့သည် ရေဆေး၍

ထားဘိအလား သန့်စင်သည်။ တောပန်း တောင်ပန်းတို့လည်း မိုးဓာတ်အရှိန်ကြောင့် တလန်းလန်း တစွင့်စွင့် ပွင့်ဖူးကြသည်။

ထိုအခါ မိမိ၏ လှူဒါန်းမှုကိစ္စကြီး ပြီးစီးသောကြောင့် ဝမ်းမြောက်လျက်ရှိရသော မုဇ္ဈလိန္ဒာ နဂါးမင်းအဖို့ အပြင်အဆင်မလှသော မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ပယ်ကာ လုလင်ပျိုအသွင် ဖန်ဆင်း၍ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်၌ အလှူဒါယကာအဖြစ် ဝပ်စင်း ဦးတိုက်မိသောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်ဆီလျော်စွာ ဟောကြားတော်မူလေ့ရှိသော ဘုရားရှင်က နဂါးတို့သဘာဝ ဒေါသမာန်ဟုန် များ၍ ကာမဂုဏ် ခံစားမှုတွင်လည်း လွန်ကဲမှုစရိုက် ရှိတတ်သော မုဇ္ဈလိန္ဒာ နဂါး လုလင်အား အောက်ပါတရားကို အလှူ၏ အနုမောဒနာအဖြစ် ဟောကြား ပြသ ဆုံးမတော်မူ၏။

“နဂါးမင်း ။ ။ သတ္တဝါအပေါင်းတို့၌ တိုက်ခိုက်ထိပါးတတ်သော ဒေါသ၏ကင်းခြင်းသည် ချမ်းသာ၏။ ငါးပါးအာရုံ ကာမဂုဏ်တို့၌ ခုံမင်ကပ်ငြိတတ်သော ရာဂကင်းခြင်းသည်လည်း ချမ်းသာ၏။ ငါတကား ဟူ၍ မာန်ပွားခြင်းကို ပယ်ခွာ၍ သတ္တဝါတို့အား မညှဉ်းဆဲဘဲ သည်းခံခြင်းသည်လည်း ချမ်းသာ၏။ လေးပါးသော မဂ်ဉာဏ်ဖြင့် ရဟန္တာအဖြစ်သည်ကား အချမ်းသာဆုံး ဖြစ်ပေ၏။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်တပြီးလည်း ယင်းချမ်းသာမှု သုခအဝဝကို ရရှိအောင် ကြိုးစားပါလော့”

ယင်းသို့ ဆဋ္ဌမအကြိမ် အပန်းတော်ဖြေအဖြစ် ကျည်းပင်ရင်း သို့မဟုတ် နဂါးမင်း၏ ခွေရစ်ပူဇော် မုဇ္ဈလိန္ဒာ ကျောင်းတော်၌ ဖလသမာပတ်ဝင်စားခြင်း၊ တရားဟောခြင်းဖြင့် ခုနစ်ရက် သီတင်းသုံးတော်မူချိန်သည် မုဇ္ဈလိန္ဒာ သတ္တာဟဖြစ်သတည်း။

[၇]

အပန်းတော်ဖြေ အဓိဋ္ဌာန် ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီစေ့ရန် ရက်သတ္တပတ်မျှသာ လိုပေတော့၏။ ယင်းသတ္တပတ် အတွက်လည်း မဟာဗောဓိ လောင်းရိပ်မှ မစွန့်ခွာလိုသေးသောကြောင့် မဟာဗောဓိ၏ တောင်မျက်နှာ တစ်ဆယ့် တစ်လံကွာအရပ်ရှိ လင်းလွန်းပင်ရင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်း သီတင်းသုံးတော်မူသည်။

ပြီးခဲ့သော ခြောက်ပတ် ခြောက်လီ အပန်းဖြေတော်မူခဲ့ရာ၌ လူသာမန်တို့နှင့် မဆက်ဆံသော အပ္ပရာဇိတ ပလ္လင်တော်လိုနေရာ၊ ကိုယ်တိုင်ဖန်ဆင်းအပ်သော စင်္ကြံကျောင်းတော်၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ ဖန်ဆင်း လှူဒါန်းအပ်သော ရတနာဃရ ရွှေကျောင်းတော်တို့လို သီးခြားနေရာမျိုး၌ မစံနေဘဲ လူသာမန်တို့နှင့် ဆက်ဆံသော အဇေပါလ ညောင်ပင် ရင်းလို နေရာမျိုးတွင် သီတင်းသုံးခဲ့ရာ၌ ဒိဋ္ဌမဂ်လိက ဗြာဟ္မဏကြီး စသည်တို့ကို တရားဟောရန် အကြောင်းရှိ၍ ဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။

ယခုလင်းလွန်းပင်ရိပ်ကျောင်းတော်၌ တန်ခိုးအဆန်းအပြားမပါဘဲ ရိုးရိုးသားသားပင်စံနေတော်မူခြင်း၌လည်း ကြီးစွာသော အကြောင်းရှိနေ၍ ဖြစ်သည်။ ယင်းအကြောင်းကား မိမိ၏ အနာဂတ်သာသနာတော်အတွက် အခြေ တည်ရန် ပြင်ဆင်အပ်သော အကြောင်း ဖြစ်ပေသတည်း။

လင်းလွန်းပင်ရိပ်၌ ဖလသမာပတ် ချမ်းသာမြတ်ဖြင့်ပင် ခုနစ်ရက် သီတင်းသုံးတော်မူပြီးနောက် သတ္တသတ္တာဟ အဓိဋ္ဌာန်တော်မှ အထွတ်အမြတ်အိပ်ရာမှနိုးထသည့်အလား မျက်နှာတော်သစ်လိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်လာရာတွင် သိကြားမင်း ကိုယ်တိုင် အနုဝတတ်ရေအိုင်မှ ရေကို သယ်ဆောင်၍ ဆက်ကပ်သည်။ နတ်၌ဖြစ်သော ကြစုသီး၊ ကွမ်းရိုးတံပူ

တို့ကိုလည်း ခံတွင်းတော်ရှင်းရန် ဆက်ကပ်သည်။ ထိုစဉ် ကြိုက်တွင်ပင် ပေါက္ခရာဝတီမြို့သား ဥပသကာညီနောင်တို့ ဘုရားရှင်တော်ထံသို့ ဆိုက်ရောက်လာသတည်း။

လာဟန်ကား ရာမညတိုင်း၊ ဥက္ကလာပဇနပုဒါ၊ ပေါက္ခရာဝတီမြို့မှ တဖုဿနှင့် ဘလ္လိကမည်သော ကုန်သည် ညီနောင်တို့သည် သူတို့၏လုပ်ငန်းအရ ဥရုဝေလတောကို ကုန်စည်လှည်းပေါင်းများစွာဖြင့် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကျ ဖြစ်သည်။ တဖုဿနှင့် ဘလ္လိက ညီနောင်တို့သည် သူတော်ကောင်းစရိုက်ရှိသူများ ဖြစ်ကြသည့်အတိုင်း သူတော် ကောင်းတို့ ကိန်းအောင်းမွေ့လျော် စံပျော်ရာဖြစ်သည့် ဤတောအုပ်ကို ဖြတ်သန်းသွားလာရသည့်အခါတိုင်း ရိုကျို သော မနောဖြင့် ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတို့ကို သတိထားသည်။ တောအုပ်ကိုဖြတ်ရင်း သူတော်ကောင်း ရသေ့ ရဟန်းတို့နှင့် တွေ့ဆုံသည့်အခါ ပေးလှူသင့်သည့်အရာကို ရံခါ ပေးလှူလေ့ရှိသည်။

ယခုတစ်ခေါက် ဖြတ်သန်း၍ တောအုပ်တစ်နေရာတွင် အာဟာရအတွက် နားနေကြရန် ပြင်ဆင်ခိုက် ထူးခြား သော ခရီးဖော် မိတ်ဆွေတစ်ဦး ပေါ်လာ၏။ ထူးခြားသော ကိုယ်ဟန်အသွင်အပြင်ကြောင့် နတ်ဒေဝတာတစ်ပါး ဖြစ်ဟန်ရှိသည်ဟုပင် တဖုဿတို့ အကဲဖြတ်မိသည်။ အမှန်မှာလည်း သံသရာ ဘဝတစ်ဆစ်တွင် ဓမ္မမိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော နတ်ဒေဝတာတစ်ပါးပင် ဖြစ်ပေသည်။

ယင်း ဓမ္မမိတ်ဆွေဟောင်းက -

“အချင်းတို့ ။ ။ ယခုအခါ လောကသုံးပါး၌ အတုမရသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရားသည် ထင်ရှား ပွင့်တော် မူနေချေပြီ။ ထိုရှင်တော်ဘုရားသည် ဤနေရာမှ အတန်ကွာသော လင်းလွန်းပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးတော်မူနေသည်။ ကြုံတောင့်ကြုံခဲလှစွာသော ထိုဘုရားရှင်အား သင်တို့ သွားရောက်၍ လှူဒါန်းပူဇော် ဖူးမြော်ကန်တော့ကြကုန်လော့” ဟု လမ်းညွှန်ပြ၍ တိုက်တွန်းသောအခါ တဖုဿနှင့် ဘလ္လိက ညီနောင်အဖို့ စားသုံးဆဲ အာဟာရကိုပင် မစားသုံးသေးဘဲ ဓမ္မမိတ်ဆွေ ညွှန်ပြရာ လင်းလွန်းပင်ဆီသို့ ရုတ်ခြည်းထ၍ လာကြသည်။

သူတော်ကောင်း ရသေ့ ရဟန်းတို့ ပေါများလှစွာသော ဤတောအုပ်အတွင်း၌ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မဖူးတွေ့ခဲ့ရဖူးသေးသော ကြည်ညိုဖွယ်အတိ အံ့ဖွယ်အဆင်းတော်ရှင် ဘုရားသခင်အား လင်းလွန်းပင်ရင်းတွင် ဖူးတွေ့ရသောအခါ ဗုဒ္ဓစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ချေသည်တကားဟူသော အသိဖြင့် မိမိတို့ထံတွင် အဆင်သင့်ပါရှိလာသော ခရီးဆောင် ပျားမုန့်ဆုပ်နှင့် မုန့်ကြွက်ကျစ်တို့ကို အချိန်သင့် အခါသင့် အလိုက်သင့် ပေးလှူသည်။ အကြောင်းမူကား ထိုအချိန်သည် ဆွမ်းကပ်ရန် လျော်သော နံနက်ချိန်ဖြစ်၏။

ဤတွင် ဘုရားရှင်အဖို့ ရုတ်ခြည်း အခက်တော်တွေ့ရ၏။ အကြောင်းသော်ကား တဖုဿဒကာတို့ ပေးလှူအပ် သော မုန့်ဆွမ်းကို ခံဖို့ရန် သပိတ်တော် လိုလျက်ရှိနေခြင်းပင်တည်း။

“ရဟန်း” ဟူသော အနက်တစ်ပါးသည် “တောင်းခံသူ” ဟူသော အနက်တစ်ပါးကို ဆောင်သူဖြစ်၍ ရဟန်း မှန်လျှင် တောင်းခံခွက်ဖြစ်သော သပိတ်အပါအဝင် ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါး ရှိထားရမည်ဖြစ်သည်။ ရှေးရှေးဘုရားရှင်၊ ရှေးရှေး သော သာသနာဝင် အစဉ်အလာအားဖြင့်လည်း ရဟန်းတို့မည်သည် သပိတ်မပါသော လက်ချည်းစည်းဖြင့် အလှူခံ ပစ္စည်းကို ခံယူရိုး မရှိခဲ့သည်ကို သိတော်မူပြီးဖြစ်၏။

တဖုဿဒါယကာတို့ ယခုပေးလှူဆဲအချိန်၌ မိမိထံတော်တွင် သပိတ်မရှိ ဖြစ်နေချေ၏။ တောထွက်တော် မူစဉ်က ဃဋိကာရဗြဟ္မာ လှူဒါန်းအပ်သော ပရိက္ခရာအပါအဝင် သပိတ်တော်သည်လည်း ဘုရားအဖြစ် ဖြည့်ကျင့် တော်မူသည့်နေ့ကပင် နေရဉ္စရာဖြစ်ကမ်းသာ၌ အဓိဋ္ဌာန်သဘောဖြင့် မျှောတော်မူခဲ့ပြီ။ ယခု အဘယ်သပိတ်ဖြင့် ခံယူပါအံ့နည်း။

ဘုရားရှင်၏ အခက်တော်ကို နတ်ဒေဝါတို့က အလိုက်သိစွာဖြင့် ရုတ်ခြည်း ဖန်တီးပေးကြသည်။ အကြောင်းကား စတုမဟာရာဇ်နတ်မင်းကြီး လေးဦးတို့က တစ်ဦးလျှင် တစ်လုံးစီဖြင့် သပိတ် လေးလုံး ပေးလှူကြ၏။ ရမည့် ရတော့လည်း လေးလုံး ဖြစ်နေရုံမက ပေးလှူအပ်သော သပိတ်များမှာ ဣန္ဒနီလာ ကျောက်မျက်ရတနာတို့ဖြင့် ဖန်ဆင်းထားအပ်သော တောက်တောက် ဖိတ်ဖိတ် ဖြစ်နေပြန်၏။

ဤတွင် ရဟန်းတို့ မပြတ်ဆောင်အပ်သော အလုပ်နှင့် မသင့်လျော်လှသောကြောင့် ဣန္ဒနီလာ သပိတ်များကို တားမြစ်လိုက်သောအခါမှ ဘုရားရှင်၏အလိုတော်အရ ကျောက်သပိတ်များကို ထပ်မံပေးလှူပြန်သည်။ ဤတွင် သပိတ်လေးလုံး ဖြစ်နေတော့၏။ နတ်ဒါယကာတို့၏ သဒ္ဓါစိတ်ကို စောင့်ထိန်းသောအားဖြင့် လေးလုံးစလုံးကိုပင် အလှူခံ၍ တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံးဆင့်ပြီး အဓိဋ္ဌာန်တော်ဖြင့် ဖိနှိပ်လိုက်သောအခါ အနားရစ် လေးဆင့်ဖြင့် လျော်ကန်လှသော သပိတ်တော် ဖြစ်လာသတည်း။

ဤသပိတ်ဖြင့် တဖုဿဒါယကာတို့၏ ပျားမုန့်ဆုပ်ဆွမ်းကို အလှူခံတော်မူ၍ ဘုဉ်းပေးသုံးဆောင်တော်မူသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား တဖုဿညီနောင်တို့အား သင့်လျော်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပြီးလျှင် သာသနာတော်၏ အရင်းအမြစ် အုတ်ခြေချရာဖြစ်သော ဘုရားရှင်အား မပြတ်ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မှု၊ ဟောကြားအပ်သော တရားတော်အား လိုက်နာကျင့်သုံးမှုတည်းဟူသော ဒွေဝါစိက သရဏဂုံတော် “ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ” ကို ကိုယ်တော်တိုင် ချပေးတော်မူသည်။ ထို့ကြောင့် တဖုဿနှင့် ဘလ္လိက ညီနောင်တို့သည် ဘုရားရှင်သာသနာတော်၌ ရှေးဦးစွာသော သရဏဂုံတည်လာသူများဖြစ်၍ နောင်အခါတွင် သရဏဂုံ တေဒဂ်အရာထားခြင်းပင် ခံကြရသူများ ဖြစ်လာကြ၏။ ထိုအချိန်၌ သံဃာတော် မပေါ်ပေါက်သေး၍ သရဏဂုံ သုံးပါးသို့ကား မရောက်သေးပေ။

သပိတ်မရှိသည့်အဖြစ်မှ သပိတ်တော် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း၊ သပိတ် လေးလုံးသည် တစ်လုံးတည်းဖြစ်၍သွားခြင်းတည်းဟူသော ဘုရားရှင်၏ ဘုန်းတန်ခိုးတော်ကို တဖုဿတို့ အံ့ဩဘနန်း မျက်မြင်တွေ့ကြုံရသောအခါ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ သဒ္ဓါထန်ပြင်း ဆင့်ကဲကြည်ညိုလာခြင်းနှင့်အတူ တဖုဿအဖို့ ဘုရားရှင်အား တောင်းပန်လိုသော အကြောင်းတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းအကြောင်းကား ဘုရားရှင်အား မပြတ်ပူဇော်နိုင်ရန် အထိမ်းအမှတ် တစ်စုံတစ်ရာ ပေးသနားတော်မူပါဟု လျှောက်ထားလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းဆန္ဒအရ ဘုရားရှင်ထံ တောင်းခံ လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်က တဖုဿဒါယကာတို့၏ သဒ္ဓါဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရုံသာမက ဤအထိမ်းအမှတ်ပစ္စည်းကြောင့် မိမိ၏ အနာဂတ်သာသနာတော် အရှည်ပွင့်လင်း လာမည်ကို သိတော်မူသည့်အတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဦးခေါင်းတော်ကို သုံးသပ်လိုက်သောအခါ လက်တော်အတွင်း ဆံတော်ရှစ်ဆူ ပါရှိလာသည်။ ယင်းဆံတော်များကို ဒါယကာ တဖုဿတို့အား စွန့်ကြဲလိုက်၏။

ယင်းသို့ အပန်းတော်ဖြေချိန် နောက်ဆုံးပိုင်း၌ တွေ့ကြုံလာရသော တဖုဿနှင့် ဘလ္လိက ညီနောင်ဒါယကာတို့ကို အကြောင်းပြုကာ ယနေ့ အကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာနိုင်ငံ သာသနာတော်၌ လေးဆူဓာတ်ပုံ “ရွှေတိဂုံစေတီတော်” မြတ်ကြီးသည် တလန်းလန်း တလွင့်လွင့် ပွင့်ထွန်းတော်မူလျက်ရှိသတည်း။

တရားဦး

[၁]

မိုးရာသီပင်ဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်တွင် မြူတိမ်ကင်းစင်လျက်ရှိ၏။ မိုးရာသီပန်းတို့ကလည်း အစွမ်းကုန် လန်းပွင့်နေဟန်ရှိသည်။ လေမိုးကင်းကွာ ဥတု သာယာလျက်ရှိသောကြောင့် သမင်ကလေးတို့လည်း ပြေးခုန်မြူးထူး လျက် ရှိကြသည်။

မိဂဒါဝန်တောသည် ယနေ့အဖို့ အခါတိုင်းနေ့များထက် သာတောင့်သာယာ ရှိလှပါဘိသည်။

ရသေ့တို့သည် ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းမှ ထွက်ကြသည့် အချိန်အခါတိုင်း ညနေခင်းများမှာဆိုလျှင် သတ်မှတ်ထား သောနေရာ၌ တွေ့ဆုံကြမြဲ၊ မိမိတို့ အားထုတ်ခဲ့သော တရားဓမ္မကို ဆွေးနွေးကြမြဲ၊ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ သာကြောင်း နာကြောင်း ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို မေးမြန်းကြမြဲဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော တစ်ရက် နှစ်ရက်ခန့်ကမူ မိုးမစဲသောကြောင့် မတွေ့ဆုံ မဆွေးနွေးနိုင်ခဲ့ကြ။ ကိုယ့်သင်္ခါမ်းနှင့် ကိုယ်သာ တရားအာရုံတွင် ထုံ၍နေကြရသည်။ ဤသည်မှာ မိုးရာသီတွင် ဖြစ်မြဲဓမ္မတာတည်း။

ယနေ့ကား ရာသီဥတု အထူးသာယာလှ၏။ မိဂဒါဝန် ရပ်မြိုင်တွင်း တောလုံးလင်းလျက်ပင်ရှိလေရာ တစ်နေ့ လုံး အားထုတ်ခဲ့သော ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံမှ ထတော်မူကြသည့် ညနေစောင်းအချိန်တွင် သတ်မှတ်ထားသော တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးရာ ညောင်ပင်ရင်းသို့ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ကြွလာကြကုန်သည်။

“ငါ့ရှင်တို့ ။ ။ ယနေ့ ငါတို့၏ မိဂဒါဝန်သည် ခါတိုင်းနှင့်မတူ သာယာလှပေသည်”

ဟု ကောဏ္ဍညရသေ့ကြီးက ပဋိသန္ဓာရစကား စတင်မိန့်ကြားသည်။

“မှန်ပါအရှင် ။ ။ ဥတု သာယာသဖြင့် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရကို သတိရတော့သည်”

ဟု ရသေ့တစ်ပါးက ပြန်လည်လျှောက်ထားသည်။

သတိရတန်ပေသည်ပင်။ ရာသီဥတု သာယာသောအခါများ၌ မေတ္တာရှေးရှုသူတို့အား သတိရတတ်ခြင်းသည် လူသတ္တဝါတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံမဟုတ်ပါလော။ ဥတုသည် လူနှင့် လူ၏စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်တတ်သော အကြောင်းတစ်ရပ် မဟုတ်ပါလော။ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရတည်းဟူသော ဦးတည်ချက်ဖြင့်ပင် သူတို့သည် မိဂဒါဝန်သို့ တောထွက်ခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ပါလော။ ထိုမျှသာမဟုတ်၊ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် ထိုအရှင်တို့နှင့် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် အေးအတူပူအမျှ အရိုး ကြေကြေ အရေခန်းခန်း တရားအားထုတ်ဖော် အားထုတ်ဖက်လည်း မဟုတ်ပါလော။

“သတိရသည်ကား ဟုတ်ပါ၏။ သို့ရာတွင် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် သေနနိဂုံးဖြင့် ယစ်မူးလျက်ရှိသည်ကား ခက်လှတော့သည်”

ဟု အခြားရသေ့တစ်ပါးက အမိန့်ရှိလိုက်သည်။

ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ခဲ့သော သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် ပထမသော် အနော်မာကိုဖြတ်၍ နောင်သော် မိဂဒါဝုန်သို့ ဝင်ခဲ့သည်။ မိဂဒါဝုန်တွင် ရသေ့တို့ထံဝင်၍ တရားနည်း နာယူသည်။

ထို့နောက် ရသေ့တို့ ကမ္မဋ္ဌာန်းလမ်းစဉ်အတိုင်း အရိုးပေါ် အရေကျန်မျှ၊ ဝမ်းရေသည် ကျောရိုးနှင့်ထိမျှ၊ ကြည်ဝန်းသော မျက်လုံးတို့သည် ရေတွင်းတွင်မြင်ရသော ကြယ်များတမျှ၊ ပြေပြစ်သောအရိုးတို့သည် တောင်သူတို့ စွန့်ပစ်အပ်သော တဲပျက်မျှ ဖြစ်ကျန်ထိ မလျှော့သောလုံ့လဖြင့် အားသစ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ခြောက်နှစ်တိုင်မျှ အား ထုတ်ပါလျက်ကို လိုအပ်သော နိဗ္ဗူတဓမ္မသည် ရေးရေးမျှ မထင်လာသောအခါ ရသေ့တို့လမ်းစဉ်ကို စွန့်ခွာလျက် သေနနိဂုံးတွင် ဆွမ်းခံ၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို မျှစေကာ ကိုယ်ပိုင်လမ်းစဉ်ကို တီထွင်ခြင်းဖြင့် နိဗ္ဗူတဓမ္မကို ရှာသည်။ ဤသည်ကို ရသေ့တို့သိ၍ အပြင်းအထန် ခြိုးခြံစွာကျင့်လျက် တရားမရပါသည်ကို အာဟာရတွင်ယစ်မူးလျက် တရားရှာခြင်းဖြင့် အဘယ်ပုံ ရနိုင်အံ့နည်းဟု ရသေ့တို့ ရှုတ်ချပြောဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် အကြီးအကဲဖြစ်သော ကောဏ္ဍည ရသေ့ကြီးကမူ

“ငါ့ရှင်တို့ ။ ။ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် သေနနိဂုံးမှ အစာအာဟာရတို့ဖြင့် ယစ်မူးသည်ပင်ဖြစ်စေ၊ ဘုရား ဖြစ်ရမည့်သူကား အမှန်ဖြစ်ပေသည်။ ငါတို့ကား အချိန်အခါကိုသာ စောင့်ကြည့်ရဖို့ရှိသည်”

ဟု နှိုင်းနှိုင်းဆဆ မိန့်တော်မူသည်။

ထိုအခိုက် ရသေ့တစ်ပါးက -

“အရှင်ဘုရားတို့ ။ ။ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် ပြောတွင်းဆိုတွင်း၌ပင် ငါတို့ထံသို့ လာနေပြန်ချေပြီ။ ရှုကြ ကုန်လော့”

ဟု ဆိုကာ ရှေ့တူရူသို့ လက်ဆန့်တန်းပြသည်။

ရသေ့တို့သည် အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ညွှန်ပြရာသို့ တစ်ပြိုင်နက် ရှုကြည့်ကြ၏။ ဇရာထောင်းလျက်ရှိပြီဖြစ်သော ကောဏ္ဍညရသေ့ကြီးကမူ မျက်စိကိုမူန်၍ မျက်လုံးတို့တွင် လက်ဖြင့်ကာ၍ ကြည့်သည်။

မှန်၏။ ဗုဒ္ဓသည် ကျေးဇူးရှင် ရသေ့ငါးဦးတို့ စုဝေးရာသို့ ရှေးရှုလာလျက် ရှိချေပြီ။

“အရှင်ဘုရားတို့ ။ ။ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် ငါတို့ထံသို့ နှောင့်ယှက်ရန် လာပြန်ချေပြီ။ အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး အားထုတ်လျက်ပင် တရားမရပါဘဲလျက် ဆွမ်းခံစားမှု လောလုပ္ပတဏှာနောက်သို့ လိုက်ခြင်းဖြင့် အဘယ်ပုံ တရားထူး ရစကောင်းအံ့နည်း။

“ရှုလော့အရှင်တို့ ။ ။ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် ခန္ဓာကိုယ်၏အလိုသို့ လိုက်သောကြောင့် သူ့အရေအဆင်းသည် ကြည်လင်လျက်ပင် ရှိနေပေပြီ။ ယခင်ကကဲ့သို့ပင် ငါတို့က ဖက်လဲတကင်း အရေးတယူပြုနေလျှင် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် မိမိအလုပ်ကို အဟုတ်ကြီးထင်၍ ယစ်မူးနေချေတော့အံ့။

“ထို့ကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ သတိသံဝေဂရစ်မိသောငှာ ငါတို့က အရေးတယူ မလုပ်ကြစတမ်း၊ ခပ်တည်တညီ ခပ်တန်းတန်း နေကြစတမ်း၊ ဧည့်ဝတ်ထုံးတမ်း သင်္ကန်းသပိတ်ကိုမျှ မလှမ်းမယူကြစတမ်း”

ဟု ရသေ့တစ်ပါးက အဆိုပြုလိုက်ရာ ထိုအဆိုမှာ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ အကျိုးအတွက် နည်းလမ်းကျလှသည်ဟု ယူဆ သောကြောင့် သဘောတူလိုက်ကြသည်။

ကောဏ္ဍညရသေ့ကြီးအဖို့မူ နန်းတော်၌ကပင် သံယောဇဉ်မကင်းခဲ့သူ ဖြစ်သောကြောင့် သဘောပင် မတူလှ စေကာမူ အများဆန္ဒဖြစ်၍ ခပ်မဆိတ် နေတော်မူလိုက်ရချေသည်။

ပြောတွင်းဆိုတွင်း၌ပင် ဘုရားရှင်သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မိပေပြီ။

ရှုလော့။ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ၏အဆင်းသည် ယခင်နှင့် လုံးဝမတူ ကြည်ဝင်းသန့်စင်လှ၏။ ကာယိန္ဒြေသည် ရင့်ကျက် နက်ရှိုင်းလှ၏။ ဘုရားရှင်၏ အတုမရှိသော မဟာကရုဏာတော်နှင့် မေတ္တာဓာတ်တို့သည် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား လွမ်းခြုံရစ်ပတ်မိချေပြီတကား။

ထို့ကြောင့် ယခုကလေးတွင်ပင် မိမိတို့ထားခဲ့သော ကတိကဝတ်ကို အားလုံးပင် မေ့လျော့သွားကြကာ သပိတ် ကို လှမ်းယူသူက ယူသည်။ သင်္ကန်းကို လက်ကမ်းသူက ကမ်းသည်။ ကျန်းမာရေးမေးသူက မေးသည်။

ဘုရားရှင်သည် ရသေ့တို့၏ ပြုမူချက်ကို ရင့်ကျက်သောဣန္ဒြေဖြင့် ခံယူတော်မူ၍ အနီးရှိ ညောင်ပင်ခြေရင်းမှ သဘာဝ၏ ခင်းကျင်းအပ်သောနေရာတွင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူလျက် “ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများတို့” ဟု အာလုပ်စကား စတင် မိန့်ကြားတော်မူသည်။

ဘုရားရှင်၏ ထိုအာလုပ်သံသည် ထူးခြားလှပေ၏။ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ၏ ပင်ကိုသံ မဟုတ်ပေ။

ထိုအသံ၏ ထူးခြားချက် အဓိပ္ပာယ်ပြည့်ဝချက်ကို ရှေးဦးစွာသိသူကား ကောဏ္ဍညရသေ့ကြီးပင် ဖြစ်ပေ၏။ သူကား သိဒ္ဓတ္ထကုမာရအား “ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်အံ့” ဟူသော ဧကန်ဧက စကားဖြင့် ပြောကြားခဲ့သော ပညာစွမ်း ထက်သူ မဟုတ်ပါလော့။

ဘုရားရှင်၏ အသံတော်ဟူသည် လူသာမန်တို့ကဲ့သို့ ဖြစ်ဆန်းကာမျှ မဟုတ်။ သာယာခြင်း၊ သန့်စင်ခြင်း၊ သိလွယ်ခြင်း၊ နာပျော်ဖွယ်ရှိခြင်း၊ ဖရိုဖရဲကင်းခြင်း၊ စည်းလုံးခြင်း၊ နက်နဲခြင်း၊ ပဲ့တင်ထပ်ခြင်းတည်း ဟူသော အင်္ဂါရှစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသည်။ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည်ကား ဧကန္တ တရားထူးရလာချေပြီတမဲ့ဟု ကောဏ္ဍည၏ နှလုံး၌ သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏ဒူးသည် အလိုလို ညွတ်ကွေး၍ ဘုရားရှင်၏ရှေ့တော်တွင် အရိုအသေပြုရင်း ထိုင်မိလျက်သား ဖြစ်သွားရသည်။ ကောဏ္ဍည ဦးညွတ်သော် ကျန် ရသေ့လေးပါးတို့အဖို့ အရင်းလဲသောကြောင့် အဖျား ထင်းဖြစ်ကြရ တော့သည်။

ထိုအချိန်၌ အနောက်လောကဓာတ်တွင် နေလုံးသည် တစ်ဝက်ဝင်ဆဲ ဖြစ်၏။ အရှေ့လောကဓာတ်မှ လဝန်း သည် တစ်ဝက်ထွက်ဆဲ ဖြစ်၏။ မိဂဒါဝုန်တောသည် နေရောင်နှင့် လရောင်တို့ ပေါင်းစပ်၍ ပတ္တမြားရည် တဖိတ်ဖိတ် ဖျန်းပက်ထားဘိသကဲ့သို့ ရှိသည်။ သဘာဝသည် ဘုရားရှင်၏အလိုတော်ကို သိသကဲ့သို့ ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိ၏။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားရှင်သည် လက်တော်နှစ်ချောင်းကို ထောင်ကာ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အား ဆက်လက် မိန့်ကြားတော် မူလေသည်။

“ရဟန်းတို့ ။ ။ အယုတ်တရား၊ အလွန်တရား နှစ်ပါးကို မမှီဝဲအပ်၊ မပြုအပ်ပေ။ ထိုအယုတ်တရား အလွန်တရား နှစ်ပါးဟူသည်ကား ကာမဂုဏ်၌သာ ကပ်ငြိတွယ်တာ လိုက်စားခြင်း တစ်ပါး၊ မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် စိတ်ကို ပင်ပန်းဆင်းရဲအောင် ပြုလုပ်ခြင်း တစ်ပါး။ ယင်းနှစ်ပါးသည် ပညာမျက်စိမရှိသော လူသာမန်တို့၏ အကျင့်ဖြစ်သည်။ စင်ကြယ်သန့်ရှင်း မြင့်မြတ်သော အကျင့်မဟုတ်။ သူတော်စင်တို့ လိုက်နာပြုအပ်သော အကျင့်မဟုတ်။

“ရဟန်းတို့ ။ ။ ကာမချမ်းသာခံစားမှုနောက်သို့လည်း မလိုက်၊ ခန္ဓာကိုယ်ကို အလွန်ညှဉ်းဆဲသော လမ်းစဉ်

နောက်သို့လည်း မလိုက်ဘဲ အလယ်အလတ်ကျကျ ကျင့်ကြံလိုက်နာရသော လမ်းစဉ်သည်သာ ဘုရားရှင်တို့ လမ်းစဉ် ဖြစ်သည်။

“ရဟန်းတို့ ။ ။ ထိုလမ်းစဉ်၏ လုပ်ငန်းများသည်ကား ကောင်းစွာမြင်ခြင်း၊ ကောင်းစွာကြံခြင်း၊ ကောင်းစွာ ပြောဆိုခြင်း၊ ကောင်းစွာပြုလုပ်ခြင်း၊ ကောင်းစွာအသက်မွေးခြင်း၊ ကောင်းစွာအားထုတ်ခြင်း၊ ကောင်းစွာအောက်မေ့ခြင်း၊ ကောင်းစွာတည်ကြည်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်း”

စသည်ဖြင့် ဟောတော်မူသည်။

ထိုဒေသနာတော်သည်ကား ဘုရားရှင်၏ ဦးစွာပထမ ပဉ္စဝဂ္ဂီပရိသတ်အား မြွက်ဖော် ဟောကြားတော်မူအပ် သော ဓမ္မစကြာဒေသနာတော် ဖြစ်သတည်း။

ရဲဘော်သုံးကျိပ်

[၁]

မိမိတစ်ကိုယ်တည်းကောင်းကျိုးအတွက်သာ ကြိုးပမ်းကြစတမ်းဆိုလျှင် ဤလောကသည် အဘက်ဘက်တွင် တိုးတက်မှုမရှိ၊ အချည်းအနီးသာ ဖြစ်လေရာ၏။ မိမိတစ်ကိုယ်တည်းကောင်းကျိုးမျှသာမဟုတ်၊ လောကအကျိုး၊ အများအကျိုးကိုလည်း ဆောင်ကြဉ်းသူ၊ ကြိုးပမ်းသူ စေတနာရှင်များကြောင့်သာ ဤလောကသည် အဘက်ဘက်တွင် ကြီးပွားတိုးတက်ရသည်။ ရံဖန်ရံခါ၌မူ မိမိကိုယ်ကျိုးဆိုသည်ကို လုံးဝမငဲ့ဘဲ အများအကျိုး၊ လောကအကျိုးအတွက် ရက်ရက်ရဲရဲ စွန့်လွှတ်လုပ်ကိုင်သော အာဇာနည်ခေါင်းဆောင်များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါ၌ လောကသည် တိုးတက်ရုံမျှမက စည်ပင်၏။ ညီညွတ်၏။ သာယာ၏။ ဗုဒ္ဓကဲ့သို့သော မဟာ အာဇာနည် ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီးများအဖို့ကား အတုမရှိတည်း။

ဘုရားရှင်အဖို့ မိမိလွတ်မြောက်ငြိမ်းချမ်းလျှင် ပြီးစတမ်းဆိုလျှင် သုမေဓာရှင်ရသေ့ဘဝကပင် ချမ်းသာမှုတကာ တို့၏ ပန်းတိုင်ဖြစ်သော သန္တိသုခ နိဗ္ဗာနဘုံခွင်သို့ အလွယ်တကူပင် ဝင်ရောက်နိုင်၏။ လူတိုင်း နားမလည်နိုင်သည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာ မဟုတ်စေဦးတော့၊ လူတိုင်း နားလည်ထားကြသော လောကီချမ်းသာ လောကစည်းစိမ်မျိုးစုံကို အကယ်၍ မိမိတစ်ဦးတည်းကောင်းကျိုးအတွက် အလိုရှိသည်ဆိုဦးတော့၊ လောကီချမ်းသာတကာတို့၏ ထိပ်ဆုံး ဖြစ်သော စကြာဝတေးမန္တတံ ပဒေသရာဇ် ဧကရာဇ်တို့၏ စည်းစိမ်မျိုးကို ဘဝခြား ခံစားနိုင်လေရာ၏။

သို့ရာတွင် ဒုက္ခခပ်သိမ်းတို့ဖြေသိပ်ရာ မည်သည့်လိုအင်ဆန္ဒမျှ မပြည့်ဝနိုင်သောနေရာ၊ ငြိမ်းချမ်းတော့မယောင်၊ ဟုတ်တော့မယောင်နှင့် မည်သည့်အဆင့် မည်သည့်အခြေတွင်မှ မငြိမ်းချမ်းနိုင်သော လောကမျက်လှည့်ရုံကြီးများကို တင်ထောင်ထားသည့် သံသရာ ကရွတ်ကင်းလျှောက် ရထားကြီးအတွင်းမှ ဒုက္ခခရီးသည် သတ္တဝါတို့အား ကယ်တင် လိုသည့် ဘုရားရှင်ကဲ့သို့သော မဟာအာဇာနည်ကြီးအဖို့မူ လောကအကျိုး၊ ပရဟိတအကျိုးအတွက် မိမိကိုယ်ကျိုး မျိုးစုံကို သာမန်လူတို့ မတွေးရဲ မကြံရဲအောင်ပင် စွန့်ပစ် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။

လောကီကောင်းကျိုးဆိုသော ဘဝစည်းစိမ်မျိုးစုံကို စွန့်ပစ်၍ တောထွက်ခဲ့သည်လည်း အထပ်ထပ်၊ ဒီပင်္ကရာ ဘုရားရှင်လက်ထက် သုမေဓာဘဝကပင် မိမိတစ်ဦးတည်း လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကျိုးကြီးကို စွန့်ပစ်ခဲ့ရုံမက ဘုရားအဆူဆူ ဆရာအသီးသီးတို့နှင့် တွေ့ကြုံရာ၌ ယင်းကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်ရေ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကြီးများကို စွန့်ပစ်ခဲ့သည်

အကြိမ်ကြိမ်။ ချမ်းသာကို စွန့်ပစ်ရုံမဟုတ်၊ အကြီးဆုံးသော ဆန္ဒဟူသည် အကြီးဆုံးသော စွန့်လွှတ်ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ရင်းနှီးရသော သဘာဝအတိုင်း မိမိ၏ သားမယား စသည့် သံယောဇဉ်အသိုက်အဝန်းကို စွန့်ပစ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ ကိုယ်လက်အင်္ဂါတို့သာမက အသက်အထိပင် စွန့်လှူခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကြိုးပမ်းခဲ့ပေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရဘဝသို့ ရောက်ကာ အမြင့်ဆုံးသော ဘုရင့်စည်းစိမ်ကို ခံစားလိုလျှင် ခံစားနိုင်ပေ သေး၏။ သို့ရာတွင် နန်းစည်းစိမ်မျှကို အပထား၍ အချစ်ဆုံးသော မယားနှင့် သားကိုပင် စွန့်ပစ်ကာ ဥရုဝေလနှင့် မဟာဗောဓိကို အရင်းတည်ကာ မိမိ ရည်မှန်းချက်ခရီး၏ အဆုံးစွန် ပန်းတုံးတိုင်ဖြစ်သော ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ရောက်၍ တစ်ဖက်မှ မဟာကရုဏာ အတုမရှိ စေတနာကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် ဒုက္ခိတ သတ္တဝါတို့ကို ကယ်ချွတ်ရမည့် လုပ်ငန်းသို့ ကာယကံမြောက် ဝင်ရောက် သုံးသပ်လိုက်သောအခါ၌ မိမိ တစ်ပါးတည်းဖြင့် လိုအပ်သမျှအကျိုးမပြီး ခရီးမရောက်နိုင်သည်ကို တွေ့ရှိလာရ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိ၏စေတနာနှင့် မိမိ၏တရားကို အရင်းတည်ကာ မိမိလုပ်ငန်းကြီး၏ အတွင်းသား ကူညီသူများအဖြစ် သံဃာ့အဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ရသည်။

ရှေးဦးစွာကား ဥရုဝေလတွင် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် အလုပ်အကျွေး တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက် ရဲဘော်ရဲဘက် ပဉ္စဝဂ္ဂါငါးဦးတည်း။ ထို့နောက် မောနေယျနာဠက မထေရ်။ ထို့နောက် ဘုရားအဖြစ်တွင် ရှေးဦးစွာ နို့ဆွမ်းလှူသော သုဇာတာ ဒါယိကာမကြီး၏သား အရှင်ယသ။ ထို့နောက် အရှင်ယသကို အကြောင်းပြုကာ သာသနာတော်သို့ သဒ္ဓါအလျောက် ဝင်ရောက်လာကြသော အရှင်ယသ၏ အသိုက်အဝန်းများ။ ယင်းသို့ဖြင့် အားထားလောက်သော အတွင်းသား သံဃာ့အဖွဲ့အစည်း အင်အား ခြောက်ကျိပ်ကျော်မျှ စုစည်းမိပေပြီ။

သို့သော် ဤမျှနှင့် မပြည့်စုံသေး။ မိမိကိုယ်စား အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ ခွဲ၍ စေလွှတ် ကယ်ချွတ်ဖို့ရန်အတွက် သံဃာအင်အား အတန်များများ လိုနေပေသေးသည်။ လိုသော သံဃာအတွက် အင်အားများများရနိုင်ဖို့ နေရာမှာ ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့ ညီနောင်သုံးယောက်တို့၏ တိတ္ထိစခန်းကြီးများတည်း။

ဥရုဝေလကဿပတို့သည် ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မမူမီကပင် တရားရှာများစွာတို့၏ ပုန်းအောင်းရာ၊ လဲလျောင်း ရာဖြစ်သော ဥရုဝေလတောတွင် ကျော်ကြားတည်ရှိခဲ့သော တရားဂိုဏ်းကြီးများ ဖြစ်သည်။ ယင်း တရားဂိုဏ်းကြီး များတွင် ဥရုဝေလကဿပ၊ နဒီကဿပ၊ ဂယာကဿပဟု အကြီးအကဲ ညီနောင်သုံးယောက် ရှိသည်။ ဥရုဝေလတော၏ အကောင်းဆုံးဖြစ်သော မြစ်ကွေ့နေရာကြီး သုံးခုအနက် တစ်ခုလျှင် တစ်ဦးစီနေကြသော အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သော ဥရုဝေလကဿပတွင် တပည့်အသိုက်အဝန်း အင်အားငါးရာ ရှိသည်။ အလတ် နဒီကဿပတွင် တပည့်သုံးရာ ရှိသည်။ ညီငယ် ဂယာကဿပတွင် နှစ်ရာ ရှိသည်။ သို့နှင့် သူတို့သုံးဦးပေါင်းတွင် တပည့်တပန်း အင်အားတစ်ထောင် ရှိသည်။

ဥရုဝေလတွင် အင်အားအကြီးဆုံးသော တရားဂိုဏ်းဖြစ်သောကြောင့် ဥရုဝေလဂိုဏ်းဟုပင် အမည်တွင်သည်။ သူတို့အမည်ရင်းများကို အစွဲပြု၍ ကဿပဂိုဏ်းဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။ တပည့်အသိုက်အဝန်း အင်အားကြီးရုံမျှ မဟုတ်၊ ရာဇဂြိုဟ်နှင့် သာဝတ္ထိတည်းဟူသော တိုင်းကြီးနှစ်တိုင်းမှ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ အင်အားကြီးမားသူများလည်း ဖြစ်သည်။

ယင်း ဥရုဝေလတွင် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူရန် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် တရားကျင့်သုံး နေထိုင် ခဲ့ရာမှ ရံဖန်ရံခါ ကဿပညီနောင်ရသေ့ကြီးများနှင့်လည်းကောင်း၊ တပည့်တပန်းများနှင့်လည်းကောင်း တွေ့ဆုံခဲ့ကြ ဖူးသည်။ ဂိုဏ်းသဘော၊ တရားကျင့်သုံးမှုသဘောအားဖြင့် မိမိတို့လုပ်ငန်းစဉ်အရ ကွဲပြားကြရသော်လည်း

မင်းသားဘဝမှ တောထွက်တော်မူစကပင် ကျော်ကြားခဲ့သော သိဒ္ဓတ္ထကုမာရအပေါ်တွင် ကြီးမားသောစည်းစိမ်ကို စွန့်လွှတ်နိုင်သူအဖြစ်လည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓတ္ထ၏သိမ်မွေ့ပြေပြစ်လှသော ဆက်ဆံမှုများကြောင့်လည်းကောင်း မျက်မှန်း တန်းမိခဲ့ကြသည်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ကြသည်။

ဤညီနောင်တို့သည် မိမိတို့၏ အစဉ်အလာ အယူအစွဲတွင် သည်းထန် စည်းကြီးကြသော်လည်း ပင်ကိုစရိုက် အားဖြင့်မူ အစဉ်အလာ အယူအဆစွဲ ထုထည်၏အောက်တွင် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော သဘောထားများ ရှိကြပေသည် တကားဟု သိဒ္ဓတ္ထကုမာရအဖို့ ရှေးမဆွကပင် အကဲဖြတ်ခဲ့မိပြီး ဖြစ်သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မဇ္ဈိမ၏ အစဉ်အလာ အယူစွဲတရားများကို ဟုတ်အံ့နိုးနိုးဖြင့် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် လွဲမှားစွာကျင့်သုံးခဲ့ပြီးနောက် ကိုယ်ပိုင် သစ္စာလမ်းစဉ်ဖြင့် ဘုရားရှင်အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူလာသောအခါ မိမိ၏ ဓမ္မရောင်းရင်းများဖြစ်သည့် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့၏ လွဲမှားသောအကျင့်ကို လည်းကောင်း၊ ယင်း ကဿပညီနောင်တို့၏ အကျင့်မှားလမ်းစဉ်တို့ကိုလည်းကောင်း တွေ့ရှိလာရသည့်အလျောက် ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးတို့ကိုကား မိမိ၏ မဇ္ဈိမပဋိပဒါ သစ္စာမီးရှူးဖြင့် ချေချွတ်ခဲ့ပေပြီ။ ရသေ့ညီနောင်တို့ကို ချေချွတ်ရန် ကျန်ပေ သေးသည်ဟု အားသစ်တော်မူခဲ့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့် သူတို့အတွက်လည်း အကျိုးရှိ၍ မိမိတည်ဆောက်မည့် သာသနာတော်အတွက်လည်း ကြီးမား သော အင်အားစုတစ်ရပ် ဖြစ်လာမည်ဟု မြင်တော်မူသည့်အတိုင်း ပဉ္စဝဂ္ဂီနှင့် သူဌေးသား ယသတို့၏ ကိစ္စအပြီးတွင် ကဿပရသေ့များရှိရာဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်တော်မူခဲ့သည်။

ဤတွင် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား ညီနောင်သုံးကျိပ်၊ သို့မဟုတ် ကောင်းအတူ ဆိုးအတူ တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်း ပူးတွဲလုပ်ဆောင်လေ့ရှိကြသော ရဲဘော်သုံးကျိပ်နှင့် လမ်းခရီးတွင် အလိုက်သင့် တွေ့ဆုံတော်မူရသည်။

[၂]

တွေ့ပုံကား ခပ်ဆန်းဆန်းတည်း။ သို့ရာတွင် ယင်းခပ်ဆန်းဆန်း အတွေ့သည်ပင် သူတို့အတွက် နေအရုဏ်သင့် ကြောင့်ပွင့်ဟု ဆိုရလောက်အောင် တရားထူး အတွေးအခေါ်ထူးကို ရရှိအောင် ဖန်တီးလာသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၍ လည်းကောင်း၊ မိမိ၏ နောက်ပိုင်းသာသနာတော်အတွက် ကြီးစွာသောအထောက်အကူတွင် မြစ်ဖျားခံလာသည်ကို သိရှိရသဖြင့်လည်းကောင်း နှစ်သိမ့်တော်မူရသည်။ အကြောင်းမူကား ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ ညီနောင်သုံးကျိပ်ဟူသည် ကောသလ ဘုရင်၏ ရင်သွေးများပေတည်း။

ဘုန်းကြီးသော ကောသလဘုရင်တွင် တောင်ညာစံ မလ္လိကာဒေဝီမှအစ တရားဝင်မိဖုရား ငါးရာရှိသည်။ ယင်းမိဖုရားငါးရာမှ သားတော် သမီးတော်တို့ကား အမြောက်အမြားတည်း။ ယင်း သားတော်၊ သမီးတော်များအနက် သက်ညီ ရွယ်ညီ စရိုက်ညီဟု ဆိုလောက်သော ယခု ညီနောင်သုံးကျိပ်တို့သည် တစ်စိတ်တည်းတစ်ဝမ်းတည်း ဖြစ်ကြ သည်။ နေရာတကာတွင်ပင် သူတို့အား ပူးတွဲညီညွတ်ကြသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် “ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီသုံးကျိပ် - ရဲဘော် သုံးကျိပ်” ဟု ခေါ်ကြသည်။

နေရာတကာတွင် ညီညွတ်သကဲ့သို့ပင် မယားယူသည့်ကိစ္စတွင်လည်း ညီညွတ်ကြဟန်တူသည်။ သူတို့အား သူတို့ဖခင် ဘုရင်က တစ်ချိန်တည်းတွင် တညီတညွတ်တည်း သူတို့နှစ်သက်ရာ မင်းသမီးများနှင့် လက်ဆက်ပေး လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် မင်းသားတစ်ယောက်အဖို့မူကား မယားကံ ကွက်ကျား ဖြစ်နေရသည်။

ဤတွင်မယားရစမင်းသားများအဖို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပျားရည်ဆမ်းခရီး အပျော်ခရီး ထွက်လိုကြသောအခါ သာဝတ္ထိနှင့် ရာဇဂြိုဟ် တိုင်းကြီးနှစ်တိုင်းအကြားရှိ သာယာဆိတ်ငြိမ်သော တောတွင် သင့်တင့်သောအစီအမံဖြင့် ချစ်သူကိုယ်စီခေါ်ကာ ခရီးထွက်ခဲ့ကြသည်။ နေရာတကာတွင် မခွဲနိုင်သော ချစ်သူမဲ့မင်းသားအဖို့လည်း အများနည်းတူ ပျော်ပိုက်နိုင်ရန် သူ့စိတ်ကြိုက် အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အငှားအဖြစ် ခေါ်လာခဲ့သည်။

ဤတွင် ယင်း အငှားအမျိုးသမီးမှ ပြဿနာပေါ်လာ၏။

ခေါ်ခဲ့စဉ်ကပင် ဆင်ကြံ ကြံလာခဲ့သော အငှားအမျိုးသမီးက မင်းသားများ ကာမဂုဏ်ယစ်၍ အိပ်ပျော်နေကြ ခိုက်တွင် မင်းသားများ၏ အဖိုးတန် ကိုယ်ဝတ်ရတနာများကို ခိုးပြေးလေရာ မင်းသားများနိုးလာ၍ အကြောင်းစုံသိရ သောအခါ အငှားအမျိုးသမီးနောက် သူသွားမည်ထင်ရာသို့ တရကြမ်း လိုက်ကြသည်။ မင်းသားများအဖို့ ပစ္စည်းသည် ပဓာနမဟုတ်၊ သူတို့အဖို့ မကြံရွယ်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နောက်သို့ အမဲလိုက်သည့်ပမာ လိုက်လံရှာဖွေရသည်မှာ ပျော်စရာကောင်းသည်ဟု ယူဆကြသည်။ ဤတွင် တောတန်းတစ်ခုအကွေ့ရှိ နေပြောက်မှ မထိုးအောင် ထီးဝန်းပမာမိုးကာ အုပ်ဆိုင်ထားသော သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်တွင် ခရီးအပန်းဖြေ နားနေတော်မူ သော ဘုရားရှင်နှင့် ဘွားခနဲ တွေ့ကြသည်။

ရသေ့ရဟန်းများစွာတို့ သီတင်းသုံးပျော်ပိုက်ရာ ဥရုဝေလတော၌ ရဟန်းတစ်ပါးအား တွေ့ကြုံရခြင်းသည် အဆန်းမဟုတ်ပေ။ သို့သော် ဤရဟန်းအား တွေ့ကြုံရခြင်းမှာကား ဆန်း၏။ ဆန်းဟန်ကား ရဟန်းသည် သူတို့ ကဲ့သို့ပင် နုပျို၏။ ကြည်လင်သန့်ရှင်း၏။ တည်ငြိမ်၏။ မင်းသွေးမင်းဟန်ဖြင့် အထက်တန်းကျသော ရုပ်ရည်တွင် သေသပ်သော အဝတ်အဆင်ဖြင့် ရင့်ကျက်သောသိက္ခာကို ထိန်းကွပ်ထားဟန်ရှိသော်လည်း သူတို့အား ချိုသာစွာ ဖိတ်ခေါ်နေဘိသို့ ရှိသည်။

ကပိလဝတ်ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒန၏သား သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည် လက်တွင်းသို့ရောက်ဆဲ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်၍ ဤ ဥရုဝေလသို့ တောထွက်ပြီး တရားအားထုတ်နေသည်ဟု ရှေးမဆွကပင် မင်းသားတို့ ကြားသိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဧကန္တ ဤရဟန်းသည် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ ဖြစ်ချေမည်တမဲ့ဟု မင်းသားတို့ အကဲခတ် ဆုံးဖြတ်မိလိုက်ကြသည်။

မိမိတို့မှာမင်းသားများဖြစ်သမင့်လည်းထီးနန်းစည်းစိမ်ဆိုသည်မှာဝေးလှစွာသေး၏။ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရသည်ကား လက်တွင်းရောက်ပြီး ထီးနန်းစည်းစိမ်ကိုပင် စွန့်ပစ်နိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်တကားဟူသော လေးစားမှု အတွေးကိုယ်စီ လည်း ပေါ်လျက်ရှိကြသည်။ ထို့အပြင် ထိုအချိန်က တရားအားထုတ်မှု၊ တောထွက်မှုဆိုသည်မှာ အရွယ်ရောက်၍ အတွေးအခေါ်ရှိသူတိုင်း လိုလားကြသော အလုပ်ဖြစ်ပေရာ မိမိတို့၏ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွင်သာ နစ်မွန်းနေ ကြသူများဖြစ်၍ သိဒ္ဓတ္ထကုမာရကား အမြင့်ဆုံးသော ထီးနန်းအာရုံ ကာမဂုဏ်ကိုပင် ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် စွန့်ပစ်နိုင်သူ ဖြစ်ပေသည်တကား ဟူသော အထင်ကြီးမှုကလည်း တစ်ဖက်တွင် ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိကြသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် နေအရုဏ်နှင့် အချိန်မသင့်သေးသောကြောင့် မပွင့်ရသေးသော်လည်း အတွေးအခေါ် အခြေခံ ရှိပြီးကြသူ မင်းသားများအဖို့ ဘုရားရှင်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိကြသောအခါ ပင်ကိုအားဖြင့် အရေးမကြီးလှသော မိန်းမ ကိစ္စနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများကိစ္စကိုပင် မေ့ပျောက်သွားသလိုဖြစ်ကြကာ ခံစားမှုကိုယ်စီ အသိကိုယ်စီဖြင့် လက် အုပ်ချီ အရိုအသေပြုရင်း ဘုရားရှင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားမိကြသည်။

အကြီးအကဲဖြစ်သော မင်းသားက -

“ကပိလဝတ်ထီးနန်းကို စွန့်ပစ်၍ တောထွက်ခဲ့သော သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ ရဟန်းတော်ဟု ထင်မိကြပါသည်။ မှန်ပါရဲ့လား အရှင်မြတ်”

ဟု ပဋိသန္ဓာရစကား စတင်လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရားရှင်က “မှန်ပေသည် မင်းသားတို့ ။ ။ အဘယ်ကိစ္စနှင့် အဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကိုသွားကြမည်နည်း” ဟု ပြန်လည်မိန့်ကြားသည်။

“တပည့်တော်တို့လက်ဝတ်ရတနာများကို ယူ၍ ထွက်ပြေးသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို လိုက်၍ရှာကြခြင်း ဖြစ်ပါသည် အရှင်မြတ်”

“မင်းသားတို့ ။ ။ ရှာဖွေခြင်းဟူသည် သူတစ်ပါးကို ရှာဖွေခြင်း၊ သို့မဟုတ် မိမိမှအပ ဗဟိဒ္ဓကိုရှာဖွေခြင်းနှင့် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ ရှာဖွေခြင်း ဟူ၍နှစ်မျိုးရှိပေသည်။ ယင်းနှစ်မျိုးအနက် ပုထုဇဉ်သတ္တဝါတို့သည် သူတစ်ပါးကိုရှာဖွေခြင်း၊ ဗဟိဒ္ဓကိုရှာဖွေခြင်း အလုပ်ကို သံသရာတစ်လျှောက်လုံး ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ပစ္စုပ္ပန်တွင်လည်း ပြုလုပ်ကြဆဲဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတစ်ပါးကိုရှာဖွေခြင်းဟူသည် လူသာမန်တို့ ပြုလေ့ပြုထရှိကြသော ပုထုဇဉ်တို့ အစဉ်အလာ အလေ့ အကျင့်တစ်ရပ်မျှ ဖြစ်ပေသည်။ မိမိကိုယ်ကို မိမိ ရှာဖွေခြင်းဟူသည်ကား လူသာမန်တို့ ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သော လူတော် လူကောင်းတို့၏ အလုပ်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လူတော်လူကောင်းတို့ထုံး နှလုံးမူကာ သူတစ်ပါးကို ရှာဖွေသည်ထက် မိမိကိုယ်ကို မိမိ ရှာဖွေခြင်းအလုပ်ကို မလုပ်သင့်ပေဘူးလား မင်းသားတို့”

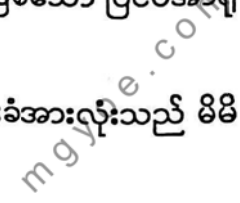
“လုပ်သင့်ပါသည် အရှင်ဘုရား”

တရားအလုပ်၊ အေးငြိမ်းရာသို့ ထွက်မြောက်ရာအလုပ် ဟူသည် ပြင်ပအာရုံများကို ဖြတ်တောက်၍ မိမိ အဇ္ဈတ္တ အတွင်းပိုင်းကို ရှုပွားဆင်ခြင် ဆောက်တည်ကြိုးပမ်းရသော အလုပ်ဖြစ်၏။ ဤအသိ ဤသဘောတရားသည် ဘုရားရှင်သာသနာတော် ထွန်းကားလာသော နောင်အခါ၌ သူတော်ကောင်းအများ သိမြင်ကြသော သဘောတရား ဖြစ်သော်လည်း သာသနာ အစပျိုးစ ထိုအချိန်ကမူ ကြားရကောင်း ကြားရခဲဖြင့် ထူးခြားလေးနက်လှသော အတွေး အခေါ်ထူးတစ်ရပ် ဖြစ်ပေရာ မကြားစဖူး ထူးထူးခြားခြား ဘုရားရှင်အထံတော်မှ ကြားနာကြရသောအခါ တွေးခေါ်မှု အခြေခံ ရင့်သန်ပြီးသူ မင်းသားညီနောင်တို့အဖို့ ဆက်လက်ဟောကြားမည့် တရားထူး တရားမြတ်ကို နာခံလိုသည့် ဇောဖြင့် ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်တွင် လက်အုပ်ကိုယ်စီချီကာ ကိုင်းညွတ်ဝပ်စင်းပြီး ဖြစ်သွားကြသည်။

“မင်းသားတို့ ။ ။ ပြင်ပအာရုံများဖြစ်သည့် အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အထိအတွေ့နှင့် တွေးခေါ်မှု တည်းဟူသော အာရုံခြောက်ပါးသို့ တိမ်းညွတ်ခြင်း၊ ရှာဖွေခြင်းဟူသည် ဒုက္ခမျိုးစုံကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်းပေတည်း။ အာရုံခြောက်ပါးဟူသည် ဆင်းရဲခပ်သိမ်းတို့၏ တည်ရာ ဌာနများတည်း။ ငြိမ်းချမ်းမှု၏ ဆန့်ကျင်ဘက်တည်း။ သတိကင်းလွတ်သော လူသတ္တဝါတို့သည် ယင်း ဗဟိဒ္ဓအာရုံ ဒုက္ခတွင်းများတွင် တစ်ကျင်းမှတစ်ကျင်းသို့ ကူးခုန်ကာ ဒုက္ခတည်းဟူသော အညစ်အကြေးများဖြင့် အခါမပြတ် ရစ်ပတ်ပေရေနေကြရသည်။

“မင်းသားတို့ ။ ။ ဝေနေယျသတ္တဝါတို့မည်သည် စိတ်၏ငြိမ်းချမ်းမှု ကိုယ်၏ငြိမ်းချမ်းမှုဟု ဆိုအပ်သော ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုချင်မြဲဓမ္မတာတည်း။ အညံ့ဆုံးသောသတ္တဝါသော်မှ ဆင်းရဲနှင့် တွေ့ကြုံသောအခါ ငြိမ်းချမ်းမှုကို လိုချင်လာတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ငြိမ်းချမ်းလာနိုင်မည်ထင်သည့် အရာများကို မှောက်မှောက်မှားမှား ရှာဖွေ သိမ်းပိုက် တတ်ကြသည်။ ထိုရှာဖွေခြင်းကား ပျားရည်လူးသော ဓားပမာ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကို ဖိတ်ခေါ်ရာဖြစ်သော ပြင်ပအာရုံ များကို ရှာဖွေခြင်းတည်း။

“မင်းသားတို့ ။ ။ ဆင်းရဲခပ်သိမ်းကို ဖြစ်ပွားစေသော အခြေခံ အရင်းအမြစ် တရားခံအားလုံးသည် မိမိ

ကိုယ်တွင်းမှာသာ ရှိသည်။ ထိုနည်းတူစွာပင် တကယ့်ငြိမ်းချမ်းမှုကို ပေးစွမ်းနိုင်သော အခြေခံတရား ဟူသည်လည်း မိမိကိုယ်တွင်းမှာသာ ရှိသည်။ ထိုအခြေခံတို့ဟူသည်ကား မိမိ၏ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် စိတ် တည်းဟူသော ဒွါရခြောက်ပါး တံခါးခြောက်ပေါက်ပေတည်း။

“မင်းသားတို့ ။ ။ ဒွါရခြောက်ပါး တံခါးခြောက်ပေါက်တို့သည် မျက်လှည့်ဆရာနှင့် မျက်လှည့်ပြရာ ဌာနများ ဖြစ်ကုန်၏။ အဆင်း၊ အသံ စသော ပြင်ပအာရုံတို့ဟူသည်ကား မျက်လှည့်ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြသည်။ မျက်လှည့်ဆရာ သည် မျက်လှည့်ပစ္စည်းမျိုးစုံဖြင့် လူသတ္တဝါအား မျက်လှည့်ပြသည်။ အတုကို အစစ်ဟု ထင်စေသည်။ ဆင်းရဲကို ချမ်းသာဟု မြင်စေသည်။ တကယ့်ချမ်းသာကို မတွေ့သောအခါ အခြားတစ်နည်းဖြင့် ချမ်းသာအတုကို ရှာပြန်သည်။ ဤနည်းဖြင့် မိမိကိုယ်တွင်းမှ တရားခံ ခြောက်ဦးတို့သည် ပြင်ပမှ လူလိမ်လူဆိုး ခြောက်ဦးနှင့် ပူးပေါင်းကာ ဆင်းရဲ မျိုးစုံကို တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မပြတ် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထို့ကြောင့် စဉ်းစားဆင်ခြင်ဉာဏ်ရှိသော ပညာရှိသည် မိမိရန်သူ အစစ်ကို မိမိခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှာပင် ရှာဖွေရသည်”

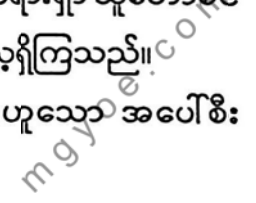
မိဂဒါဝုန်နှင့် ဥရုဝေလတောကြီးများသည် နက်ရှိုင်းစွာ ဆိတ်ငြိမ်၏။ ကြီးမားသော သစ်ပင်တို့ဖြင့် အုံ့ဆိုင်း ထားသော်လည်း ဥယျာဉ်မှူးတို့ ပြုပြင်ထားသည့်ပမာ သဘာဝပြုပြင်မှုကြောင့် နေရာတကာတွင် ပြန့်ပြူးသာယာ၏။ ရာသီအလိုက် စားသုံးဖွယ်ဖြစ်သော သစ်သီးဝလံတို့ ပြည့်စုံ၏။ နေရဉ္စရာ မြစ်မကြီးမှ စီးဖြာသွယ်ဆင်းအပ်သော စမ်းချောင်းရေတံခွန်တို့က လိုအပ်သောနေရာများတွင် အလိုက်သင့်တည်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် မိဂဒါဝုန်သည်လည်းကောင်း၊ ဥရုဝေလသည်လည်းကောင်း တရားကိုမင်၍ တောကိုခင်လိုသော ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ ကပိလဝတ် နေပြည်တော်သူ နေပြည်တော်သားတို့၏ စိတ်ညွတ်နူးရာ ဌာနဖြစ်သည်။ တရားရှာ သူတော်စင်တို့၏ လဲလျောင်းရာ ပုန်းအောင်းရာ ဒေသဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်ပင်လျှင် တောထွက်တော်မမူမီ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဘဝက ဤတော ဤတောင်၏ သာယာပုံကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ရော်ရမ်းတမ်းတပြီးမှ တောထွက်တော်မူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဤတော ဤတောင်ကို အရင်းပြု၍ ဘုရားဖြစ်လာရာ၌ ကိုယ်တော်၏ ပင်ကို နိက္ခမဓာတ်ခံ ပါရမီရင့်သန်တော်မူသောကြောင့် လည်း ဖြစ်၏။ ဆိတ်ငြိမ်သာယာလှသော ဤတော ဤတောင်၏ ဖိတ်ခေါ်မှု အဆွဲဓာတ် ကျေးဇူးကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

သို့ဖြစ်၍ ဤတော ဤတောင်၏ ကျေးဇူးကိုသိသော ဘုရားရှင်အဖို့ တောကို ကျေးဇူးဆပ်သောအနေဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဘဝသံသရာ အဆက်ဆက်ကပင် တောကိုသာ ခင်တွယ်လွန်းခဲ့သည့် ချစ်ခြင်းစိတ်ဓာတ်ကို ပြည့်ဝ စေရန်အတွက်သော်လည်းကောင်း ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် တောပျော်ကြီးဖြစ်ပါလျက်ကို ဤတော ဤတောင်၏ နေရာကောင်း ခုနစ်နေရာကို ရွေးချယ် ပျော်ပိုက် သီတင်းသုံးတော်မူခဲ့ပေသေးသည်။

တရားဓာတ်ခံရှိပြီးသော ရာဇဂြိုဟ်၊ သာဝတ္ထိ၊ ကပိလဝတ် စသည့် ဝန်းကျင်အားလုံးရှိ ပြည်တော်သူ ပြည်တော် သားများကလည်း ဤတော ဤတောင်များကို သူတော်စင်တို့၏ ဓမ္မရိပ်မြုံ့အဖြစ် လေးစားအသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ ဤတော ဤတောင်တွင် မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို ရှောင်နိုင်သမျှ ရှောင်သည်။ တောလိုက်ခြင်း၊ ပျော်ပါးခြင်း စသော စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အလုပ်များကို အပထား၍ ဤတော ဤတောင်သို့ ဝင်မိလျှင် တရားရှင် တရားရှာ သူတော်စင် တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်မဖြစ်စေရအောင် ကိုယ်အမှုအရာ နှုတ်အမှုအရာများကိုပင် ထိန်းသိမ်းလေ့ရှိကြသည်။

ယခု ညီနောင်သုံးကျိပ်တို့ ကိစ္စတွင်လည်း ပျိုရွယ်သူတို့၏ သဘာဝတွင် မင်းသားဟူသော အပေါ်စီး

မာန်ကလေးဖုံး၍ ဤတောနှင့်မလျော်သော အလုပ်ကို လုပ်ခဲ့မိကြသော်လည်း အသိအမြင်ဓာတ်ခံ မသေးသူများ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိတို့ကိစ္စအတွက် မလုံမလဲရှိခဲ့ကြရသည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။ ဤအခြေတွင် ဤတော၏ အမြင့်ဆုံး အထူးခြားဆုံးသော ဘုရားရှင်နှင့်တွေ့၍ တစ်သက်လုံးပင် မစမ်းဝါး မတွေးခေါ်မိခဲ့ဖူးသည့် ထူးခြားသော တရားတော်ကို ကြားနာရသောအခါ ခရီးပန်း ယောကျ်ားတို့အဖို့ သာယာသောရေကန်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသကဲ့သို့ ကြည်နူးစွာ ချိုး သောက် လိုက်မိသား ဖြစ်သွားကြသည်။

သို့ရာတွင် မင်းသားတို့သည် ပျိုရွယ်၏။ ပျိုရွယ်သူတို့၏ သဘာဝသည် မိန်းမအာရုံ ကာမဂုဏ်၌ နစ်မျောလေ့ ရှိသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် ယခုတွေ့ကြသည့် ကိစ္စတွင်လည်း မိန်းမအာရုံ ကာမဂုဏ်ဖြင့်ပင် အရင်းခံ၍ မိန်းမအရှာထွက်ရင်း တွေ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က အခြေခံရှိပြီးသော မင်းသားတို့၏ စိတ်ထားကို အတွေးမှန် အမြင်မှန် ဘက်သို့ ပြောင်းလှည့်လိုက်ပြီးနောက် ဖြစ်ပေါ်ဆဲ အကြောင်းရင်းတရားဖြင့် ဆက်လက် ဟောကြားတော်မူသည်။

“မင်းသားတို့။ ။ ပြင်ပ သူတစ်ပါးကို ရှာဖွေသည်ဆိုရာ၌လည်း မိန်းမကိုရှာဖွေခြင်းသည် အဆိုးရွားဆုံးတည်း။ အကြောင်းသော်ကား မိန်းမဟူသည် အာသာငတ်ငတ် ရေဟုမှတ်၍ စွဲကပ်လိုက်လံ နှိပ်နှိပ်ရိန္နမ်း ပင်ပန်းစေတတ်သော တံလျှပ်နှင့် တူ၏။ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်း မျိုးစုံတို့၏ အကြောင်းခံလည်း ဖြစ်၏။ ကိုးဆယ့်ခြောက်ဖြာ အနာဟူသမျှတို့ကို ဖိတ်ခေါ်ခြင်း၏ အရင်းခံလည်း ဖြစ်၏။ မင်း၊ မနှစ်လိုသူ စသူတို့၏ ဘေးအပေါင်း ကျရောက်ရာလည်း ဖြစ်၏။

“မင်းသားတို့ ။ ။ မိန်းမဟူသည် ကွန်အုပ်သည့် ငှက်၊ မြူးချက်ဝင် ငါး၊ ပိုက်တွင်မိသော သားကဲ့သို့ သူ့အလိုလိုက်မိလျှင် မထွက်သွားနိုင်အောင် ချည်နှောင် ဖွဲ့ယှက်တတ်သော သတ္တိရှိ၏။ သူ့နောက်သို့ ပါပြီဆိုလျှင် ကြမ်းတမ်းခက်ထန် စောင်းမာန်ငြိုးထား စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားအောင်လည်း ညှဉ်းဆဲတတ်၏။

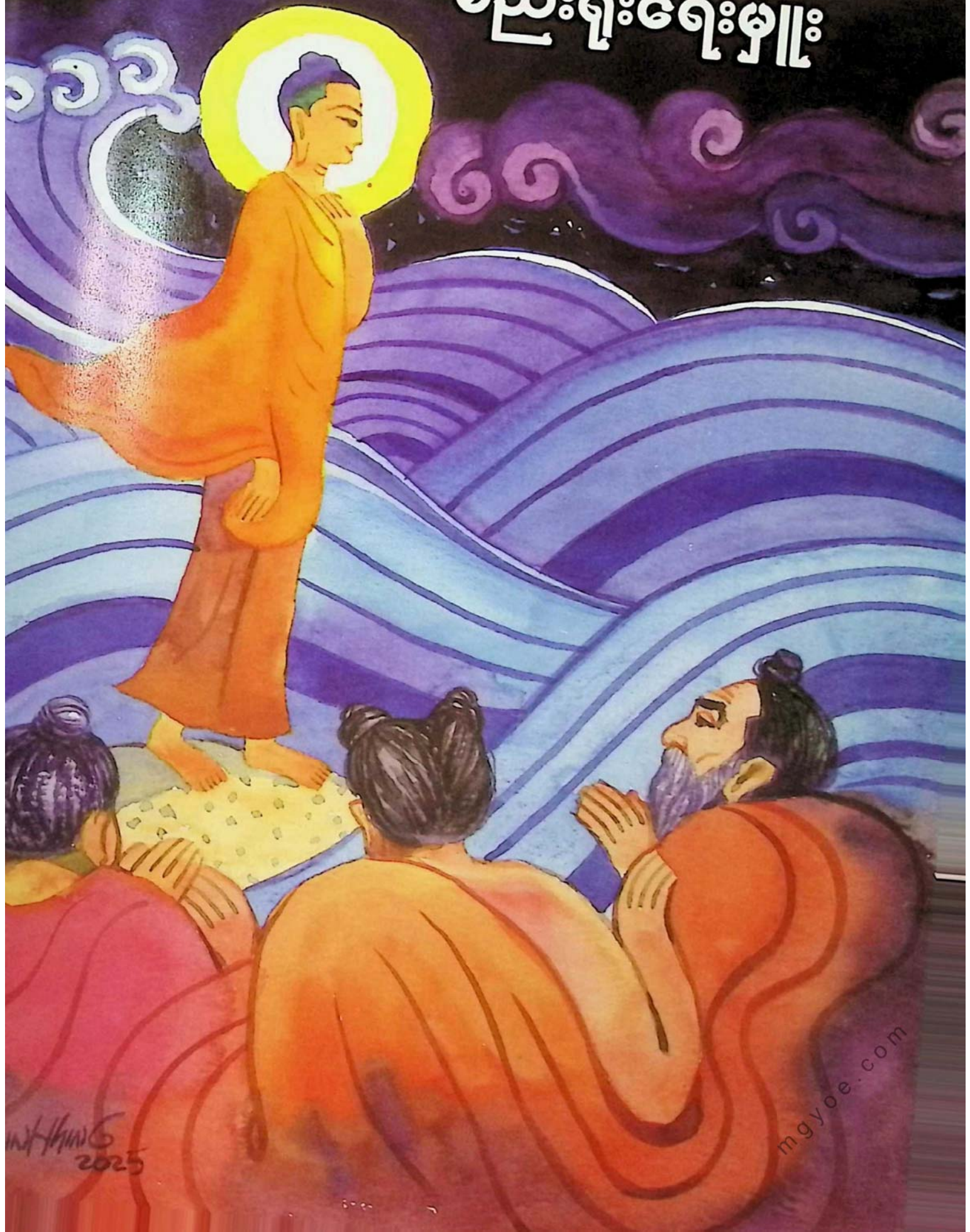
“မင်းသားတို့ ။ ။ မိန်းမဟူသည် အိပ်မက်နှင့် တူ၏။ အကြောင်းမူကား ငြိမ်းအေး ချမ်းသာသယောင် အစစ်အမှန်မဟုတ်သော အကြောင်းတို့ဖြင့် လှည့်စားတတ်သည်။ မိန်းမဟူသည် လဆုတ်ပက္ခနှင့် တူ၏။ အကြောင်းမူ ကား လဆုတ်ပက္ခတွင် လမင်းသည် တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်ဘိသကဲ့သို့ မိန်းမအာရုံသို့ လိုက်ပါခြင်းဟူသည်ကား ငြိမ်းချမ်းမှုမှန်သမျှ တစ်နေ့တခြား ဆုတ်ယုတ်ခြင်း၏ အကြောင်းသာတည်း။ ထို့ကြောင့် မိန်းမအလိုသို့ လိုက်ပါခြင်း၊ ကာမဂုဏ်ခံစားခြင်းတည်းဟူသော မျက်လှည့်မှ ပြေပျောက်ကြကုန်လော့။ ကာမဂုဏ်အိပ်မက်မှ နိုးထကြကုန်လော့။ လဆုတ်ပက္ခမှ ထွက်မြောက်၍ အသိဉာဏ်ပွင့်လင်းမှုတည်းဟူသော လဆန်းပက္ခသို့ ကူးပြောင်းကြကုန်လော့။”

ဆိတ်ငြိမ်လှသော တောအုပ်တွင် တရားဓာတ်ခံရှိပြီးသော ရဲဘော်သုံးကျိပ်တို့အဖို့ ဘုရားရှင်၏ ထူးခြားလှသော တရား၊ ထူးခြားလှသော အသံတော်ဖြင့် အသည်းနှလုံးသို့ စူးဝင်သည်အထိ ကြားနာကြရသောအခါ အချို့မှာ ဟောဆဲ ခဏပင် အသိဉာဏ်ပွင့်၍ အမြင့်ဆုံး တရားအဆင့်သို့ ရောက်သွားကြသည်။ အချို့မှာ တရားဆုံးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အေးငြိမ်းမှု သစ္စာပန်းခိုင်ကို လှမ်းကိုင်မိကြပြီး သာသနာတော်၏ အတွင်းသား ဖြစ်ကြပေပြီ။ သူတို့အတွက် ငြိမ်းအေး၍ မိမိသာသနာတော်အတွက် အားထားလောက်သူများကို ရရှိလေပြီ။

သို့ဖြစ်၍ ရည်မှန်းတော်မူရင်းဖြစ်သော ကဿပ ရသေ့ညီနောင်တို့ထံသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီရန်အတွက် ပျိုမျစ်သော်လည်း ငြိမ်ဝပ်လှစွာသော ဣန္ဒြေကိုယ်စီဖြင့် တရားအရသာ ခံယူလျက်ရှိနေကြသော မင်းသားများအား မဟာကရုဏာတော်မျက်လုံးဖြင့် လွှမ်းဖုံး၍ ကြည့်ရှုတော်မူပြီး ရသေ့ညီနောင်တို့ထံသို့ ခရီးဆန်တော်မူသည်။

ယင်းသို့လျှင် တည်ထောင်တော်မူမည့် မိမိအနာဂတ် သာသနာတော် ဗိမာန်အတွက် အရေးပါလှသော သာဝတ္ထိ၏ မင်းသား သုံးကျိပ်တို့ဖြင့် ဘုရားရှင်အဖို့ ခိုင်ခံ့သော အုတ်ချပ်များကို ချမှတ်ပြီး ဖြစ်ခဲ့လေပြီ။ □

စည်းရုံးရေးမှူး

2025

စည်းရုံးရေးမှူး

[၁]

တစ်ကိုယ်တော်ချမ်းသာမှု၊ တစ်ကိုယ်ရေလွတ်မြောက်မှုအတွက်သာဖြင့် နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော ဆုလာဘ်ကို ရယူဖို့ရန်မှာ အလွယ်ကလေးသာ ဖြစ်၏။ ဘဝသံသရာတစ်လျှောက်၌ အကြိမ်ကြိမ် ရောက်လာ၊ ပွင့်လာသော နိဗ္ဗာန်ရွှေတံခါးကို လောကအကျိုး သယ်ပိုးလိုမှုတည်းဟူသော လောကတ္ထစရိယာ၊ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်မှုတည်းဟူသော ဗုဒ္ဓတ္ထစရိယာ၊ ယင်းအကြောင်း နှစ်ပါးတည်းဟူသော အဓိဆန္ဒ ရွှေလက်ဖြင့် တားဆီး၍ ထားခဲ့ရလေသည်။

သို့နှင့် ဘုရားဖြစ်လာသည့်အခါတွင် ဘဝတည်းဟူသော သားရဲတွင်းမှ သတ္တဝါ ဟိန္ဒူများဗိုလ်လူတို့ကို သယ်ယူရမည့်ကိစ္စကြီးတွင် မိမိတစ်ပါးတည်း အင်အားဖြင့် ခရီးရောက်သင့်သလောက် ရောက်လှမည်မဟုတ်သည်ကို သိလာရသည့်အတိုင်း ဘုရားဖြစ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကယ်ချွတ်သင့်သည်ကို ကယ်ချွတ်ခြင်းနှင့်အတူ အနာဂတ် သာသနာတော်အတွက် ငါးကြင်းဆီဖြင့် ငါးကြင်းသားကြော်သည် ဆိုသကဲ့သို့ တစ်ဖက်တွင်လည်း စည်းရုံးရေးသတိဖြင့် လုပ်ဆောင်တော်မူခဲ့ရပေသည်။

တစ်သံသရာလုံး ကြိုးပမ်းလာခဲ့ရသော ဘဝအမောကို ဖြေလျှော့သည့်အနေဖြင့် ဘုရားဖြစ်ပြီးနောက် ခုနစ်ရက် ခုနစ်လီ အနားယူခဲ့ရသော နောက်ဆုံး သတ္တာဟတွင် တွေ့ခဲ့ရသည့် ရာမညတိုင်းသား တဖုဿနှင့် ဘလ္လိက ညီနောင် အား အပါယ်လွတ်မြောက်မှု ဒွေဝါစိကသရဏဂုဏ်ကို ပေးတော်မူနိုင်ခဲ့သည်။ ဥပကအား ကယ်ချွတ်မှုမှာ အတွင်းသား ဖြစ်လာစေရန် အချိန်ကို စောင့်ရပေဦးမည်။ သို့ဖြစ်၍ အနန္တဇီနတည်းဟူသော အသိစိတ်မြားဖြင့်သာ ဥပက၏ နှလုံးသားသို့ ပစ်သွင်းကာ မျက်နှာလွှဲခဲ့ရသည်။

တရားအားထုတ်မှုတွင် မိမိ၏ ရှေးဦး ဆရာတစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ တရားကျေးဇူးရှင်လည်းဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့သည် အဟောကောင်း အပြောကောင်း ဖြစ်သောကြောင့် အနာဂတ်သာသနာတော်အတွက် အားထားလောက် သော လက်ရုံးတပည့်ကြီး ဖြစ်နိုင်၏။ သို့ဖြစ်၍ အာဠာရကို စည်းရုံးသိမ်းသွင်းရန် ကြံစည်လိုက်သောအခါ မိမိ ဘုရား မဖြစ်မီကလေးကပင် အာဠာရ ရသေ့ ကွယ်လွန်ခဲ့ရရှာပြီကို သိရသည့်အတွက် တရားကျေးဇူးပင် မဆပ်လိုက်ရ သောကြောင့် ရွှေရင်တော်ကို မကိုင်လိုက်မိသည်အထိ ကရုဏာသက်လိုက်ရသည်။ အလားတူပင် အခြား တရား ဆရာတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဥဒကရသေ့သည်လည်း မိမိ ဘုရားမဖြစ်မီကလေးတွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ရပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပြန်သည်။

ပစ္ဆိမဝဂ္ဂိတို့အတွက်ကားအထူးဆောင်ရွက်ဖွယ်မလို။ နှစ်,လရှည်ကြာအတူနေပြီး၍ရင်းနှီးအကြောင်းသိပြီးသော သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် စည်းရုံးရေးသမားများ ဖြစ်လာကြသည်။ ယသ သူဌေးသားအဖနှင့် အသိုက်အဝန်းများ၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိ မင်းသား ညီနောင်သုံးကျိပ် စသည်ဖြင့် သာသနာ့စည်းရုံးရေးမှူး အင်အားများ တိုးတက်လာခဲ့သည်လည်း မှန်၏။ သို့ရာတွင် အနည်းဆုံးအားဖြင့် မဇ္ဈိမတစ်နိုင်ငံလုံးအတွက် သာသနာ့စည်းရုံးရေး ပြန့်ကျယ်ဖို့ရန်မှာ အင်အား နည်းလွန်းနေပေသေးသည်။

သို့နှင့် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိညီနောင်တို့အား ကယ်ချွတ်အပြီးတွင် ရှေးမဆွကပင် အနာဂတ်သာသနာတော်အတွက် ကြီးစွာသောရည်မှန်းချက်ဖြင့် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားခဲ့သော ကိစ္စကြီးနှစ်ရပ်ကို စတင်ဆောင်ရွက်ရန် ဥရုဝေလ၏ ဂယာမြစ်ဆီသို့ ခရီးဦးတည်ခဲ့ရ၏။

ဘုရားမဖြစ်မီ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ခဲ့သည်မှာ စည်းရုံးရေးရည်မှန်းချက်ဖြင့် လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။ မိမိ၏ သာသနာ့လုပ်ငန်းများသည် ပြည်သူလူထုအတွင်းသို့ နက်ရှိုင်းစွာ စူးဝင်ဖို့ရန်၌ မဇ္ဈိမ၏ ကြီးမားသော နိုင်ငံ တစ်ခုဖြစ်သော ရာဇဂြိုဟ်ကို ဦးကျိုးစေဖို့ လိုသည်။ ရည်မှန်းချက်အတိုင်းလည်း စည်းရုံးရေးလုပ်ငန်းများ အောင်ခဲ့လေသည်။ အကြောင်းမှာ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ရာတွင် ဘုရင်ကိုယ်တိုင်နှင့် တွေ့ရှိရကာ ဘုရားဖြစ်လျှင် မိမိနိုင်ငံသို့ ဦးစားပေးကြွရောက်ပါရန် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ မိမိကလည်း ဆိတ်ဆိတ်နေ၍ ပဋိညာဉ်ပေးခဲ့သည်။

လူမှုရေးအကြည့်လျှင် မိမိသည် ဘုရားဖြစ်ပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှစ်,လ များစွာ ခွဲခွာနေရသဖြင့် ပရိဒေဝနှင့် တမ်းတမှု ရေပူအိုင်တွင် နစ်မွန်းလျက်ရှိကြသော အိုမင်းမစွမ်းခမည်းတော်ကြီးနှင့် ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ထံ ရှေးဦးစွာရောက်သင့်သည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာထက် သာသနာတော်အရေးကိုသာ ဦးစားပေးရမည် ဖြစ်လေရာ ကပိလဝတ်ထက် ရာဇဂြိုဟ်ကို ဦးစားပေးခဲ့လေသည်။ ဤကား စည်းရုံးရေး ရည်မှန်းချက်ကြီးတစ်ချက် ဖြစ်ပေ၏။

ဒုတိယရည်မှန်းချက်ကား ဥရုဝေလ၏ သာယာသောမြစ်ဆိပ်များတွင် တည်ထောင်ထားခဲ့သော ကဿပ ညီနောင်ရသေ့တို့၏ တရားဂိုဏ်းကြီးကို ဖြိုဖျက်သိမ်းသွင်းရန် ဖြစ်ပေသည်။ ရာဇဂြိုဟ်တွင် ဤရသေ့ညီနောင်ဂိုဏ်း၏ အင်အားသည် ကြီးမားလှ၏။ ရာဇဂြိုဟ်ကို အမှီပြုသော ဥရုဝေလတော၏ ရသေ့ဂိုဏ်း ရသေ့များစွာအနက် ကဿပ ညီနောင်ဂိုဏ်းသည် ထင်ရှား၏။ ရာဇဂြိုဟ်၏ အရေးပါသော မင်းပိုင်း စိုးပိုင်း ပညာရှိပိုင်း မျက်နှာကြီးအသိုက်အဝန်းတို့ ကိုးကွယ်သည်အထိ ဂုဏ်ရှိန်မြင့်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ယင်း ကဿပညီနောင်ဂိုဏ်းကို စည်းရုံးနိုင်လျှင် မိမိသာသနာသည် နေအရုဏ်တွင် ပွင့်လာသော ကြာပန်းကဲ့သို့ ရာဇဂြိုဟ်တွင် လန်းလန်းစွင့်စွင့် ရှိမည်ဟု ရည်မှန်းချက်ရှိခဲ့သည်။ ရှိသည့်အတိုင်းလည်း ဥရုဝေလတွင် ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် တရားကျင့်သုံးခဲ့ရာ၌ ရံဖန်ရံခါတွင် ကဿပညီနောင်တို့အနက် အစ်ကိုအကြီးဆုံးဖြစ်သော ဥရုဝေလကဿပထံသို့ ရောက်ရှိကာ တရားသမားချင်း မျက်မှန်းတန်း အကျွမ်းဝင်အောင်ပြု၍ ထားခဲ့သည်။

“ဥရုဝေလ” ဟူသော တော၏ အမည်ပင်လျှင် ဤ ကဿပရသေ့ဂိုဏ်းကြီးကို အမှီပြု၍ ခေါ်တွင်လာသည်ဟု အဆိုရှိသည်။ အကြောင်းကား ဥရုဝေလဂိုဏ်းသည် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် တည်ရှိခဲ့သော ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့အချိန်တွင်မူ ဥရုဝေလကဿပ အမည်ခံ အစ်ကိုရသေ့ကြီးက ဦးစီး၍ ဥရုဝေလကဿပထံတွင် ရသေ့ အပါး ငါးရာ၊ သူတို့အောက်နား အကြေမြစ်ဆိပ်တွင် ညီလတ် နဒိကဿပ ဦးစီးသော ရသေ့အပါး သုံးရာ၊ သူ့အောက် နားတွင် ညီငယ် ဂယာကဿပ ဦးစီးသော ရသေ့အပါး နှစ်ရာ၊ စုစုပေါင်း ရသေ့တစ်ထောင်ရှိသော ဂိုဏ်းကြီးဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်သည် ဤရသေ့များအား ရှေးမဆွကပင် တရားနှလုံးပိုင်ရှင်များအဖြစ် သိရှိခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ ဤရသေ့များသည် အစဉ်အလာစွဲကြောင့် တရားလမ်းလွဲ၍နေကြသေးစေကာမူ တရားစစ် တရားမှန်ကို ရလိုမှုတည်းဟူသော အမြဲတေစိတ်ဓာတ်သည် ဤရသေ့တို့၏ နှလုံးသားအောက်လွှာတွင် ရှိနေသည်ကို အကဲဖြတ်မိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ ဘုရားဖြစ်လာသည့်အခါ၌ ဤရသေ့များ သံသရာဒုက္ခမှ ကျွတ်လွတ်စေမှုတည်းဟူသော သူ့အကျိုး၊ မိမိအနာဂတ် သာသနာတော်အတွက် စည်းရုံးစည်ပင်စေမှုတည်းဟူသော ကိုယ့်အကျိုးအတွက် ကယ်ချွတ်မည်ဟူ၍ ရည်မှန်းချက် ထားရှိခဲ့ပေသည်။

ခက်သည်မှာကား တဏှာ၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော တရားမှန်၏ ဆန့်ကျင်ဘက် သုံးမျိုးရှိရာ၌ တရားစစ် တရားမှန်ကို ရယူလိုမှုတည်း ဟူသော ဤရသေ့များ၏ အမြဲတေ နှလုံးသားအပေါ်တွင် ဖိ၍ထားအပ်သော အစဉ်အလာစွဲ သည်းထန်ကြီးမားမှု ဒိဋ္ဌိ၊ အောင်မြင်သော တရားဂိုဏ်းကြီးဖြစ်သည့်အတိုင်း ငါတို့သာ အမှန်၊ ငါတို့သာ ရဟန္တာဟူသော မာနဖြင့် တရားလွဲ ငါစွဲ အယူစွဲ ကြီးမားနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ဤရသေ့များကို ကယ်ချွတ်ဖို့ရာ၌ ပဉ္စဝဂ္ဂိတို့လို၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂိတို့လို တရားတစ်ကွက် အမြင်တစ်ချက် ထွန်းပြလောက်ရုံမျှဖြင့် မအောင်မြင်နိုင်၊ သူတို့၏နှလုံးသားကို တူးဖြိုသော နည်းမျိုးစုံဖြင့်သာ သည်းခံ၍ စည်းရုံးရပေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်ရသည်။

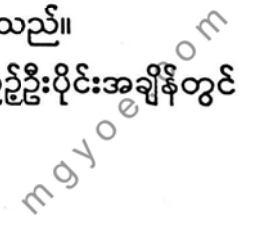
[၂]

တန်ခိုးအလုပ်ဆိုသည်မှာ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ကို အပထား၍ လွတ်မြောက်ပြီးသော ဘက်စုံ တရားရှင်များ အဖို့ပင်လျှင် အသေးအမွှားကိစ္စမျှ ဖြစ်ပေ၏။ တန်ခိုးသည် တရားကြောင့် ရရောက်လာသော တရားရှင်၏ အရည်အသွေး လာဘ်လာဘတစ်ခုဖြစ်သော်လည်း တရားရှင်အဖို့ အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိလှ။ တန်ခိုးသည် အသုံးမတည့်လျှင်၊ သို့မဟုတ် မှန်ကန်စွာ အသုံးမပြုတတ်လျှင် တရားရှင်အဖို့ အကျိုးထက် အပြစ်ပင် ဖြစ်နိုင်ပေသေး၏။ သို့ဖြစ်၍ ဘုရားရှင်သည် ဘုရားမဖြစ်မီ အာဠာရနှင့် ဥဒက ရသေ့တို့ထံ နည်းခံစဉ်ကပင် အဆင့်ဆင့် ရရှိ ရောက်ရှိလာသော တန်ခိုးလုပ်ငန်းများကို ယဲ့ယဲ့သော အပြုံးမျှဖြင့် လျစ်လျူရှုထားခဲ့ပေသည်။

တန်ခိုး၏ အခြေခံဖြစ်သော သမထလုပ်ငန်းကို အာဠာရနှင့် ဥဒက ရသေ့တို့ထံ လမ်းကုန်အောင် နည်းခံပြီးစဉ်ကပင် တန်ခိုးကိစ္စသည် ပြီးစီးခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ တရားမှန်သမျှတို့၏ အထွတ်အထိပ်တည်းဟူသော သစ္စာတရားဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်သော် အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

သို့ရာတွင် အတ္တနယ်မှ မလွတ်မြောက်သေးသူမှန်သမျှသည် တန်ခိုးကို အထင်ကြီးမြဲဖြစ်၏။ တန်ခိုးသမားကို အထင်ကြီးသည်။ တန်ခိုးရအောင် ရှာသည်။ ဤ မဇ္ဈိမနိုင်ငံအားလုံးသည် တန်ခိုးကို အထင်ကြီးမားလှသူများ ဖြစ်၏။ အကြောင်းမူကား မဇ္ဈိမသည် အတ္တဝါဒီထွန်းကားကြီးစိုးရာဒေသဖြစ်သည်။ အတ္တဝါဒီတို့၏ ထိပ်သီးအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဖြစ်သော ဤ ရသေ့ညီနောင်ဂိုဏ်းကြီးသည်လည်း တန်ခိုးကို အထင်ကြီးလှသူများ ဖြစ်ကြသည်။ သို့ဖြစ်လေရာ အစဉ်အလာစွဲဖြင့် မာနသိပ်သည်းလျက်ရှိသော ဤရသေ့များအား ဖြိုဖျက် ကယ်ချွတ်ဖို့ရန်မှာ အသုံးမပြုလိုလှသော်လည်း အသုံးပြုရတော့မည့် တန်ခိုးတည်း ဟူသော လက်နက်သာဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်တော်မူလိုက်ရသည်။

သို့ဖြစ်၍ အချိန်အခါကို တွက်ချက်ချိန်ဆပြီး ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့ကြီး၏ထံသို့ ညဉ့်ဦးပိုင်းအချိန်တွင် ချဉ်းကပ်ခဲ့ရာ၌ ရသေ့ကြီးက -

“ဪ... သိဒ္ဓတ္ထပါတကား၊ ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကိုသွားမှာတုံး၊ အချိန်ညဉ့်နက်လှပြီကော”

ဟု ပဋိသန္ဓာရ ပြုသည်။

ရသေ့တို့သည် ဘုရားရှင်ကို ရှေးမဆွကပင် လေးစားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမှာ ဘုရားရှင်အား ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်ခဲ့သော မင်းသားတစ်ပါးဟု သိသည့်အပြင် ဘုရားရှင်၏ နုပျိုလန်းဆတ်သော တန်းမြင့် အဆင်းနှင့် ပြေပြစ်သော ဆက်ဆံမှုကို ထိတွေ့ခဲ့ကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“သင်တို့ကဲ့သို့ပင် မြစ်ဆိပ်ကို နှစ်သက်သောကြောင့် သင်တို့နှင့် အတူနေလို၍ လာခဲ့ပေသည် ဥရုဝေလ၊ တာဝန်မကြီးလျှင် ငါ့အား နေရာတစ်ခု ပေးပါဘိ”

မမျှော်လင့်သော စကားကြောင့် ကဿပကြီးက ဘုရားရှင်အား ဖျတ်ခနဲ မော်၍ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အလိုက် အဝန်းတွင် ဘုရားရှင်အား လက်ခံနိုင်ဖို့ ခက်သည်။ အကြောင်းမှာ သူ့ဂိုဏ်းတွင် ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်အား သာမန်အားဖြင့် လက်မခံနိုင်သော စည်းကမ်းများ ရှိနေသည်။ လက်ခံနိုင်သည်ဆိုဦးတော့၊ မင်းသားချောတစ်ပါးဖြစ်သောကြောင့် သူ့ကို လွှမ်းသွားမှာ စိုးသည်။

သို့ရာတွင် နူးညံ့ပြေပြစ်လှသော ဤလူငယ် မင်းသားလေးအပေါ်၌ ငြိမှန်းမသိ ငြိတွယ်နေသော သံယောဇဉ်ကလေးကလည်း မသိမသာ ရှိနေခဲ့သည်ဖြစ်ပေရာ လုံးလုံးကြီးလည်း မငြင်းပယ်လို၊ ညဉ့်အချိန်မတော်လည်း ဖြစ်နေသဖြင့် လက်ခံရာလည်း မရောက်၊ ငြင်းပယ်ရာလည်း မကျလေအောင် -

“ငါတို့ဆီမှာတော့ နေရာပေးဖို့ မရှိပေဘူး ရဟန်းလေး။ သင် နေလိုခဲ့သော် တင်းကုပ်ဟောင်းတစ်ခုတော့ ဟောဟို အောက်ချိုင့်နားမှာ ရှိပေသည်။ သို့သော် ဤတင်းကုပ်တွင် နဂါးတစ်ကောင်တော့ ရှိနေပေသည်။ ထိုနဂါး၏ ရန်ကို သတိထားဖို့ လိုသည်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“နဂါးအတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး ဥရုဝေလ။ နေရာပေးသည်ကိုပင် ဝမ်းမြောက်လှပါပြီ။ ငါ့ကို သွားခွင့်ပြုပါတော့”

အောက်ချိုင့်နားတွင်ရှိနေသည့် တင်းကုပ်ဟောင်းဆီသို့ ဘုရားရှင် ထွက်လာခဲ့သည့်အခါတွင် ကဿပသည် ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့်ပွတ်ရင်း မကျေမလည်ဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရ၏။ အကြောင်းမှာ နဂါးအန္တရာယ်ကြောင့် တင်းကုပ်တွင် ဤရဟန်းလေး မနေပေဘူးဟု မျှော်လင့်ခဲ့ရာတွင် နေမည်ဟု တင်းကုပ်ဆီသို့ ထွက်သွားသောကြောင့် ဖြစ်၏။ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ သံယောဇဉ်မကင်းသော ဥရုဝေလ၏စိတ်တွင် သဘောကောင်းကောင်း အရွယ်ငယ်ငယ် ဤရဟန်းလေးအား နဂါးအန္တရာယ်ကြောင့် ကွယ်လွန်သွားမည်ကို စိုးမိရာသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်အဖို့မူ မိမိ ထင်မြင် ပြင်ဆင်ခဲ့သည့်အတိုင်း ဖြစ်လာသဖြင့် ဝမ်းမြောက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ တောတောင်လျှိုမြောင် ထူထပ်သဖြင့် မြေပေါသော ဤမရွှံ့မတိုင်းသားတို့သည် မြေကို ကြောက်ရွံ့ကြသည်။ မြေကို အထင်ကြီးကြသည်။ အချို့က မြေကို တဆောင်တယောင်ပင် ကိုးကွယ်ကြသည်။ ယင်း အငွေ့အသက်မကင်းသော ကဿပတို့လည်း ဝပ်ကျင်းကောင်းသဖြင့် မှီခိုလာသော ဤမြေကို မသိမသာ ကိုးကွယ် ချီးပင့်ထားကြသူများဖြစ်ပေရာ ဤမြေနှင့် ရင်ဆိုင်ရမည့်အခွင့် ကြုံလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဤမြေကလည်း လေးစားလောက်အောင် အဟန့်ကြီးသည်။ အကောင်အထည် ကြီးသည်။ ခုံထည်သော အသွင်ကို ဆောင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကဿပတို့က နဂါးဟုပင် ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်မျှဖြစ်သော ဤမြေသည် ဘုရားရှင်၏ တေဇောကသိုဏ်းတည်းဟူသော သမထ တန်ခိုးလက်နက်၊ မဟာကရုဏာတော် လက်နက်အောက်တွင် အဆိပ်မဲ့သော မြက်လျှောလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ပြားပြားဝပ်ရတော့သည်။

နောက်နေ့နံနက်တွင် ကဿပတို့၏ ပထမဆုံးအလုပ်မှာ ရဟန်းကလေးသည် ရုပ်ကလေးက ချောပါဘိသနည်း၊ နဂါးအန္တရာယ်ကြောင့် အသက်မှရှိပါသေး၏လောဟု စောကြောစုံစမ်းရန် ဘုရားရှိရာ တင်းကုပ်သို့ စုဝေးရောက်လာ ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ဘုရားရှင်ကို အဆင်သင့်တွေ့ရုံမျှမက သူတို့မျက်မှောက်မှာပင် တန်ခိုးမျက်လှည့်ဖြင့် သပိတ်တွင်းသို့ထည့်ထားသော သူတို့မြွေကို ဖွင့်ပြလိုက်သောအခါ ကဿပကြီးနှင့်တကွ ရသေ့အားလုံးပင် ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩကုန်ကြသည်။

အကျိုးကား သူတို့ထံတွင် လက်ခံဖို့ ခက်ခဲခဲ့သော ခေါင်းဆောင် ဥရုဝေလ ရသေ့ကြီးကိုယ်တိုင်က ဘုရားရှင် အား ဤတင်းကုပ်တွင် အလိုရှိသလောက် နေဖို့အကြောင်းနှင့် အချိန်တန်လျှင် သူတို့ ခံလာ ရလာသော ဆွမ်းကို အဆင်သင့် ကြွရောက် ဘုဉ်းပေးဖို့အကြောင်း ပင့်ဖိတ်လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် မိမိတို့ထက် သာသည်ကို အသာမခံနိုင်သော ကြီးမြင့်သူတို့၏ မာနအစိုးဖြင့် ကဿပကြီးက ချီးမွမ်း ခြေကျောက် ဆိုသကဲ့သို့ စကားတစ်လုံးတော့ ပြောလိုက်ပေသေးသည်။ ထိုစကားကား “ရဟန်းလေး၊ တန်ခိုးတော့ ကြီးပါပေရဲ့၊ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်ရုံတမယ်ပဲ” ဟူ၏။

ထိုစကားကြောင့် ဘုရားရှင်အဖို့ ကဿပတို့အပေါ်တွင် သည်းခံ ကယ်ချွတ်ရခြင်းမည့် အလားအလာကို မြင်တော်မူသဖြင့် မျက်ဝန်းကလေးလှုပ်ရှုပ်ပြီးတော်မူလိုက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ကဿပတို့၏ အယူစွဲ ဂိုဏ်းစွဲမာန၊ ပညာမာနသည် ကြီးမားလှပေရာ ကြီးမားသော ယင်းမာနကို မကျိုးမချင်း အချိန်အတန်ကြာ အကြိမ်ဖန်တစ်ရာ တိုက်ဖျက် ကယ်ချွတ်ရပေဦးမည်ဟု သိလိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မှန်၏။ ဥရုဝေလတို့အား ကယ်ချွတ်ရာ၌ ဘုရားရှင်သည် မိမိ၏ ဗုဒ္ဓပုဂ္ဂိုလ် တစ်သက်တာလုံးတွင် အချိန်အား ဖြင့်လည်း အကြာမြင့်ဆုံး ယူခဲ့ရ၏။ ကယ်ချွတ်မှု တန်ခိုးပြမှု အကြိမ်အားဖြင့်ဆိုလျှင်မူ အကြိမ်ပေါင်း ထောင့်ငါးရာနှင့် ခြောက်ကြိမ်မျှအထိပင် ရှိခဲ့ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ ကယ်ချွတ်မှုများနှင့်ပတ်သက်၍ ဗုဒ္ဓသာသနာတော်တွင် ခက်ခဲသော ကယ်ချွတ်မှု ရှစ်ကြိမ် အောင်ခြင်းရှစ်ပါးဟု အသိအမှတ်ပြုထားကြသည်။ ယင်းကယ်ချွတ်မှုများသည် နာဠာဂီရိတို့လို အလွန်ကြမ်းတမ်းသော အဟိတ်တိရစ္ဆာန် ဆင်ဆိုးကြီးမျိုးကိုပင် ယဉ်ပါးစေခဲ့သောကြောင့် ခက်ခဲကြသည် မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် အကြိမ်အား အချိန်အားဖြင့်မူ ဥရုဝေလတို့လောက် မများပြား မကြာရှည်ခဲ့ပေ။

သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်အဖို့အတွက် မရှိပါ။ အကြောင်းမှာ အရေအတွက်များပြားသော ဥရုဝေလတို့အား ဂိုဏ်းလုံးကျွတ် မျှော်လင့်ထားသည့်အပြင် သူတို့ပြုလျှင် ရာဇဂြိုဟ်သည်လည်း အလိုအလျောက် သာသနာတော် အောက်သို့ ရောက်ရှိလာမည်ကို သိရှိခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အခြား အကြောင်းတစ်ရပ်လည်း ရှိပေသေး၏။ ယင်းအကြောင်းကား ပြကတိအားဖြင့် ရေမြေတောတောင်ကို နှစ်သက်သော ဘုရားရှင်အဖို့ တရားအားထုတ်မှုကြောင့် ခြောက်နှစ်ကျော်တိုင်တိုင် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်တော်မူခဲ့ရာတွင် အနာဂတ်သာသနာတော်အတွက် အားမွေးရင်း နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းသော ဤကဿပတို့နှင့်အတူ ဥရုဝေလ မြစ်ဆိပ်တွင် ချွေးသိပ် နားနေတော်မူလိုသေးသည့် အကြောင်းရပ်ပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဥရုဝေလတို့အား ယင်းသို့ ကယ်ချွတ်ခဲ့သည့် တန်ခိုးပြာဋိဟာပေါင်း မြောက်မြားစွာတို့အနက် သူတို့ အထင်ကြီးလှစွာသော နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ဆိုင်ရာ အကြောင်းရပ်များစွာအပြင် အခြား အံ့ဘနန်း အကြောင်းရပ်များစွာ ပါဝင်၏။ ယင်းသို့ ကယ်ချွတ်မှုများကြောင့် တန်ခိုးတစ်ကြိမ်လျှင် သူတို့၏ မာနအရှိန် တစ်ဖဲ့မျှ ပျံ့ကျကာ

ဘုရားရှင်အား ဦးခေါင်းမော်၍ မကြည့်ဝံ့ကြတော့လောက်အောင် ချိုးနှိမ်လာသည်လည်း မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် “ငါတို့သာ ရဟန္တာ” ဟူသော မာနအကျိတ်အခဲမှာကား တင်းခံလျက်ပင် ရှိနေပေသေးသည်။

မင်းတန်ခိုးပြာဋိဟာများအနက် သုံးခုသော အကြောင်းရပ်များကိုတော့ ဖော်ပြလိုသည်။ တစ်ခုမှာ ကြားရသူ မြင်ရသူတို့အဖို့ ပြုံးစရာ ပျော်စရာ ကောင်း၍ နောက်တစ်ခုမှာ မမြင်ရ မကြားရသော စိတ်ဓာတ်ရေးရာနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ကျန်တစ်ခုကား သူတို့အား ကျွတ်တမ်းဝင်စေခဲ့သော နောက်ဆုံးပြာဋိဟာ ဖြစ်ပေသည်။

[၃]

ဧတာတောင်ရေမြေတို့ သိပ်သည်း၍ ဥတုရာသီ အခြေခံမမျှသော မဇ္ဈိမတိုင်းသည် နှစ်စဉ်လိုလို ဆိုးရွားကြီးမားသော မိုးကြီးများ ရွာချတတ်၏။ မိုးရာသီမဟုတ်ဘဲနှင့်လည်း ရေကြီးလာတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် မြေ၏ သားပျို၊ လဟာပြင်၏ သားပျို သမီးပျိုများဖြစ်ကြသော ရသေ့ ရဟန်းနှင့် ဆင်းရဲသားများအဖို့ ဒုက္ခပင်လယ် ဝေကြရာတတ်သည်။

ဘုရားရှင်အဖို့ ယခု ဥရုဝေလမြစ်ဆိပ်၌ ချွေးသိပ်နေခိုက် ယင်းသို့ မိုးဒုက္ခအဖြစ်ကြီးမျိုးနှင့် နှစ်ကြိမ် ကြုံခဲ့ရသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် မိုးကြီးကြောင့် ဗြဟ္မာအား သူတို့ မီးပူဇော်နေကျ မီးဖိုများ စိုရွဲကုန်သည်။ ထင်းများလည်း စိုရွဲကုန်သည်။ မီးမပြတ်အောင် ဖိုထားသော မီးဖိုအားလုံး ငြိမ်းကုန်သည်။

ဤကိစ္စသည် ဥရုဝေလတို့အဖို့ အရေးကြီးလှ၏။ အကြောင်းမှာ ဗြဟ္မာအား မပြတ်သောမီးဖြင့် ပူဇော်ခြင်းသည် သူတို့တရား သူတို့အလုပ်တွင် လွှဲရှောင်၍မရသော နိဗ္ဗဒ္ဓဝတ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရသေ့အားလုံးသည် ချက်ချင်းပင် ကွယ်လွန်သွားရတော့မလောက် အရေးကြီးကာ ပျာယာခတ်ကုန်ကြသည်။

စို့နေသော မီးဖိုတွင် မီးလောင်စေသော မီးသိမီးပွတ် ပစ္စည်းများဖြင့် အတင်းမွှေးကြသည်။ စိုသော ထင်းတုံးများအလယ်တွင် ထင်းခြောက်ကလေးများရစကောင်းစေဖြင့် ထင်းစိုတုံးများကို အတင်းခွဲကြသည်။ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့ထံမှ ထင်းမီးဖြတ်စေမှု အကူအညီ ရစေကောင်းစေဖြင့် ဂါထာမန္တန်များ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြသည်။ သို့ရာတွင် မီးတောက်စေဖို့အပထား၍ စိုသော ထင်းတုံးများကိုပင် ကွဲအက်လာစေဖို့ မတတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေကြသည်ကို ဘုရားရှင်အဖို့ တစ်ထောင့်တနားမှ ထိုင်ရင်း မြင်နေရ၏။ ရသေ့တို့အဖို့ ထင်းမီးကိစ္စကြောင့် စိုစွတ်သော ရာသီအောက်တွင်ပင် ချွေးပြန်နေကြသည်ကို တွေ့နေရသည်။

“ဥရုဝေလ ။ ။ မီးထင်းကိစ္စ သင်တို့ မတတ်နိုင်လျှင် ငါ့တာဝန် ရှိပါစေ”

ဘုရားရှင်ထံမှ မမျှော်လင့်သောအသံကြောင့် ရသေ့များ အံ့အားသင့်ကာ ဘုရားရှင်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေခိုက် ဘုရားရှင်က ထင်းများကွဲစေသတည်း၊ မီးတောက်စေသတည်းဟု မိဋ္ဌာန်လိုက်ကာမျှဖြင့် သူတို့ မီးဖိုအသီးသီးတွင် မီးတောက်မီးလျှံများ အဆင်သင့်ဖြစ်လာသည်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ယခင် အကြိမ်များစွာကဲ့သို့ပင် အံ့ဩဘုန်းနှင့် ဘုရားရှင်အား မဝံ့မရဲကြည့်ကြရင်း “တန်ခိုးကတော့ တကယ်ပဲ ကြီးပါပေရဲ့။ ငါတို့လို ရဟန္တာဖြစ်ဖို့ အဆင့်ပဲ လိုတော့ဟယ်တမင့်” ဟု ပြောမြဲစကားကို ပြောလိုက်ချေသေးသည်။

[၄]

ထိုရက်ပိုင်းအတွင်းက ဥရုဝေလ ရသေ့ကြီးအဖို့ ဗျာပါဒများလျက် ရှိချေသည်။ အကြောင်းမှာ လာတော့မည့် ရက်ပိုင်းအတွင်း၌ မိမိတို့ကိုဇာတ်အား ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားများက လာဘ်လာဘမျိုးစုံတို့ဖြင့် ခင်းကျင်းပူဇော်မည့် ပွဲတော်ကြီးရက်သို့ ဆိုက်ရောက်လာတော့မည်ဖြစ်ရာ ယင်းပွဲတော်ရက်တွင်း ချောသော လှသော အမျိုးမြတ်သော တန်ခိုးကြီးသော သိဒ္ဓတ္ထရဟန်း ရှိနေပါက မိမိ၏ ဒါယကာ ဒါယိကာမများသည် သိဒ္ဓတ္ထဆီသို့ ယိမ်းယိုင်သွားပေမည်ကို စိုးရိမ်သော ကုလမစ္ဆေရ ငြောင့်စူးနေသည့် သဘောထားကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ပုထုဇဉ်တို့သဘာဝ စိုးရိမ်လောက်စရာလည်း ဖြစ်ပါပေ၏။ အကြောင်းမှာ ရာဇဂြိုဟ်၏ ထိပ်သီး ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သိဒ္ဓတ္ထအား ခယ ကိုးကွယ်လိုက်သည်ကို သိရှိကြပြီးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ပွဲတော်ရက်ရောက်သောနေ့၌ ဘုရားရှင်မှာ နံနက်စောစောမှသည် နေကုန်သည်အထိ ခါတိုင်းလို သူတို့ဆီလည်း မရောက်လာ၊ ကျောင်းသင်္ခမ်းတွင် မရှိသည်ကိုလည်း သိရသောကြောင့် စိုးရိမ်စိတ် ပပျောက်ရသည်။

ပြောရန်ရှိသည်ကား ဥရုဝေလ၏စိုးရိမ်စိတ်ကိုသိ၍ ထိုနေ့က တခြားအရပ်သို့ ဘုရားရှင် ရှောင်ထွက်တော်မူရာ၌ သာမန် ရှောင်ဖယ်ပေးရုံမျှမဟုတ်ဘဲ အနာဂတ်သာသနာတော်တွင် တပည့်ရဟန်းတို့ ကြက်သီးထခမန်း မှတ်တမ်းတင် သိမှတ်လိုက်နာဖွယ်ရာ ရဟန်းကိစ္စကြီးတစ်ရပ်ကိုလည်း ဆောင်ရွက်တော်မူခဲ့ပေသည်။

ဆောင်ရွက်ဟန်ကား ဘုရား ရဟန္တာတို့၏ အရိယာဝံသထုံးကို နှလုံးမူ၍ သေနနိဂုံးသုသာန်၌ စွန့်ပစ်၍ ထားအပ်သော ကျွန်မတစ်ဦး၏ ရုပ်အလောင်းမှ လောက်ကောင်တွေ တထွေးထွေး တဖွားဖွားနှင့် ရှိနေပေသော လူသေဝတ် အဝတ်ကြမ်း အဝတ်ဟောင်းကြီးကို ပုံသကူသင်္ကန်းတော်အဖြစ် ဝတ်ရုံတော်မူရန် ကိုယ်တော်တိုင် ခွာယူ ကောက်တော်မူရုံမျှမက ကိုယ်တော်တိုင် လျှော်ဖွပ်၊ ကိုယ်တော်တိုင် နေလှန်း ချုပ်လုပ်သည်အထိ ပြီးစီးခဲ့ပေသည်။

ဘုရားရှင်၏ ယင်းဆောင်ရွက်ချက်နှင့် ကြမ်းတမ်းသလောက် တန်ဖိုးရှိလှသော ဤသင်္ကန်းတော်သည် ဘုရားရှင် ရည်မှန်းတော်မူသကဲ့သို့ပင် နောင်အခါ၌ ကြီးမားသော အဓိပ္ပာယ်ကို သယ်ဆောင်ခဲ့ပေသည်။ အကြောင်း သော်ကား နောင်အခါ ပေါ်ပေါက်လာသည့် လက်ယာတော်ရံ မဟာသာဝက ရှင်မဟာကဿပ ကိုယ်တော်ကြီးသို့ ဤသင်္ကန်းကိုပင် ကြီးစွာသော ဆုလာဘ်အဖြစ် ဓမ္မလက်ဆောင် ပေးစွန့်ခဲ့ရာ၌ ရှင်မဟာကဿပသည် ဤသင်္ကန်း၏ လေးနက်မှုကို အပြည့်အဝခံယူကာ သာသနာတော်၏ ထိပ်တန်းအကျင့်ဖြစ်သော ဓူတင် ၁၃ ပါးစလုံးကို ရာသက်ပန် ကျင့်ဆောင်သူအဖြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ရသေ့တို့သင်္ခမ်းသို့ ဘုရားရှင် ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဥရုဝေလကဿပကြီးက -

“သိဒ္ဓတ္ထ ။ ။ မနေ့က ငါတို့ ပွဲတော်နေ့ဖြစ်၍ သင့်ကို မျှော်နေကြသည်။ အသင် ဘယ်သွားနေပါသနည်း”

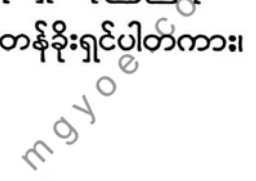
ဟု လောကွတ်စကား ဆိုလာသောအခါ ဘုရားရှင်က -

“ဥရုဝေလ ။ ။ သင်သည် သင်တို့ပွဲတော်တွင် ငါရှိမည်ကို စိုးရိမ်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ ထို့ကြောင့် တခြားသို့ ငါ ရှောင်ဖယ်ပေးခဲ့သည်”

ဟု ခပ်ဘွင်းဘွင်း မိန့်တော်မူလိုက်သောအခါ သူခိုးလူမိ ဆိုသကဲ့သို့ ဥရုဝေလအဖို့ မဝံ့မရဲနှင့် ဘုရားရှင်သို့ကြည့်ရှုင်း-

“သိဒ္ဓတ္ထ ။ ။ သင်ကား ရုပ်ပစ္စည်းကိုမျှမက သူတစ်ပါး၏ စိတ် နာမ်ကိုပင် သိသော တကယ့်တန်ခိုးရှင်ပါတ်ကား၊ ငါတို့လို ရဟန္တာ မဟုတ်သေးသည်သာ တမဲ့”

ဟု ဆိုမြဲ ဆိုပြန်သည်။

သို့နှင့် နောက်ဆုံးပြာဠိဟာ အခွင့်အရေးသို့ ဆိုက်ရောက်သည်။ ယင်းအခွင့်အရေးကား တမြန်တလောက ကဲ့သို့ပင် ဆောင်းရာသီပင် ဖြစ်လင့်ကစား အခါမဲ့မိုး သည်းထန်စွာ ရွာသွန်းခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ရွာသောအချိန်မှာ ညဉ့်ဦးပိုင်း ဖြစ်၍ ယခင်မိုးထက် အဆများစွာ ပို၍ကြီးမားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဥရုဝေလမြစ်သည် ရေလျှံလာရုံမက ရသေ့တို့ သင်္ခမ်း ဝန်းကျင်သည် ရေပြင်အတိ ဖြစ်လာသည်။

ကဿပတို့ သီတင်းသုံးသော ကျောင်းသင်္ခမ်းများသည် မြင့်သော ကုန်းတွင်းပိုင်းဖြစ်၍ ရေလွတ်ရုံမျှရှိသည်။ အလားတူ မိုးကြီးမျိုး ယခင်က ကြုံခဲ့ဖူးပြီးဖြစ်၍ သွားရေးလာရေး လွယ်ကူစေရန် ရသေ့များသည် လှေငယ်လှော်ကား များကို ဆောင်ထားကြရ၏။

ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးသော တင်းကုပ်သင်္ခမ်းသည် အတန်နိမ့်သော မြေနိမ့်ပိုင်းတွင် ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရေးကြီးလျှင် မလုံသော ယင်းတင်းကုပ်ကို ရသေ့တို့ စွန့်ပစ်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုသော် ဤမိုးကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထရဟန်း၏ သင်္ခမ်းကလေး ရေမြုပ်ချေတော့မည်။ သို့ရာတွင် အသက်အန္တရာယ်ဖြစ်သောကြောင့် သိဒ္ဓတ္ထအဖို့ ကုန်းတစ်နေရာသို့ တက်ရောက် ခိုလှုံနေတန်ကောင်းပါ၏ဟု သံယောဇဉ်စိတ်ကလေးဖြင့် ဥရုဝေလရသေ့ကြီး တွေးသည်။

မိုးလင်းပိုင်းရောက်သောအခါ မိုးမရွာသော်လည်း ကြီးမားသော မိုးအရှိန်ကြောင့် ရေများ လျော့သွားသည် မရှိလှသေးဘဲ ကုန်းမြင့် ကျောင်းသင်္ခမ်းတို့ဝန်းကျင်တွင် ရေပြင်ထူကြီးသည် သိပ်သည်းလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသေးသည် ကို တွေ့ကြရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရဟန်းလေး သိဒ္ဓတ္ထ၏ သတင်းကို အချင်းချင်း မေးကြမြန်းကြသောအခါ ညဉ့်ပိုင်းက မည်သည့်သင်္ခမ်းသို့မျှ ရောက်လာသည်ကို မတွေ့ကြရသဖြင့် ရဟန်းလေး ရေနစ်မွန်း၍ ကွယ်လွန်သွားရှာပြီလား၊ ရေအန္တရာယ်မှ လွတ်ပါလေမည်လား မသိ၊ ငါတို့ သွား၍ ကြည့်ကြရအောင်ဟု တိုင်ပင်ကာ လှေကလေးများဖြင့် ဘုရားရှင်ရှိရာ သင်္ခမ်းတင်းကုပ်သို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုကြသောအခါ ယခင် အကြိမ်များစွာကထက် အံ့ဩ၍မကုန်နိုင် လောက်သော မြင်ကွင်း ဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ရပ်ကို ရင်သပ်ရှုမော တွေ့မြင်ကြရသည်။

ယင်း အတွေ့အမြင်ကြီးသည်ကား ဘုရားရှင်သည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းပြင်းဖြင့် မြင့်သောနေရာများမှ အနိမ့်ပိုင်း သို့ တဝုန်းဝုန်း တရုန်းရုန်း စီးဆင်းနေသော ရေပြင်ကြီးအလယ်ရှိ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာ သင်္ခမ်းတင်းကုပ် တစ်ဝိုက်သို့ ရေတစ်စက်မျှ ရောက်မလာဘဲ အရှိန်အဟုန် ကြီးကြီးတစ်ခုက တွန်းကန်၍ထားသကဲ့သို့ လေးဖက် လေးတန် ရေနံရံကြီးများ ထောင်တက်၍နေပြီးလျှင် ယင်း ရေနံရံကြီးအတွင်း သဲခုံမြင့် သွေ့သွေ့ခြောက်ခြောက် အပေါ်တွင် ဘုရားရှင် စင်္ကြံလျှောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ကြရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့်ရသေ့များကဘုရားရှင်အားကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမြူးခုန်သည်အထိဟစ်ကြွေးချီးကျူးကြခိုက်တွင်ပင် ဘုရားရှင်သည် တန်ခိုးတော်ဖြင့် ရသေ့တို့ လှော်ကားထက်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ရာတွင် ရသေ့များက သူတို့သင်္ခမ်းဆီသို့ ဘုရားရှင်အား တင်ဆောင်သွားကြသည်။

သင်္ခမ်းကုန်းမြင့်သို့ ရောက်သောအခါ ရသေ့တို့အဖို့ ဤတစ်ချိတွင်မူ မအောင့်အည်းနိုင်တော့သည့် အဟန်ဖြင့် ဥရုဝေလရသေ့ကြီးကပင် စတင်ကာ -

“သိဒ္ဓတ္ထ ။ ။ ငါတို့လို ရဟန္တာ မဟုတ်သည်ကလွဲ၍ တန်ခိုးအရာမှာဖြင့် ငါတို့ထက် အဆ ရာထောင်မက အမှန်ပင် သာပါပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ငါတို့၏ ဂိုဏ်းသားအဖြစ် ငါတို့၏အထံတွင် ရာသက်ပန် နေထိုင်ပြီးလျှင် ငါတို့အား သင်ကဲ့သို့ တန်ခိုးရရှိစေမှု အတတ်ကို သင်ကြားပေးပါ”

ဟု ပထမဆုံးအကြိမ် မာန အနည်းငယ်လျှော့လိုက်သည့်အနေဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင်က ဤအချိန်ကား မာနရှင်ရသေ့တို့ ကျွတ်ချိန်တန်ပေပြီဟု တရားဟောရန်အတွက် ဥရုဝေလ ရသေ့ကြီးအား မဟာကရုဏာတော် မျက်လုံးဖြင့် ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်လိုက်သောအခါ ကိုယ်တွင်းမလုံသော ရသေ့ကြီးအဖို့ မာနခိုးပြယ်ကာ မျက်လွှာချ၍ ဦးခေါင်းညွတ်လိုက်ရာတွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လျက်ရှိသော ရသေ့များ အဖို့ ဘုရားရှင်ရှေ့တော်မှောက်၌ တရားနာတော့မည့်ပုံစံဖြင့် အသီးသီး ဦးညွတ်လိုက်ကြသည်။

“ဥရုဝေလ ။ ။ သင့်မာနကား ကြီးမားလှပါဘိ၏။ နေလတို့၏ အရောင်သည် ငါ့ကိုယ်ရောင်ကဲ့သို့ မလင်းဟု နေမင်းကို ဂုဏ်ပြိုင်သော ပိုးမြေမြူးမိုက်ကဲ့သို့ မိမိသန္တာန်၌ရှိသော ဉာဏ်အာနုဘော်ကိုလည်း မချင့်၊ ကိုယ်၏ အကျင့်ကိုလည်း မတွက်၊ မဂ်ဖိုလ်၏ အကြောင်းကိုလည်း မမြင်၊ သို့စင်လျက် ငါကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်ဟု ယုတ်သော အကြံဖြင့်သာ သင် နေဘိ၏။

“ဥရုဝေလ ။ ။ စင်စစ်အားဖြင့် အေးငြိမ်းမှုရသူ အရှင်ရဟန္တာအဖြစ်ဟူသည် ရေချိုး မီးလှုံ တုံးခုန် ဇယ်ခုတ် စသော သင်တို့၏ အကျင့်များဖြင့် မရယူနိုင်၊ ရယူနိုင်သော အကျင့်တရားဟူသည်ကား မိမိနှင့်တကွ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တရစပ် တပ်မက်မှုတည်းဟူသော တဏှာ၊ ငါမှ ငါသာ ငါငါဟု ထောင်လွှားသော မာန၊ ငါ့အယူ၊ ငါ့ဝါဒ၊ ငါ့အစွဲဟု မြဲမြဲကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားသော ဒိဋ္ဌိ ယင်း တရားသုံးပါးကြောင့် မငြိမ်းချမ်းနိုင်သော သတ္တဝါတို့ကို ငြိမ်းချမ်းစေနိုင်သည်မှာ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးတည်း။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးကြောင့် ရလာအပ်သော နိဗ္ဗာန် အရှင်အဖို့ သင်တို့ အထင်ကြီးလှသော တန်ခိုးဟူသည် ကား အသေးအမွှားမျှသာတည်း။”

စသည်ဖြင့် မဂ္ဂင်ရွှေစားဖြင့် တရားပြလိုက်သောအခါ မာနအခုအခံကြောင့် ဟန်လုပ်၍သာနေခဲ့သော ဥရုဝေလအဖို့ ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်တွင် ပြားပြားဝပ် ရှိခိုးလိုက်ပြီး -

“တပည့်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ။ တပည့်တော်၏ အမူအကျင့်မှန်သမျှကို စွန့်လွှတ်ပါပြီ။ တပည့်တော်အား အရှင်၏ တပည့်အဖြစ် ရဟန်းပြု၍ပေးတော်မူပါတော့”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

ဆရာရသေ့ကြီး၏ အဆီးအတားကြောင့် ဟန်လုပ်၍နေခဲ့ကြရသော်လည်း ရှေးမဆွ မဆွတ်ခင်ကပင် ညွတ်ချင် လျက်ရှိကြသော တပည့် ရသေ့များအဖို့လည်း ဘုရားရှင်၏ တရားဓမ္မစက်အောက်တွင် ဆရာရသေ့နှင့်အတူ ကျွတ်တမ်းဝင်ကြကုန်သည်။ သို့နှင့် ကဿပတို့ ကျွတ်တမ်းဝင်ပွဲကြီးသည် ဥရုဝေလ မြစ်ဆိပ်အောက်ပိုင်းမှ နဒီ ကဿပ၊ ဂယာကဿပ ရသေ့များဆီသို့ပါ အချိန်ပိုင်းအတွင်း ကူးစက်ကာ အာဒိတ္တပရိယာယသုတ်ကို ဟောတော် မူအပြီးတွင် ဥရုဝေလဂိုဏ်း ရှင်တစ်ထောင်လုံး ကျွတ်တမ်းဝင်ပွဲကြီး ပြီးမြောက်လေတော့သည်။

ဘုရားဖြစ်သည့်အခါ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဦးစားပေး ကြွချီလာမည်ဟူသော ပဋိညာဉ်အရ ဘုရားရှင် ကြွရောက် လာခဲ့ပြီမှာ မှန်ပါ၏။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့ ကြွရောက်ရာ၌ ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရနှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သူပြည်သားတို့အဖို့

ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည်အပ ထန်းတောဥယျာဉ်သို့ လာရောက်ဖူးတွေ့ကြသောအခါ ပြဿနာ တစ်ရပ်နှင့်ရင်ဆိုင်တွေ့နေကြရသည်။ ယင်းပြဿနာကား ရာဇဂြိုဟ် မှူးပိုင်းမတ်ပိုင်းမှစ၍ ပြည်သူပြည်သားများစွာက ဘုရားရှင်အလား အားထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသော ဥရုဝေလဂိုဏ်းဝင် ကဿပ ညီနောင်သုံးဦးအား ဘုရားရှင်နှင့်အတူ တွေ့ရှိရခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သာသနာတော်အစ ထိုအချိန်အခါက လောကထွတ်ထား ဘုရားဟူသည် ထူးထူးခြားခြား မထင်ရှားလှသေး။ မဇ္ဈိမတစ်တိုက်လုံးတွင် ဂိုဏ်းကြီးဂိုဏ်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် သူသူငါငါ အစ ဂိုဏ်းဆရာကြီးအဖြစ် ထင်ရှားသူ မြောက်မြားစွာရှိခဲ့ပေရာ ဘုရားရှင်နှင့်အတူ ပါလာကြသော ဥရုဝေလ ဂိုဏ်းဆရာကြီး ညီနောင်တို့အား ဘုရားထက်ပင် အကြီးအကဲဖြစ်လေသလော၊ ဘုရားရှင်ကပင် အကြီးအကဲဖြစ်လေသလော၊ အတူတကွ ကြွလာကြခြင်းဖြစ်သောကြောင့် မည်သူမျှ မကြီး၊ မည်သူမျှ မငယ် တန်းတူရည်တူပင် ဖြစ်လေသလောဟူသော အတွေးမှာ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားတို့အဖို့ ပြဿနာ ဖြစ်နေရပေ၏။

ဤသည့် အတွေးပြဿနာကို သိလာပြီဖြစ်သော ရသေ့ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် ဥရုဝေလကဿပ ရဟန္တာအရှင်က ဘုရားရှင် ရှေ့တော်မှောက်တွင် အများမြင်သာအောင် ရိုသေစွာ ရှိခိုး၍ -

“သုံးလောကထွတ်ထား အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ အရှင်မြတ်သည် တပည့်တော်တို့အား မှားသောအကျင့်မှ ကယ်တင်တော်မူသော ကျေးဇူးရှင် ဖြစ်ပါပေသည်။ တပည့်တော်တို့သည် အရှင်မြတ်၏ တပည့်များ ဖြစ်ကြပါ ကုန်သည်။ အရှင်မြတ်သည် တပည့်တော်တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်တော်မူပါပေသည်”

ဟု ဘုရားရှင်အား တိုက်ရိုက် လျှောက်ထားပြီးနောက် ပရိသတ်ရှေ့မှောက်တွင် မိမိ လျှောက်ထား ဝန်ခံစကား ပြောကြားသည့် အနေဖြင့် -

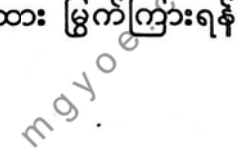
“ငါသည် ကျော်စောခြင်းရှိတော်မူသော ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးပြာဋိဟာတို့ကို မြင်သော်လည်း မြတ်စွာဘုရားက ငါ့အား မဟာကရုဏာဖြင့် မခြိမ်းခြောက်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံး ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ငြူစူမှုတည်း ဟူသော ဣဿာ၊ ထောင်လွှားမှုတည်းဟူသော မာနတရားဆိုးတို့၏ လှည့်ပတ်မှု ခံရနေသေးသောကြောင့် အရိအသေ ကိုးကွယ်မှုကို မပြုမိသေး။

“ဘုရားရှင်က ငါ၏ မှားယွင်းသော သဘောထားများကို သိတော်မူ၍ ခြိမ်းခြောက် လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်း တော်မူသည့်အခါမှ ငါ့အား ရှေးအခါက မဖြစ်စဖူးသော ထိတ်လန့်မှု သံဝေဂတရားသည်လည်းကောင်း၊ ရှေးအခါက တစ်ရံတစ်ဆစ် မဖြစ်စဖူးခဲ့သော ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်းတို့သည်လည်းကောင်း ဖြစ်ပေါ်၍ လာခဲ့ကြပါကုန်၏။

“ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်ထံတော်၌ မှားမိခဲ့သမျှတို့ကို ဝန်ချကာ အရှင်ဂေါတမ သာသနာတော်တွင် ရဟန်းပြုခဲ့ပြီ။ ငါသည် ရှေးအခါက အမြင်မှား အထင်မှားဖြင့် ကာမလောကသို့သာ ရှေးရှုဦးတည်ကာ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းဖြင့် နှစ်သက် ရောင့်ရဲခဲ့မိသည် မှန်သော်လည်း ယခုမူကား တပ်မက်မှု ရာဂကိုလည်းကောင်း၊ အမျက်ထွက်မှု ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ တွေဝေမှု မောဟကိုလည်းကောင်း အကြွင်းမဲ့ ပယ်နုတ် ဖျက်ဆီးပြီးခဲ့ပါပြီ”

ဟု ပရိသတ်အများ ထင်ရှားအောင် မြွက်ကြား ပြောဆိုလိုက်သဖြင့် အံ့အားသင့်ကြရ၏။

ဥရုဝေလဂိုဏ်း၏ ပထမခေါင်းဆောင် ဥရုဝေလကဿပ ရဟန်းတော်က ယင်းသို့ လျှောက်ထား မြွက်ကြား အပြီးတွင် ဒုတိယခေါင်းဆောင်ဖြစ်သော နဒီကဿပထေရ်က မိမိတွင်လည်း လျှောက်ထား မြွက်ကြားရန် တာဝန်ရှိသေးသည့်အနေဖြင့် ဘုရားရှင်အား ရှိခိုးပြီးနောက် -

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ အရှင်မြတ်သည် တောထွက်တော်မူရာ၌ အခြားနေရာသို့မထွက်ဘဲ နေရမည့်အတိုင်း ကြွလာတော်မူခြင်းမှာ တပည့်တော်တို့၏ အကျိုးအတွက် ကြွလာတော်မူခြင်းဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူပါသည်။

“ရှေးအခါက တပည့်တော်တို့အဖို့ ယဇ်ပူဇော်ခြင်းသည် သံသရာမှ ထွက်မြောက်ကြောင်း အကျင့်၊ စင်ကြယ်ကြောင်း အကျင့်ဟု မှတ်ယူကာ ယဇ်မီးကို မပြတ်သော ပူဇော်ခြင်းဖြင့် မိုက်မှားစွာ လုပ်ကျွေး ပူဇော်ခဲ့ပါသည်။ ယခုသော် အရှင်မြတ်၏ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားအထူးကြောင့် ဝိစ္စာအယူမှန်သမျှကို ပယ်အပ်ပြီးပါပြီ။ ဘဝအားလုံးကို အကြွင်းမဲ့ ဖျက်ဆီးပြီးပါပြီ။ ထို့ကြောင့် မကောင်းမှုအားလုံးကို လောင်ကျွမ်းစေသည့် အမြတ်ဆုံးသောမီး ဒက္ခိဏေယျ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သော အရှင်မြတ်အား ရှိခိုးပါ၏ အရှင်ဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားသည်။

တတိယခေါင်းဆောင် ဂယာကဿပထေရ်ကလည်း -

“တပည့်တော်သည် ရှေးအခါက မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တို့ကို မျှောမည်ဟူသော လွဲမှားသော ယုံကြည်ချက်ဖြင့် နံနက် တစ်ကြိမ်၊ မွန်းတည့် တစ်ကြိမ်၊ ညနေချမ်း တစ်ကြိမ်အားဖြင့် တစ်နေ့လျှင် သုံးကြိမ် ပုံမှန်ဝတ်ထား၍ ဂယာ ရေဆိပ်သို့ ဆင်းသက်ခဲ့ပါသည်။

“ထိုလွဲမှားသောအကျင့်သည် ဘုရားရှင်၏ မှန်ကန်သော တရားတော်ကို နာကြား ခံယူပြီးသောအချိန်မှစ၍ ငါ့တွင်ရှိသော မကောင်းမှု အညစ်အကြေးတို့ကို ဘုရားရှင်၏ တရားတည်းဟူသော ရေတွင် အကယ် ဆေးလျှော်ပြီးသား ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသူ ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်သည် အရှင်ဘုရား၏ တရားအမွေခံ ဖြစ်ပါ၏။ အရှင်မြတ်၏ ဓမ္မရင်နှစ် သားတော်စစ် ဖြစ်ပါ၏ဘုရား”

ဟု ရှိခိုး လျှောက်ထားသည်။

ဘုရားရှင်က ဥရုဝေလကဿပ ရဟန်းရှင်တစ်ထောင်တို့အား ယခုမှသာ ကယ်ချွတ်ခဲ့သည်မဟုတ်၊ ရှေးအခါ ငါဘုရား နာရဒ ရသေ့ဘဝတွင်လည်း ကယ်ချွတ်ခဲ့ဖူးလေပြီဟု ဇာတ်ကြီးဆယ်ဘွဲ့တွင် အပါအဝင်ဖြစ်သော မဟာ နာရဒ ဇာတ်တော်ကို ဟောကြားတော်မူသောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပရိသတ်တို့ ဘဝင်ကျသည့်သဘောဖြင့် ကြီးစွာသော သာဓုအနုမောဒနာပြုကာ ကောင်းချီးပေးကြသည်။

ပရိသတ် အကြီးအမှူး ဗိမ္ဗိသာရဘုရင်ကမူ -

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ တပည့်တော်သည် အိမ်ရှေ့မင်းသားဘဝကပင် ချင်ခြင်းငါးပါး ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက် ခဲ့ပါသည်။ ယင်းငါးပါးကား ငါသည် ထီးနန်းစိုးအုပ် မင်းလုပ်ရပါမူကား ကောင်းလေစွ၊ မင်းဖြစ်သည့်အခါတွင် ငါ့နိုင်ငံတော်သို့ ဘုရားသခင် ကြွလာတော်မူပါက ကောင်းလေစွ၊ ဘုရားကြွလာ၍ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို ကြားနာရပါမူ ကောင်းလေစွ၊ တရားတော်ကို နာရသည့်အတိုင်း တရားကို သိရပါမူကား ကောင်းလေစွ၊ ဘုရားရှင်၏ ဒါယကာ ဖြစ်ရပါကား ကောင်းလေစွ ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအခါ ယင်းငါးပါးစလုံး ပြည့်စုံသဖြင့် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်လှပါသည်။ တပည့်တော်အား ယနေ့မှစ၍ အရှင်မြတ်တို့၏ ဥပါသကာအဖြစ် မှတ်တော်မူပါဘုရား”

ဟု အားပါးတရ လျှောက်ထားလိုက်သောအခါတွင်မူ ပရိသတ်၏ ကောင်းချီး သာဓုသံတို့သည် ဘဝင်လျှံကာ တစ်တောလုံး ဆူညံ၍သွားလေ၏။

အိုးစရည်းနှင့် လက်ငင်အိုး

[၁]

အခါတိုင်းနေ့ဆိုလျှင် သူငယ်ချင်းသည် ဆွမ်းခံရာမှ ကျွန်ုပ်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်မြဲ ဖြစ်သည်။ ယနေ့အဖို့မူ သူငယ်ချင်းသည် ဆွမ်းခံပြန်မှ အတန်ပင် နောက်ကျ၏။

ဆွမ်းခံမှ ပြန်ရောက်ကြသည်ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်သည် ဆွမ်းစားကျောင်း၌ဖြစ်စေ၊ သင့်ရာတစ်နေရာ၌ဖြစ်စေ အတူ ဆွမ်းစားကြမြဲဖြစ်သည်။ ချစ်ကျမ်းဝင်သူတို့နှင့်အတူ စားရသော အာဟာရဟူသည် မွန်မြတ်သည် မဟုတ်ပါလော။

ဆွမ်းခံပြန်နောက်ကျနေသောသူငယ်ချင်းကို ကျွန်ုပ်သည်ကျောင်းဝမှစောင့်ကြိုလင့်၏။ မကြာမီအတွင်းမှာပင် ဆွမ်းခံမှပြန်လာသော သူငယ်ချင်းကို တွေ့ရသည်။ သို့ရာတွင် သူငယ်ချင်းကို ဤတစ်ကြိမ် တွေ့ရသည်မှာ အခါတိုင်း နှင့် မတူ။ လုံးဝပင် မတူ။

သူငယ်ချင်း၏ ဣန္ဒြေသည် သိမ်မွေ့နူးညံ့လှပါဘိ၏။ သူငယ်ချင်း၏မျက်နှာသည် ကြည်သာ လန်းဆန်းလှ ပါဘိ၏။ လပြည့်ဝန်းနှယ်တည်း။

ဧကန္တသူငယ်ချင်းသည် ထူးခြားသော အမြင်အသိ တစ်ခုခုကို ရရှိခဲ့ဟန်တူသည်။ သူငယ်ချင်း၏ သိမ်မွေ့သော ဣန္ဒြေနှင့် လန်းကြည်သော မျက်နှာအမူအရာသည် ကျွန်ုပ်သို့ ကူးစက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော သင်္ကန်းစကို ရှက်စနိုးဖြင့် ရုတ်တရက် သိမ်းဆည်းရင်း သူငယ်ချင်း၏သပိတ်ကို ကြိုဆို လှမ်းလင့်သည်။

“ခါတိုင်းနှင့်မတူ ဣန္ဒြေ ထူးခြားလှပါကလား သူငယ်ချင်း ဥပတိဿ ။ ။ ဧကန္တ အကြောင်းထူးတစ်ခု တွေ့သိခဲ့ရဟန်တူသည်”

သူငယ်ချင်းသည် ကျွန်ုပ်သို့ မျက်နှာတူရူ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုအကြည့်သည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ မျက်ကွင်းကို အကုန်ဖွင့်၍ ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ခြင်းမျိုး မဟုတ်၊ မျက်ဝန်းကို သတိဖြင့်ထိန်းချုပ်၍ ကြည့်သော အကြည့်မျိုး ဖြစ်သည်။ ထိုအကြည့်သည် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို စိမ့်၍သွားစေသည်။ သူငယ်ချင်းသည် ကျွန်ုပ်အား ထိုအကြည့် မျိုးဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မကြည့်ခဲ့ဖူး။

“မှန်ပေသည် သူငယ်ချင်း ကောလိတ ။ ။ ယနေ့အဖို့ ထူးခြားသော အမြင်အသိကို ငါ မြင်ခဲ့ သိခဲ့ပေသည်” ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းစားကျောင်းသို့ အတူတူသွားကြရင်း ဥပတိဿက ပြော၏။

“ယနေ့ ငါ့ဆွမ်းခံလမ်း၌ ထူးခြားသော အရှင်တစ်ပါးကို တွေ့ရသည်။ ထိုအရှင်၏ ဝတ်ရုံမူသည် သေသပ်၏။ ထိုအရှင်၏ လှုပ်ရှားမှုသည် သိမ်မွေ့ ငြိမ်ဆိမ်၏။ ထိုအရှင်၏ ခြေလှမ်းများသည် လှမ်းသည်ဟူ၍ပင် မသိရအောင် ဣန္ဒြေရလှစွာ၏။ ပို၍ထူးခြားသည်ကား သူ့မျက်နှာတည်း။”

“အသို့နည်း ကောလိတ ။ ။ ငါတို့သည် လူသတ္တဝါတို့၏ မျက်နှာများအကြောင်းကို ကြိမ်ဖန်များစွာ ဝေဖန် ဆွေးနွေးခဲ့ကြဖူးပြီ မဟုတ်လော။ မျက်နှာဟူသည် လူသတ္တဝါတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြသော ကြေးမုံပြင် မဟုတ်ပါ လော။

“အချို့မျက်နှာတို့သည် ပစ္စည်းမာန်၊ ရာထူးမာန်၊ ပညာမာန်တို့ဖြင့် မာနခိုး ဝင့်လျက်ရှိကြ၏။ အချို့မျက်နှာ တို့သည် ဒေါသခိုး တထောင်းထောင်းထလျက် ရှိကြ၏။ အချို့မျက်နှာတို့သည် လျှို့ဝှက်စွာပြုအပ်သော မကောင်းမှု ကြောင့် မလုံမလဲရှိကြ၏။ အချို့မျက်နှာတို့ကား မပြည့်စုံမှုကြောင့် မျှော်တလင့်လင့်ရှိ၏။ အချို့မျက်နှာတို့မှာ တွေဝေ မှုကြောင့် ကျောက်ရုပ်ပမာ ဖြစ်ကြ၏။ အချို့မျက်နှာတို့မှာ ရာဂအခိုးရိုက်၍ ထူအန်း ပြောင်ချောလျက် ရှိကြ၏။ အချို့မျက်နှာတို့သည် သောကဋေကြောင့် မှိုင့်တဝေဝေရှိကြသည်။ အချို့မျက်နှာတို့မှာ အလိုပြည့်၍ ကြည်ရွှင်သည် ထင်ရသော်လည်း ထိုကြည်ရွှင်မှု၏နောက်ကွယ်တွင် အပြစ်မကင်းသော အရောင်အခိုးလေးများ သန်းလျက်ရှိကြ သည်ကို တွေ့ရသည်။ အခြားသူတွေထားဦး၍ သင်နှင့် ငါတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ဝေဖန် ကြရာ၌ပင် အပြစ်ကင်းစင်ခဲ့ကြပါ၏လော။

“ကောလိတ ။ ။ ထိုအရှင်၏ မျက်နှာကား အမှန်ပင် ထူးခြားလှပေ၏။ ဖြူစင်သော လပြည့်ဝန်းနှယ်တည်း။

“ငါသည် ထူးခြားသော ထိုအရှင်ကို တွေ့ရသောအခါ၌ ငါ၏ ဆွမ်းခံအလုပ်ကို ရပ်၍ ထိုအရှင်နောက်သို့ မနီးမဝေးမှ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်သည်။ အကြောင်းမူကား ထိုအရှင်သည် ထူးခြားသောစိတ်ဓာတ်၏ အရှင်၊ တရား၏ အရှင်ဖြစ်ဖို့ရာ ထိုအရှင်သို့ ချဉ်းကပ်လျှင် ထူးခြားသောတရားကို ရမည်ဟု ယုံကြည်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

“ထိုအရှင်သည် ဆွမ်းစားရန်အလို့ငှာ တစ်ခုသောဇရပ်သို့ ဝင်သောအခါ ငါသည် ရှေ့သို့ရောက်အောင်သွား၍ ထိုအရှင်အတွက် နေရာကို ခင်းလင့်သည်။ ရေခပ်ပေးသည်။ ဆွမ်းစားမှုအတွက် လိုအပ်သော ပရိကံကို ပြုသည်။

“အရှင်သည် ငါ၏ကူညီမှုကို လက်ခံ၍ ငါ့အား အကဲခတ်သည့်အနေဖြင့် မျက်လွှာတစ်ချက်မျှ ပင့်ကြည့်ပြီး နောက် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်။ ငါသည် အရှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည့်အနီး၌ ပျပ်ဝပ်ရိသေစွာ ထိုင်၏။ အမှန်သော် အရှင်မြတ် ဆွမ်းစားချိန်သည် ငါ့အတွက်လည်း ဆွမ်းစားချိန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုအရှင်နှင့်တွေ့ရသော ပီတိ ကြောင့် ငါ့ဆွမ်းစားချိန်ကို မေ့၍ပင်နေသည်။ အရှင်မြတ် ဆွမ်းကိစ္စပြီးသောအခါ ငါ၏ဆန္ဒကို ရိသေစွာ မေးလျှောက် လိုက်၏။

“အရှင်မြတ်ကား ထူးခြားလှပါပေသည်။ အရှင်မြတ်ကဲ့သို့ ထူးခြားသောပုဂ္ဂိုလ်ကို တပည့်တော်သည် ရှေးက တစ်ကြိမ်မျှ မတွေ့ခဲ့ဖူးပါ။ တပည့်တော် သိလို၍ မေးလျှောက်ပါရစေ။ အရှင်မြတ်၏ ဘွဲ့တော်ကို မည်သို့ခေါ်ပါသနည်း။ အဘယ်အရပ်တွင် သီတင်းသုံးပါသနည်း။ အရှင်မြတ်၏ ဆရာကား ဘယ်သူပါနည်း။ အရှင်မြတ် ကျင့်သုံးသော တရားမှာ အဘယ်သို့ပါနည်း။”

“ငါ့အမည်ကို အဿဇိဟု ခေါ်ကြသည်။ ဝေဠုဝန်ကျောင်းမှာ နေသည်။ ငါ့ဆရာကား ဂုဏ်ကိုးပါးနှင့်ပြည့်စုံသော ဘုရားရှင်ဖြစ်သည်။”

“အရှင်သည် ငါ့အမေးကို ကောင်းစွာဖြေ၏။ သို့ရာတွင် အဘယ်တရား ကျင့်သုံးသည်ဟူသော အမေးကိုကား

ချန်ထားသည်။ အရှင်သည် အသွင်မတူလှသော ငါ့အား တရားစကားပြောဖို့ရန် သတိထားဟန်တူသည်။ ငါ ထပ်လျှောက်၏။

“အရှင်မြတ်ကျင့်သုံးအပ်သောတရားတော်ကိုတပည့်တော်အားသနားသောအားဖြင့်အနည်းအကျဉ်းမျှဖြစ်စေ ဟောကြားတော်မူပါ အရှင်မြတ်”

“အရှင်မြတ်သည် ယင်းသို့ ငါ ထပ်၍ တောင်းပန်သောအခါ တရားဟောအံ့ဟု ကာယိန္ဒြေကို အနည်းငယ် ပြင်လိုက်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပို၍ တည့်မတ်လိုက်သည်။ သတိဘက်သို့ ရှေးရှုသည့်အသွင်ဖြင့် မျက်တောင်ကို ပိတ် လိုက်သည်။ ခြေထောက်များကိုပလ္လင်ကဲ့သို့ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေပြင်လိုက်သည်။ သင်္ကန်းစအနည်းငယ်ထွက်နေသည်ကိုပင် သေသပ်အောင် သိမ်းသွင်းပြီးနောက် လက်ရုံးနှစ်ချောင်းကို အတွင်းသို့ သိမ်းပိုက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် စကား အနည်းငယ်ဖြင့်စ၍ ငါ့အား တရားဟော၏”

“ဘုရားရှင်၏ တရားတော်သည် နက်ရှိုင်းသကဲ့သို့ ကျယ်ပြန့်လည်း ကျယ်ပြန့်လှပေသည်။ ဘုရားရှင်၏ တပည့်များတွင် ယင်းသို့ နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်သော တရားတော်ကို ဟောပြောနိုင်စွမ်းသော ဓမ္မကထိကတို့ မြောက်မြားစွာ ရှိကြပေသည်။ ငါသည်ကား အဟောသမား မဟုတ်၊ အကျင့်သမားသာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သင့်ဆန္ဒအရ အနည်း အကျဉ်းမျှ ဟောပြောပေအံ့။ သတိယှဉ်၍ ဆင်ခြင်နာယူလော့။

- “ယေ ဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ။
- တေသံ ဟေတုံ တထာဂတော။
- အာဟ တေသဉ္စ ယော နိရောဓော၊
- ဧဝံဝါဒီ မဟာ သမဏော။

ယေဓမ္မာ - အကြင် ဒုက္ခသစ္စာ တရားတို့သည်။ ဟေတုပ္ပဘဝါ - တဏှာဟူသော သမုဒယသစ္စာသာလျှင် အကြောင်းရှိကုန်၏။ တေသံ - ထိုဒုက္ခ၊ သမုဒယသစ္စာ နှစ်ပါးတို့၏။ ဟေတုံ - ဖြစ်ကြောင်း၊ ချုပ်ကြောင်း ဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာကိုလည်း။ တထာဂတော - ငါတို့ ဆရာဘုရားသည်။ အာဟ - ဟောတော်မူ၏။ တေသဉ္စ - ထို အလုံးစုံသော တရားတို့၏လည်း။ နိရောဓော - ချုပ်ရာဧကန် နိဗ္ဗာန်တရားကို။ အာဟ - ဟောတော်မူ၏။ မဟာသမဏော - ရဟန်းမြတ်တို့ဆရာသည်။ ဧဝံဝါဒီ - ဤသို့ အယူတော်ရှိ၏”

“အသို့နည်း ကောလိတ ။ ။ ငါ့အရှင်၏ တရားတော်သည် ထူးခြားပါ၏လော။ ငါ့အဖို့ကား ပထမဆုံးသော ပါဒဝက်ကို ကြားနာလိုက်ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် အကြိမ်တစ်ထောင် စစ်အပ်သော ဆီကြည်တွင် အကြိမ် တစ်ထောင် ဖန်အပ်သော ဝါဂွမ်းကို နှစ်လိုက်ဘိသို့ ငါ၏ စိတ်ဓာတ်တစ်ခုလုံးသည် ဓမ္မပီတိ အရသာကို ခံစားရသည်။ မှောက်ထားသောအရာကို လှန်လိုက်ဘိအလား အပွင့်လင်းကြီး ပွင့်လင်း၍ အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားချေသည်။ မှောင်ကြီးမည်းမည်းအတွင်း၌ အချိန်များစွာနေခဲ့ရသောသူအဖို့ အလင်းရောင်ကြီး ဘွားခနဲ ပွင့်သွားဘိသကဲ့သို့ ရှိဘိသည်။

“သို့ရာတွင် ယင်းသို့ အမှောင်ပျောက်၍ အလင်းရောက်သည်နှင့် တစ်ချိန်တည်းလိုလိုမှာပင် သင့်ကို ငါ သတိရလိုက်ပေသည် ကောလိတ။ ။ သင်နှင့်ငါသည် တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်းဖြင့် တရားစစ် တရားမှန်ကို အတူ ရှာခဲ့ကြသည် မဟုတ်ပါလော။ ငါသည် ထူးခြားမွန်မြတ်သော တရားကို တစ်ယောက်တည်း မခံစားလို၊ သင်နှင့် အတူသာခံစားလိုပေသည်။ ထို့ကြောင့် အရှင်မြတ်တရားဟောစဉ်မှာပင် ငါသည် ကြားဖြတ်၍ လျှောက်ထားလိုက်မိ၏။

“သည်းခံတော်မူပါဦး အရှင်မြတ် ။ ။ အရှင်မြတ်၏ တရားတော်သည် တပည့်တော်အဖို့ ပထမ ပါဒဝက်မျှနှင့်ပင် ထူးခြားလှပါပေ၏။ တပည့်တော်၌ အရှင်မြတ်၏ကျေးဇူးသည် ကြီးမားလှပါပေ၏။ သို့ရာတွင် တပည့်တော်၌ တရားရှာဖွေ ဓမ္မမိတ်ဆွေတစ်ယောက် ရှိပါသေးသည်။ ထိုမိတ်ဆွေနှင့်အတူ အရှင်၏ တရားတော်ကိုလည်းကောင်း၊ နာခွင့်ရခဲ့ပါလျှင် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာဗုဒ္ဓ အရှင်မြတ် ဟောကြားချက်ကိုလည်းကောင်း နာယူလိုလှပါသည်။ အရှင်မြတ်သည် ဝေဠုဝန်သို့ အလျင်ကြွတော်မူပါဘိ။ တပည့်တော်သည် ထိုမိတ်ဆွေကို ခေါ်၍ မိတ်ဆွေနှင့်အတူ ဘုရားရှင်၏ ခြေတော်ရင်းသို့ လာခဲ့ပါမည်ဘုရား။

“အသို့နည်း ကောလိတ ။ ။ ယနေ့ ငါ ဆွမ်းခံမှ ပြန်လာခြင်းသည် သင့်ကို ဝေဠုဝန်သို့ ခေါ်ဆောင်ရန်အတွက် ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ငါတို့သည် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ သွားကြကုန်အံ့”

အမှန်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သူငယ်ချင်း၏ စကားများကို ပထမ၌ နားစိုက်၍ထောင်ခဲ့သည် မှန်သော်လည်း အဿဇိအရှင်၏ တရားပါဒဝက်မျှကို သူငယ်ချင်းထံမှတစ်ဆင့် ကြားနာလိုက်မိသည့်အချိန်မှစ၍ သူငယ်ချင်းဆက်၍ပြောနေသော စကားများကို အလျဉ်ပြတ်မသွားအောင် မနည်း ကြိုးစား၍ နားထောင်ရချေသည်။

ထိုတရားကို ကြားနာပြီးနောက်ပိုင်း၌ သူငယ်ချင်း၏ စကားသံသည် ချိုသာအောင်မြင်လှသည် မှန်သော်လည်း ခရီးဝေးမှပြောနေသော အသံကဲ့သို့ သဲ့သဲ့မျှသာ ကြားရတော့သည်။ အကြောင်းမူကား ကျွန်ုပ်သည်လည်း သူငယ်ချင်းထံမှတစ်ဆင့် ဟောသော ယင်း ဓမ္မရသ၌ နစ်မြောစိမ့်ထုံ၍သွားသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့ အပန်းကြီးစွာ ရှာဖွေခဲ့ရသော တရားစစ် တရားမှန်ကို တွေ့ရချေပြီ မဟုတ်ပါလော။

[၂]

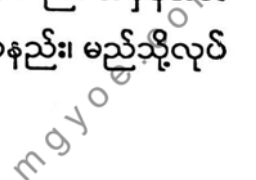
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းစားကြ၏။ ယနေ့ ဆွမ်းစားရာ၌ ကျွန်ုပ်တို့သည် တိုင်ပင်ထားကြသည့်အလား နှစ်ဦးလုံးပင် မြန်ဆန်နေကြသည်။ အကြောင်းမူကား ဆွမ်းစားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့သည် လက်ရှိဆရာထံ ခွင့်ပန်၍ ဝေဠုဝန်ရှိ ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ သွားကြရန် စိတ်စောနေကြသောကြောင့်တည်း။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆွမ်းစားပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို ကျစ်လျစ်စွာပြင်ဆင်၍ ခွင့်ပန်ရန်အတွက် ဂိုဏ်းဆရာဖြစ်သော ဆရာ သိဉ္ဇည်း၏ စံကျောင်းသို့ သွားကြသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဤအချိန်သည် ဂိုဏ်းဆရာထံ၌ ပရိပိုဇ်အများ စုဝေးရာ အချိန်မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ပရိပိုဇ်အများသည် စောစောကပင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ထူးခြားသောအမူအရာကို အကဲခတ်လျက်ရှိကြသည်။

ဥပတိဿသည် ဂိုဏ်းဆရာတစ်ယောက် မဟုတ်သော်လည်း ပညာဂုဏ်၊ ဓနဂုဏ် ပြည့်ဝ၍ စိတ်ထားကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်အလျောက် လူ့ဘဝကပင် သူ့အခြေအရံ ပရိသတ်မှာ များပြားလှပေရာ ပရိပိုဇ်ဘဝသို့ ကူးပြောင်းလာသည့်အခါတွင်လည်း သူ့ပရိသတ်မှာ များပြားလျက်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့အတူ ကျွန်ုပ်၏ ပရိသတ်မှာလည်း မနည်းလှချေ။

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ဆရာသိဉ္ဇည်း၏ဂိုဏ်းသို့ ဝင်ရောက်လာကြသည် မှန်သော်လည်း အမှန်အားဖြင့်သော် ကျွန်ုပ်တို့လက်အောက်တွင်သာ ရှိကြ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ မည်သို့ကျင့်သနည်း၊ မည်သို့နေသနည်း၊ မည်သို့လုပ်သနည်း ဆိုသည်ကိုသာ အကဲခတ် စောင့်ကြည့်၍ ကျွန်ုပ်တို့နည်းတူ ကျင့်ကြံ နေထိုင်ကြသည်။

ယနေ့ ကျွန်ုပ်တို့၏ အမူအရာ ထူးခြားနေသည်ကို သူတို့ အကဲခတ်မိပြီး ဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ဂိုဏ်းဆရာထံ သွားသောအခါ၌ တပည့်များစုဝေးရာ အချိန်မဟုတ်စေကာမူ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏နောက်သို့ စုဝေး လိုက်ပါလာကြလေသည်။

ဆရာသိဉ္စည်းသည် ပရိပိုဇ်ပရိသတ်နှင့်တကွ ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာကြသည်ကို အဝေးမှပင် မြင်၍ စောင့်မျှော်လျက် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်တို့လာပုံ သွင်ပြင်မူရာ ထူးခြားသောကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား တူရူ စိန်းစိန်းကြည့်ကာ အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဆရာသိဉ္စည်းသည် ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်အား အရာရာတွင် အရေးထားကာ ဦးစားပေးခဲ့၏။ ကျွန်ုပ်ထက် ဥပတိဿကို ပို၍ အရေးပေးသည်။ ဂိုဏ်းဆရာတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့ဘက်မှကြည့်လျှင် အရေးမထား ဦးစားမပေး၍လည်း မဖြစ်ပေ။ အကြောင်းမူကား ဆရာသိဉ္စည်း၏ဂိုဏ်း ဤမျှ ကြီးပွားနေခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ တပည့်များကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာသိဉ္စည်းရှေ့တွင် ဝိုင်းရံထိုင်ကြ၏။ သို့ရာတွင် ဥပတိဿကား မထိုင်ပေ။ သပိတ်ပရိက္ခရာကို ကျစ်လျစ်စွာလွယ်ရင်း မတ်တတ်ရပ်လျက်ပင် ဆရာသိဉ္စည်းအား မျက်နှာမူလျက်ရှိသည်။

ဆရာသိဉ္စည်းအဖို့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ထူးခြားသော အမူအရာကို အကဲခတ်ရုံမျှ မဟုတ်တော့ဘဲ မလုံမလဲဖြစ်လျက် ရှိသည်ကိုပင် တွေ့ရသည်။ ဆရာသိဉ္စည်းအဖို့ မလုံမလဲဖြစ်စရာ အကြောင်းကြီးကလည်း ရှိနေချေသည်။ ထိုအကြောင်း ကား ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း၌ ဝေဠုဝန်သို့ သကျကုမာရ ဗုဒ္ဓ ရောက်လာခြင်းပင်တည်း။

မဇ္ဈိမနိုင်ငံအလုံး၌ တရားစစ်တရားမှန်ကို ရှာဖွေကျင့်ကြံသူတို့ ပေါများလှစွာ၏။ လူသာမန်တို့ကို အပထား၍ ဓနစည်းစိမ် ပြည့်စုံသူတို့သည်ပင် ဓနစည်းစိမ်ကို စွန့်ပစ်၍လည်းကောင်း၊ ရာထူးရှင် ဂုဏ်ထူးရှင်တို့သည် ရာထူး ဂုဏ်ထူးကို စွန့်ပစ်၍လည်းကောင်း၊ သားမယား ရှိသူတို့သည် သားမယားနှင့်တကွ ဆွေမျိုးရပ်ရွာကို စွန့်ပစ်၍ လည်းကောင်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ တောတောင်တို့သို့ သွား၍ဖြစ်စေ၊ ဆရာသိဉ္စည်းဂိုဏ်း စသော တရားဂိုဏ်းကြီးများသို့ ဝင်၍ဖြစ်စေ တရားစစ်တရားမှန်ကို ရှာကြံ ကျင့်သုံးလျက်ရှိကြသည်။

ယင်းတရားဂိုဏ်းကြီးများအဖို့ ဝေဠုဝန်သို့ သကျကုမာရဗုဒ္ဓ ရောက်လာသည်ဟူသော သတင်းသည် နေရောင် ခြည်ကြောင့် တုန်လှုပ်ယိမ်းယိုင်ရသော ဆီးနှင်းများကဲ့သို့ လှုပ်ရှားဟန်ပျက် ရှိကြကုန်သည်။

အထူးသဖြင့် ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်သို့ သာမန်အားဖြင့် ကြွရောက်လာခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရ၏ ပင့်ဆောင်ချက်ဖြင့် ကြွရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဘုရားရှင် ကြွရောက်လာသောအခါ ဘုရင် ဗိမ္ဗိသာရ ကိုယ်တိုင် ခမ်းနားသော ဝေဠုဝန်ကို လှူသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်၏ဂိုဏ်းသည် ဘုရင်ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင် ရှေ့ရွက်ပြုသော ဂိုဏ်းဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်တိုင်သည်လည်း အမျိုးအားဖြင့် ကြီးမြတ်သော သကျသာကီဝင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဂုဏ်ထူးအင်အား ကြီးမားလှသော ဂိုဏ်းဆရာကြီးတစ်ယောက် ရာဇဂြိုဟ်သို့ ကြွရောက်လာခြင်းမှာ ဆရာသိဉ္စည်း စသော ဂိုဏ်းဆရာတို့အဖို့ အဘယ်သို့လျှင် တုန်လှုပ်ဖွယ်မဖြစ်ဘဲ ရှိချေမည်နည်း။

သူတို့သည် သူတို့၏ ဒါယကာ ဒါယိကာမများအားလည်းကောင်း၊ အထူးသဖြင့် သူတို့၏တပည့်များအား လည်းကောင်း ဘုရားရှင်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားမည်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိကြသည်။ ထိုစိုးရိမ်ချက် အကြောင်းခံသည် ယခုရောက်လာသော ကျွန်ုပ်တို့၏ အမူအရာများကို မြင်၍ ဆရာသိဉ္စည်း တုန်လှုပ်ခြင်း၏ အကြောင်းခံဖြစ်သည်။

ဥပတိဿသည် မတ်ရပ်ပင် တည်ငြိမ်စွာဖြင့် “လျှောက်ထားခွင့်ပြုပါ ဆရာ” ဟု လျှောက်၏။

“ဥပတိဿ ။ ။ ခွင့်ပန်ဖွယ် လိုသေးသလော။ တပည့်ကြီးဖြစ်သော သင့်အား ငါသည် အရာရာ၌ပင် ခွင့်ပြုခဲ့ပြီး မဟုတ်လော”

ဆရာသိဉ္ဇည်းက ချိုသာသောအသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဥပတိဿသည် ဆရာသိဉ္ဇည်းထံ၌ လိုအပ်သမျှကိုသာ ခွင့်ပန်လိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်ခဲ့မိသည်။ ကျွန်ုပ်ထင်မြင်ချက် မမှန်ပေ။

ဥပတိဿသည် ရဲရင့်လှစွာ၏။ ကရုဏာကြီးလှစွာ၏။ အကျိုးကိုကြည့်သော မိတ်ဆွေကောင်း ပီသလှစွာ၏။ အကြောင်းသော်ကား ဥပတိဿသည် ဆရာသိဉ္ဇည်းအား အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားသောကြောင့်တည်း။

“ဆရာအရှင် ။ ။ ဆရာတို့သည် တရားစစ် တရားမှန်ကိုရှာရန် အလို့ငှာ လောကကိုစွန့်၍ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတို့ ခံယူကျင့်သုံးသော တရားဆိုသည်ကား အချည်းနှီးသာတည်း။ ယခုအခါ၌ တပည့်တော်တို့သည် တရားစစ်တရားမှန်ကိုလည်းကောင်း၊ ထို တရားစစ်တရားမှန်ကို လမ်းညွှန်ပြသနိုင်သော ဆရာကိုလည်းကောင်း တွေ့ရချေပြီ။ ထိုဆရာသည်ကား ဗုဒ္ဓဖြစ်၍၊ ဗုဒ္ဓသည် ယခုအခါ၌ ဝေဠုဝန်သို့ ရောက်ရှိနေပါ ချေပြီ။

“ဆရာအရှင် ။ ။ တပည့်တော်တို့သည် တွေ့ဝေနေရန်အချိန် မဟုတ်တော့။ အချည်းနှီးသာဖြစ်သော၊ အနှစ်သာရမရှိသော အယူဝါဒများကို စွန့်၍ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံတော်သို့ သွားကြပါကုန်စို့”

ဥပတိဿ၏ လျှောက်ထားချက်ကြောင့် ဆရာသိဉ္ဇည်းသည် ကိုယ်ဟန်အမူအရာပင် ပျက်သွားသည်။ ရုတ်တရက်ပင် စကား ပြန်၍မပြောနိုင်။ အတန်ကြာမှ မလုံမလဲသောမျက်နှာဖြင့် ဥပတိဿအား မှုန်မှုန်ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဥပတိဿ ။ ။ သင့်စကားသည် ရဲရင့်လှချေသည်။ ဗုဒ္ဓ၏တရားသည် တရားစစ်တရားမှန် ဟုတ်၏ မဟုတ်၏ကို သင်ကိုယ်တိုင် စုံစမ်းပြီးသည်မို့လား”

“ဆရာအရှင် ။ ။ တပည့်တော်သည် ဗုဒ္ဓ၏ တရားစစ်တရားမှန်ကို စုံစမ်းပြီးသည်မျှမဟုတ် ခံယူကျင့်သုံးပြီး ကျင့်သုံးဆဲပင် ဖြစ်ချေပြီ။ ဆရာသည် တပည့်တော်အတွက် ကျေးဇူးမကင်းသူဖြစ်သည့်အလျောက် တရားစစ် တရားမှန်ကို တပည့်တော်ကဲ့သို့ပင် ခံယူကျင့်သုံးစေလိုသော စေတနာရင်းဖြင့် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓ ဘုရားရှင်ထံ သွားကြပါကုန်စို့”

ဆရာသိဉ္ဇည်းသည် ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် အထပ်ထပ်ပွတ်၏။ လက်သည် ဦးခေါင်းမှ မှီအုံးသို့ ပြောင်း၍ပွတ်၏။ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၏။ တောင်ဝှေးကို ဆွဲသယောင်ပြု၏။ ဆရာသိဉ္ဇည်း၏ အမူအရာသည် မတည်ငြိမ်နိုင်။

ဥပတိဿစကားသည် ဆရာသိဉ္ဇည်းသို့ စူးဝင်သည်။ သို့ရာတွင် ဂိုဏ်းဆရာကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည့် အတိုင်း ဆန့်ကျင်လာသော တပည့်တစ်ယောက်၏ စကားကို သာမန်အားဖြင့် အလျှော့ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

“ငါပြောမည် ဥပတိဿ ။ ။ စေ့စေ့နားထောင်၊ ငါတို့ဂိုဏ်းသည် မနေ့တစ်နေ့ကမှ တော်စွာလျှော်စွ ပေါ်ပေါက်လာသော ဂိုဏ်းမဟုတ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာမှစ၍ ဆရာစဉ်ဆက် တည်ထောင် ကျင့်သုံးလာခဲ့သော ဂိုဏ်းကြီး ဖြစ်သည်။

“သင်သည် ငါ့တပည့်များအနက် အလားအလာရှိသော တပည့်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုအလားအလာကား ငါ

မရှိခဲ့သော် ငါ့နေရာတွင် ဂိုဏ်းဆရာအဖြစ် သင့်ကိုလွှဲအပ်ရန် ရည်မှန်းထားခြင်းကို ဆိုလိုသည်။ တောရမ်းပယ်ဖွဲ့ စကားတို့ဖြင့် စိတ်ကူးမလွဲနှင့် ငါ့တပည့်”

“ဆရာရည်မှန်းချက်နှင့် အမိန့်ရှိချက်ကို ကျေးဇူးတင်လှပါသည်။ သို့ရာတွင် တပည့်တော်သည် ဂိုဏ်းဆရာကြီး လုပ်ရန် ရည်မှန်းချက်ဖြင့် အရှင်ထံ ရောက်လာခြင်းမဟုတ်ပါ။ တပည့်တော်သည် တရားမှန်ကို ရှာသူ ဖြစ်ပါသည်။ အရှင်သည်လည်း တရားမှန်ကို ရှာသူဖြစ်သည်ဟု တပည့်တော် နားလည်ထားပါသည်။

“သို့ဖြစ်၍ ဆရာကျေးဇူးကို ထောက်ထား၍လည်းကောင်း၊ တပည့်တော်၏ စေတနာကြောင့်လည်းကောင်း ဆရာအား ယခုကဲ့သို့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ လျှောက်ထားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ထံတော်သို့ သွားကြပါစို့ ဆရာ။ သပိတ် သင်္ကန်းကို ပြင်ဆင်ပါလော့”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ဆရာသိဇ္ဇည်းသည် ဒေါသထွက်လာပုံရသည်။ တွေဝေသော မျက်နှာတွင် ဒေါသရောင် လွှမ်းလာ၏။ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို နောက်သို့ပစ်၍ သွားချည်ပြန်ချည် လျှောက်၏။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော သင်္ကန်းစကိုမျှ မသိမ်းနိုင်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆရာသိဇ္ဇည်းထံ၌ နေစဉ်အတွင်း ဆရာသိဇ္ဇည်း၏ ယင်းကဲ့သို့သော ဒေါသကိုလည်းကောင်း၊ မာနကိုလည်းကောင်း၊ ပျင်းရိခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ လျှပ်ပေါ်ခြင်းကိုလည်းကောင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ တွေ့ခဲ့ရဖူးပေပြီ။ ယင်းသို့သော စိတ်ယုတ်စိတ်ဆိုးများသည် တရားစစ် တရားမှန်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်များဖြစ်ကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်၏။ တရားစစ်တရားမှန် ရှိသူတို့ထံတွင် ယင်းသို့သော စိတ်ယုတ်၊ အမူအရာယုတ်များ မရှိနိုင်သည်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်ပါ၏။

သို့ရာတွင် တရားစစ်တရားမှန်ဟူသည် အဘယ်သို့ဖြစ်သည်ဟု ညွှန်ပြနိုင်သူ မရှိသေး၍သာ တရားမှန် ရလိမ့်နိုးဖြင့် မျှော်ကိုး၍ ဆရာသိဇ္ဇည်းထံ ဆည်းကပ်နေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ စင်စစ်သော်ကား တရားမှန်ရှိသယောင် ဟန်လုပ်ထားခြင်းမျှဖြစ်၍ ယခုကဲ့သို့ အလိုမကျသောအခါ၌ ဆောင်းထားသော မင်းသားဦးခေါင်း ပြုတ်၍ ပင်ကို ဘီလူးရုပ် ပေါ်လာသည်ကို အထင်အရှား တွေ့ရ၏။

ဆရာသိဇ္ဇည်းသည် နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်မျှ ဦးခေါင်းကိုငိုက်၍ ခပ်မြန်မြန် လမ်းလျှောက်ပြီးနောက် ရုတ်တရက် ဦးခေါင်းကိုထောင်ကာ ဒေါသခိုးထွက်နေသော်လည်း အတန်ကြီး ချုပ်တည်းထားသောအသံဖြင့် ဥပတိဿသို့ အမိန့်ရှိလိုက်သည်။

“ဥပတိဿ ။ ။ ငါ့ကို ဘုရားရှင်ထံသို့ချည်း ခေါ်နေသည်။ သင် သိထားဖို့က ငါသည် ဂိုဏ်းဆရာကြီးဖြစ်သည်။ သင်က ငါ့ကို သင်တို့လို တရားမှန်ရှာသူဟု ဆိုသည်။ ငါသည် တရားမှန်ရှိ၍ ထိုတရားမှန်ကို သူတစ်ပါးအားပေးသော ဂိုဏ်းဆရာကြီး ဖြစ်သည်။

“ဂိုဏ်းဆရာဟူသည် ရေတည် အိုးစရည်းကြီး ဖြစ်သည်။ သင်တို့ကဲ့သို့ လက်ငင်အိုး မဟုတ်ဘူး။ အိုးစရည်း ဆိုသည် ဟိုအရာ ကောင်းနိုးနိုး၊ သည်အရာ ကောင်းနိုးနိုးနှင့် လှုပ်ရှားရရိုး ထုံးစံမရှိဘူး။ သင်တို့ လက်ငင်အိုးတွေသာ သွားချင်ကြရင် သွားချင်ရာကို သွားကြ၊ ဒီစကားမျိုး ငါ့ကို ထပ်ပြီး မလျှောက်ကြနဲ့တော့ ဥပတိဿ”

“ဆရာရှင် ။ ။ တပည့်တော်တို့ သွားကြမည်ကား အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ သွားကြရန် အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ဆရာထံ ယခုလာ၍ ဝတ္တရားအလျောက် ခွင့်ပန်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာကျေးဇူးကြောင့် ဆရာအားလုံးလည်း တရားမှန်ကို ရစေလို၍ စစ်မှန်သောစေတနာဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လျှောက်ထားခေါ်ယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ယခုကား တပည့်

တော် ဝတ္တရား ကျေပွန်ပါပြီ။

“ဆရာအား နောက်ဆုံးအနေဖြင့် လျှောက်ထားလိုသည်မှာ တပည့်တော်တို့သွားလျှင် တပည့်အားလုံးလိုလို လိုက်ပါကြလိမ့်မည်။ အကြောင်းမူကား သူတို့သည် တရားမှန်ကိုရှာသော လက်ငင်အိုးများ ဖြစ်ကြပါကုန်သည်။

“ယင်းသို့ဖြစ်လျှင် ဆရာ၌ တစ်ယောက်တည်းဖြင့် အဘယ် အကျိုးရှိတော့အံ့နည်း။ သို့ဖြစ်၍ နောက်ဆုံး အကြိမ်အဖြစ် လျှောက်ထားပါသည် ဆရာ။ ဆရာသည် ပညာဉာဏ် အခြေခံကြီးသူ၊ အမြော်အမြင်ကြီးသူဖြစ်ကြောင်း တပည့်တော် နားလည်ပါသည်။ တိမ်သလာ လွမ်းသကဲ့သို့သော ဆရာ၏ မာနနှင့် ဒေါသတို့ကို ပယ်ခွာ၍ တရားမှန်ရှိရာ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ တပည့်တော်တို့နှင့်အတူ ကြွချီတော်မူပါလော့”

ဆရာသိဉ္စည်းသည် ဥပတိဿသို့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးလိုက်၏။ ဒေါသအခိုးသည် တဟူးဟူးထွက်နေ သကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ထွက်လာသော စကားလုံးများသည် ဒေါသကြောင့် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ပင် ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

“တော်ဟေ့ ... ဥပတိဿ ။ ။ ထပ်မလျှောက်နဲ့ဆိုလျက်နှင့် သည်စကား ထပ်လျှောက်ပြန်ပြီလား။ သင်တို့အကုန်လုံး သွားရုံမကလို့ ကျောင်းတွေပါ ယူသွားနိုင်လျှင် ယူသွားကြ။

“ဒီမှာဟေ့ ... ဥပတိဿ ။ ။ သင်က ဆရာရယ် သမားရယ်လို့ နောက်ကြောင်းပြန်မင့်တော့ သင့်ကို ငါ ရှင်းရှင်းပြောလိုက်မယ် ... နားထောင်၊ ငါ့ဆီမှာ တပည့်တပန်းမရှိလို့ ငါ့အဖို့ နည်းနည်းမှ ပူလိမ့်မယ်မထင်နှင့်။ လောကမှာ လူတွေများလှသည်။ လူတွေဆိုသည်မှာ လူမိုက်နှင့် လူလိမ္မာ ဘယ်သူက များသနည်း။ သင် သိသည် မဟုတ်လော။ အေး ... မသေမချင်း မှတ်ထား။ လူမိုက်တွေ ငါ့ဆီလာလိမ့်မည်။ သင်တို့ လူလိမ္မာတွေ ဘုရားရှင်ထံ သွားကြ ... သွားကြ”

ဆရာသိဉ္စည်း၏ဒေါသသည် ပြင်းသည်ထက် ပြင်းထန်လာ၍ နောက်ဆုံးစကားကိုမူ အော်၍ပင်ပြောလိုက် သည်။ ပြောပြီးနောက် တောင်ငှေးကြီးကိုဆွဲကာ ရုတ်တရက် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျောခိုင်း၍ ကျောင်းခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွား သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပရိမိုဇ် တစ်ထောင်ကျော်ခန့်သည် ဆရာသိဉ္စည်း၏ ဒေါသမှ ထင်ဟပ်သော ဓမ္မသံဝေဂကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဥပတိဿ၏ ရင့်ကျက်သော သိက္ခာကို ကြည်ညိုလှ၍လည်းကောင်း နေ့လယ်ပင်ဖြစ်လင့်ကစား ညဉ့်သန်းခေါင်တွင် ဆိတ်ငြိမ်လှသော တောအုပ်ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း၌ တရားကျင့်သုံးနေကြသူများကဲ့သို့ အပ်ကျသံ ကြားရမတတ်ပင် ဆိတ်ငြိမ်လျက်ရှိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဥပတိဿ၏ တည်ငြိမ်မှု၊ ရင့်ကျက်မှု၊ ပညာကြီးမားမှု၊ စိတ်ထားကြီးမားမှုများအပေါ်တွင် အမှီပြု၍ ကြည်ညိုလေးစားခဲ့ရပေါင်း များလှပါချေပြီ။ ယနေ့ ဥပတိဿအား ကြည်ညိုလိုက်ပုံမှာ ကြက်သီးပင် တဖြန်းဖြန်း ထသည်။

အကြောင်းကား ဥပတိဿသည် ဆင်ခြင်တုံတရား ကြီးမားစေကာမူ အမျိုးဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ် ကြီးသူဖြစ်သည့် အလျောက် ဤမျှ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရှိသော စကားမျိုး အမူအရာမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည့်အခါ အခါတိုင်းလိုလိုလျှင် ကိုယ်၊ နှုတ် အမူအရာ သိသိသာသာ မလှုပ်ရှားသည့်တိုင် မျက်ဝန်းလေး တစ်ချက်၊ မျက်တောင်လေး တစ်ခတ်မျှ လှုပ်ရှားဖို့ ရှိ၏။

ယခုမူကား ဒေါသခိုး လွတ်လျက်ရှိသော ဆရာသိဉ္စည်း၏ရှေ့တွင် ဥပတိဿသည် အရပ်လေးမျက်နှာမှ တိုက်ခတ်အပ်သော လေကြောင့် မလှုပ်ရှားသော ကျောက်တိုင်ကဲ့သို့ ကိုယ်ဟန်အမူအရာ နည်းနည်းကလေးမျှ

mgyoe.com

မလှုပ်ရှားဘဲ ကြီးမားသောသိက္ခာဖြင့် ရပ်လျက်ရှိ၏။ လပြည့်ဝန်းနှယ် ကြည်လင်သော မျက်နှာသည်လည်း မျက်တောင်ကလေး ခတ်ရုံမျှပင် မလှုပ်ရှားဘဲ ပကတိ ကြည်လင်လျက်ရှိချေ၏။ ကြည်ညိုဖွယ်အတိ ဖြစ်ပါတိသည်။ ဆရာသိဉ္စည်း မျက်နှာလွှဲပြီးနောက် တစ်အောင့်မျှအကြာတွင် ဥပတိဿသည် တည်ကြည်ငြိမ်သက်သော ကိုယ် ဟန်ဖြင့် နောက်သို့လှည့်ပြီး ထွက်ကြွသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့နောက်မှ လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့နောက်မှ ပရိဗိုဇ်များ လိုက်ကြသည်။

တရားစစ် တရားမှန် ဆိုသည့်တိုင် ဆရာသိဉ္စည်းအပေါ် သံယောဇဉ်ကြိုး မကင်းသူ တပည့်များ ရှိကြဦးမည် ဖြစ်ရာ ဝေဠုဝန်သို့ အကုန်လုံး လိုက်ပါလာကြမည် မထင်ခဲ့။ သို့ရာတွင် ပရိဗိုဇ်အားလုံးပင် လိုက်ပါလာကြသည်ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်ရ၏။

ကျောင်းဝအထွက်သို့ရောက်၍ ဆရာသိဉ္စည်း ကျောင်းဆီမှ လှုပ်ရှားသံများ ကြားရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက် သောအခါ ကျောင်းအပြင် ညောင်စောင်း၌ ဆရာသိဉ္စည်း လူးလိုမ့်လျက်ရှိသည်ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ ပရိဗိုဇ်အချို့ အပြေးအလွှား ပြန်သွားပြီး ပြုစုကြသည်။ ဆရာသိဉ္စည်းသည် သွေးအန်သည်ဟု ကြားရ၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင် ထံတော်သို့ ရည်ညွှတ်သော ကျွန်ုပ်တို့၏ တစ်ခုတည်းသောဆန္ဒသည် နောက်သို့ ပြန်မလှည့်တော့ပြီ။

[၃]

ဝေဠုဝန်သည် ဆိတ်ငြိမ်လှ၏။ ကျောင်းအသွင်ကပင် ကျွန်ုပ်တို့ ပရိဗိုဇ်ကျောင်းများနှင့် ကွာခြားလှဘိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရောက်သွားချိန်၌ အဆင်သင့်ပင် ဘုရားရှင်သည် တပည့်ရဟန်းများ ခြံရံကာ တရားဟောလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဘုရားရှင်အား ဖူးတွေ့လိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်တို့၏လက်များသည် တစ်ပြိုင်တည်းပင် လက်အုပ်ချီပြီး ဖြစ်သွားကြ၏။ ထူးခြားပါပေသည်။ ဘုရားရှင်ကား တကယ့်ပင် အံ့ဖွယ် ထူးခြားလှသော ပုဂ္ဂိုလ်မြတ် ပါပေတည်း။

ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်အား တိမ်မြူကင်းစင်သော လပြည့်ဝန်းနှယ်ဟု ဥပမာပေးလိုသော် ပေးနိုင်ပါ၏။ စွင့်ကားစွာ ပွင့်အပ်သော ပန်းနှင့် ဥပမာဆောင်လိုသော် ဆောင်နိုင်၏။ သို့ရာတွင် ထိုဥပမာများသည် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်အတွက် ပြည့်စုံလုံလောက်လိမ့်မည်ကား မဟုတ်သေးပေ။ ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့မြင်ခဲ့ဖူးသမျှသော မျက်နှာ တို့တွင် အကြင်မျက်နှာတစ်ခုသည် အဘယ်မျှ ရှုချင့်ဖွယ်ရှိသည်ဆိုစေ၊ နှစ်ကြိမ်ထပ်၍ အကြည့်ခံသော မျက်နှာမျိုးဟူ၍ ဤလောက၌ ရှားပါးလှသည်။ ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကား အကြိမ် ရာထောင် ရှုကြည့်၍လည်း တင်းတိမ်နိုင်ဖွယ် ရှိမည်မဟုတ်။

ဤမျှ ထူးခြားပြည့်စုံသော မျက်နှာပိုင်ရှင်၊ ဤမျှ သိမ်မွေ့ပြည့်ဝသော ကိုယ်ဟန်ပိုင်ရှင်သည် ထူးခြားသော တရားရှင်၊ စိတ်ဓာတ်ရှင် ဖြစ်မည်ကို ကျွန်ုပ်သည် ခြွင်းချက်မရှိ လက်ခံလိုက်ပါ၏။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် ရဟန်းပရိသတ် အစသို့ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားရှင်သည် မျက်လွှာတော်ကိုပင့်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား တူရှု ကြည့်တော်မူလိုက်သည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်အချိန်က ကျွန်ုပ်၏မိခင် ခရီးဝေးထွက်၍ ရက်အတန်ကြာမျှ မိခင်နှင့် ကွဲကွာနေခဲ့ဖူးသည်။ မိခင် ပြန်ရောက်လာသည့်အချိန်၌ မိခင်၏ရင်ခွင်သို့ ကျွန်ုပ် ပြေးဝင်သောအခါ မိခင်က ဆီးပွေ့ပိုက်ယူသဖြင့် မိခင်၏

မေတ္တာအရသာကို ကျွန်ုပ်အဖို့ မမေ့နိုင်အောင် ခံစားခဲ့ရသည်။ ထိုအရသာမျိုးကို မိခင်ထံမှတစ်ပါး အခြားသူများထံမှ မခံစားခဲ့ရဖူးချေ။ ထိုအရသာ ထိုအတွေ့အထိမျိုးကို ယခု ဗုဒ္ဓက ကျွန်ုပ်တို့အား တူရူ ရှုကြည့်လိုက်တော်မူလိုက်သော အခါ၌ ခံစားရသော အရသာနှင့် အနီးကပ်ဆုံးအဖြစ်မျှသာ ဥပမာ ဆောင်နိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဘုရားရှင်သည် ရှုကြည့်တော်မူလိုက်ရုံမျှ မဟုတ်။ သင်္ကန်းတော်အတွင်းမှ ပြည့်ဖြိုးသော ယာဘက် လက်တော် ကို ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တူရူ ဆန့်တန်းသည်။ ထို့နောက် ထူးခြားသော အသံတော်ဖြင့် မိန့်တော်မူ၏။

“ချစ်သားရဟန်းတို့ ။ ။ ငါ၏ သာသနာတော်တွင် ငါ၏ကိုယ်စား အားထားရ၍ ငါ၏ လက်ယာရံ၊ လက်ဝဲရံ ဖြစ်လတ္တံ့သော သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်ထေရ်တို့သည် ယခု လာရောက်ကြကုန်ပြီ ...”

ဘုရားရှင်၏ ထိုစကားသည် ကျွန်ုပ်အား ပီတိအိမ်တွင် စိမ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်သွားစေသည်။ မှန်လှ၏။ ဥပတိဿသည် သာရိမိခင်၏ ရင်သွေးဖြစ်၍ သာရိပုတ္တရာ ဖြစ်သကဲ့သို့၊ ကျွန်ုပ်သည် မောဂ္ဂလာန်မိခင်၏ ရင်သွေးဖြစ်၍ မောဂ္ဂလာန် ဖြစ်ရပေမည်။

“လာကြလော့ ... ငါ၏ချစ်သား ရဟန်းများဖြစ်ကြသော သာရိပုတ္တရာနှင့် မောဂ္ဂလာန်တို့ ။ ။ ငါ၏ထံပါး ငါ၏သာသနာ၌ ကောင်းစွာနေကြလော့၊ ကောင်းစွာကျင့်ကြလော့”

ဘုရားရှင်၏ ရဟန်းပရိသတ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို လှည့်ကြည့်ကြပြီးနောက် လမ်းဖယ်ပေးကြသည်။ နေရာ ဖယ်ပေးကြသည်။ သာရိပုတ္တရာသည် ဦးညွှတ်ရှိခိုးကာ ရဟန်းပရိသတ်အလယ်သို့ ဝင်၏။ သူ၏ ဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော အဿဇိထေရ်အား တွေ့သောအခါ လက်အုပ်ကိုလှည့်၍ ဦးညွှတ် အရိုအသေပြု၏။ အဿဇိထေရ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦးအား နှစ်သိမ့်လှသော မျက်နှာဖြင့် ကြိုဆိုကြည့်ရှုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားရှင်၏ ထံတော်ပါး၌ ဦးညွှတ်၍ ထိုင်ကြ၏။ ဘုရားရှင်သည် တရားကို ဆက်လက်၍ ဟောတော်မူသည်။

ယနေ့သည်ကား ကျွန်ုပ်တို့ဘဝတွင် အထူးခြားဆုံးသော နေ့တစ်နေ့ပေတည်း။

လင်းအာရုံ

[၁]

အစ်ကို-

ရာဇဂြိုဟ်သို့ မနှစ်က အစ်ကို ရောက်မလာ၍ မိသားစုအားလုံးနှင့် အစ်ကိုမိတ်ဆွေ တစ်ဖွဲ့ လုံးက လွမ်းဆွတ် တောင့်တနေကြပါသည်။ အရင်တုန်းကလို တစ်နှစ် နှစ်ခေါက် သုံးခေါက် မဟုတ် တောင်မှ ခြေခင်းလက်ခင်း သာသည့် နွေရာသီလောက်တွင် တစ်နှစ် တစ်ခေါက်တော့ အစ်ကို ရောက် သင့်ပါသည်။ အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများက သမီးနှင့် မြေးများကို အထူး လွမ်းဆွတ်နေကြပါသည်။ ဒါကြောင့် ဒီနှစ် နွေမှာတော့ အစ်ကိုနှင့် မိသားစု ရာဇဂြိုဟ်သို့ မုချ ရောက်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ပါ သည်။

အစ်ကိုကို အထူးပြောကြားရန်မှာ ဒီတစ်ခေါက် ရာဇဂြိုဟ်သို့ အစ်ကို ရောက်လာသည့်အခါ အစ်ကို အထူး ကြားချင်၊ သိချင်သော ကိစ္စတစ်ရပ် ရာဇဂြိုဟ်တွင် ရှိနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အစ်ကို မုချ လာဖို့ ဆန္ဒပြုလိုက်ပါသည်။

ဝိလာသ

သုဒတ္တသည် ရာဇဂြိုဟ်မှ ချစ်ယောက်ဖ ဝိလာသ၏စာကို တပြုံးပြုံးနှင့် ဖတ်ပြီးနောက် ရာဇဂြိုဟ်မှ သဝဏ်လွှာ ပါလာသည်ဆို၍ အနီးတွင် စောင့်လျက်ရှိကြသော ချစ်ဇနီး သီရိသုမနနှင့် သားသမီးများထံသို့ လက်ကမ်းလိုက်၏။

အလုပ်ကိစ္စ များပြားသောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့ မနှစ်က မရောက်ခဲ့ပေ။ အလုပ်ကိစ္စ များသောကြောင့်သာ မဟုတ်၊ အသက်အရွယ် အတန်ငယ် ထောက်လာသောအခါ တတ်နိုင်သမျှ အေးအေးငြိမ်ငြိမ် နေလိုတော့သော ဆန္ဒကြောင့်လည်း ဖြစ်၏။

သာဝတ္ထိနှင့် ရာဇဂြိုဟ်သည် အုပ်ချုပ်သူတို့ အလိုအားဖြင့် အင်အားပြိုင် နိုင်ငံကြီးနှစ်ခုဖြစ်သော်လည်း ကုန်သည်များအဖို့မူ တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံ ကုန်စည် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ခြင်းဖြင့် အခါခပ်သိမ်း ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်ထားသော နိုင်ငံကြီးများ ဖြစ်ကြပေသည်။

သာဝတ္ထိမှ ကုန်သည်ကြီးများအနက် သုဒတ္တတို့အုပ်စုမှာ အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်သည်။ အကြောင်းကား သုဒတ္တတို့သည် မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကြွယ်ဝချမ်းသာ၍ နေအင်အား ကောင်းရုံမျှသာမက လောဘအစွန်းမထွက်လွန်းဘဲ မျှမျှတတ လုပ်ကိုင်တတ်သောကြောင့် လုပ်ငန်းအင်အား ကြီးမားသလောက် အသိုက်အဝန်း ကြီးမားသည်။

ယခု သုဒတ္တလက်ထက်သို့ ရောက်သောအခါ သာ၍ ကြီးမားလာ၏။ အကြောင်းမှာ သုဒတ္တသည် ရာဇဂြိုဟ်မှ ကုန်သည်ကြီး ဝိလာသ၏နှမ သီရိသုမနနှင့် လက်ဆက်မိကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤနည်းဖြင့် သာဝတ္ထိနှင့် ရာဇဂြိုဟ်သည် ကုန်သည်လောကအနေဖြင့် ပို၍ကျယ်ပြန့်ကာ ရွှေနှစ်ပြား တစ်ပြားပမာ ဖြစ်လာသည်။

ဤမျှသာမက သုဒတ္တ၏ ထူးခြားသော အရည်အချင်းများကြောင့်လည်း ကုန်စည်လုပ်ငန်းရော အသိုက်အဝန်းပါ ပို၍ ကျယ်ပြန့်ရပြန်သည်။

စည်းစိမ်ရှင်တစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီဆိုလျှင် မိန်းမလိုက်စားခြင်း၊ အရက်သေစာ သောက်စားခြင်း၊ လောင်းကစားကြူးခြင်း စသည်ဖြင့် ဒုစရိုက်ဆန်ဆန် အလုပ်များတွင် အနည်းနှင့်အများ ပျော်မွေ့တတ်ကြသည်မှာ ယောက်ျားတို့ထံတွာ ဓမ္မတာလိုလိုဖြစ်ရာက မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်ကပင် သုံးမကုန်အောင် ကြွယ်ဝခဲ့သော သုဒတ္တအဖို့မူ ဤလို အမူအကျင့်များ ကင်းရှင်းရုံမျှမက မိမိ၏ ကြွယ်ဝသော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို မရှိဆင်းရဲသားများအား မပြတ်လိုလို ဝေငှလှူဒါန်းလေ့ရှိသူဖြစ်သောကြောင့် ကိုးကွယ်ရာမဲ့သူတို့၏ အားထားရာ၊ မရှိဆင်းရဲသားများအား ထမင်းပေးသူ “အနာထပိဏ်” ဟူသော ဘွဲ့ကို အများပြည်သူတို့၏ နှုတ်ဖျားတွင် ရောက်ရှိလာကာ သုဒတ္တဟူသော ငယ်မည်ပင် ပျောက်ခဲ့ရသူဖြစ်ပေသည်။

သုဒတ္တ၏ အခြား ထူးခြားချက်တစ်ရပ်မှာ တရားရှာဖွေမှု၊ တရားဆွေးနွေးမှု၌ မွေ့လျော်ခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အစဉ်အလာ သူ့ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေသော ဆရာများ၊ တရားများကို လွယ်လွယ်နှင့် လက်မခံတတ်ဘဲ ကိုယ်ပိုင်တွေးခေါ်မှုဖြင့် စိစစ် ဝေဖန်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လူတို့တွင် အကောင်းအဆိုး စရိုက်မျိုးစုံရှိသည့်အနက်က သုဒတ္တအဖို့မူ သဒ္ဓါစရိုက် ပညာစရိုက် ကြီးသူဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။

သို့ရှိရာက သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက်တွေ့ ဆိုသကဲ့သို့ ရာဇဂြိုဟ်မှ ဝိလာသတို့မိသားစုနှင့် ပူးပေါင်းမိခဲ့ရသည်။ အကြောင်းမှာ ဝိလာသသည်လည်း သုဒတ္တကဲ့သို့ပင် စရိုက်တူညီ၍ ရာဇဂြိုဟ်သို့ သုဒတ္တရောက်လာသည်ဆိုလျှင် ဝိလာသနှင့် ဓမ္မမိတ်ဆွေများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုကာ တရားဆွေးနွေးပွဲများ ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့် ပျော်မွေ့ကြသည်။

ဤနည်းဖြင့် ငယ်စဉ်ကပင် သုဒတ္တကိုယ်တိုင် ကုန်စည်လုပ်ငန်းကို ခေါင်းဆောင်ကာ ရာဇဂြိုဟ်သို့ တစ်နှစ်လျှင် အနည်းဆုံး နှစ်ခေါက်မှ သုံးခေါက်အထိပင် ရောက်ခဲ့သည်။ ယနေ့ အသက် အတန်ငယ်ထောက်လာသည့်အခါတွင်မူ ငယ်စဉ်ကလို လှုပ်ရှားတက်ကြွမှု နည်းပါးလာသည် တစ်ကြောင်း၊ လုပ်ငန်းတွင် မျက်နှာလွဲနိုင်သည့် အသိုက်အဝန်းများပြားလာသည် တစ်ကြောင်းကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် အရောက်အပေါက်နည်းကာ မနှစ်ကမူ တစ်ခေါက်မျှ မရောက်ခဲ့သောကြောင့် ချစ်ယောက်ဖထံမှ ယခုကဲ့သို့ နှိုးဆော်စာ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

စာမရောက်စေကာမူ သည်နှစ်တော့ သုဒတ္တအဖို့ လမ်းခရီး ခြေခင်းလက်ခင်း သာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရာဇဂြိုဟ်သို့သွားရန် စီစဉ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ချစ်ယောက်ဖ၏စာမှ မိမိ အထူး ကြားချင်သိချင်သော ကိစ္စတစ်ရပ်ဟူသော ရေးသားချက်ကို စဉ်းစားရ၏။ မိမိ၏သဘော မိမိ၏အကြောကို ဝိလာသ သိပြီးဖြစ်သည်။ သူ့စာတွင် ဖွင့်ထုတ်၍ပင် မရေးလိုက်စေကာမူ မိမိမရောက်သည့်အခိုက် ရာဇဂြိုဟ်တွင် ထူးခြားသော ဓမ္မဆရာ၊

ထူးခြားသော အတွေ့အမြင်များ ပေါ်ပေါက်နေပြီလားဟု တွေးလိုက်ရ၏။ သို့နှင့် ခြေခင်းလက်ခင်းသာသော ဆောင်းဦး ပေါက် ရာသီ၏ နေ့ရက်တစ်ရက်တွင် မိမိတို့ လာကြမည်ဟု ရက်သတ်မှတ်၍ သဝဏ်လွှာ ပြန်ကြားလိုက်သည်။

[၂]

ရာဇဂြိုဟ်သို့သွားတိုင်း မည်သည့်နေ့ရက်တွင် ရောက်လာမည်ဟု အတိအကျ ရက်သတ်မှတ် သတင်းပေးပို့ရမိ ဖြစ်သည်။ ရက်မသတ်မှတ်ဘဲ ရှောင်တခင် ရောက်လာမည်ဆိုလျှင် ချစ်ယောက်ဖက မကြိုက်၊ အပြစ်တင်ခံရသည်။ အကြောင်းမှာ သုဒတ္တ လာသည်ဆိုတိုင်း နေ့ဝက်ခရီးလောက် ဒေသမှနေ၍ ဝိလာသနှင့် အသိုက်အဝန်း ချစ်မိတ်ဆွေ များက သုဒတ္တကို ကြိုဆိုကြသည်မှာ ထုံးစံတစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။ ချစ်မိတ်ဆွေများကို ကြိုဆိုခြင်း၊ ချစ်မိတ်ဆွေများနှင့် အတူ ခရီးသွားခြင်း၊ ခရီးသွားရင်း ချစ်မိတ်ဆွေများနှင့် စားရသောက်ခြင်းဟူသည် ပျော်မွေ့ဖွယ်တစ်ရပ် မဟုတ် ပါလော။

သို့ရာတွင် ဤတစ်ခေါက် ရာဇဂြိုဟ်သို့ လာခဲ့ရာတွင်မူ သူလုပ်ခဲ့သော စည်းကမ်းကို သူ စ၍ ဖောက်လေပြီဟု သုဒတ္တအဖို့ ကျွဲမြီးတို့ဖွယ် ကြုံတွေ့ရ၏။ အကြောင်းမှာ လာမည့်ရက်ကို သဝဏ်လွှာဖြင့်ပင် အသေအချာ သတ်မှတ် ပေးလိုက်ပါလျက် သူသာမက မည်သည့် မိတ်ဆွေသင်္ဂဟမျှ လာရောက်မကြိုကြသောကြောင့် ဖြစ်၏။ တစ်ယောက် တည်း လာသည့်အခါထက် ဇနီးနှင့် သားသမီး၊ သူ့နှမ သူ့တူမတွေ တစ်အိမ်သားလုံးပင် လာသည့်အခေါက်တွင်မှ အကြိုအဆို ရောက်မလာသည်မှာ ဝိလာသတစ်ယောက် ကျန်းကျန်းမာမာမှ ရှိပါလေစဟု တွေးရသည်။ ကုန်သည် စခန်းများ၌ ဝိလာသ၏သတင်းကို မေးမြန်းသည့်အခါတွင် မကျန်းမာသည့်သတင်း မကြားသိရပေ။

သို့နှင့် ရှေ့တစ်စခန်းတွင် ကြိုနိုးနိုးနှင့် ဝိလာသတို့အိမ်ဝင်းသို့ ရောက်လာသည်အထိ ကြိုမည့်သူ မတွေ့ရပေ။ အိမ်ဝင်းအတွင်းတွင် မဏ္ဍပ်ထိုး၍ မဏ္ဍပ်အတွင်း၌ တလှုပ်လှုပ် တရွရွ လှုပ်ရှားလှုပ်ကိုင်နေကြသော လူများကို တွေ့ရသည်။ ကိစ္စတစ်စုံတစ်ရာအတွက် ကျွေးမွေးရန် ဆောင်ရွက်နေကြဟန်ရှိ၏။

အတန်ကြာမှ သုဒတ္တတို့ ရောက်လာသံကြား၍ အတွင်းပိုင်းမှ အလုပ်အကိုင်တန်းလန်းနှင့် ကပိုကရီထွက်လာ သောဝိလာသနှင့် ဆုံမိကြသောအခါဝိလာသက နက်ဖြန်နက်ဆွမ်းကျွေးကိစ္စအတွက် အလုပ်များလျက်ရှိသောကြောင့် မကြိုဆိုနိုင်သည်ကို ခွင့်လွှတ်ရန် တောင်းပန်၏။ ဝိလာသ၏အလှူတွင် ဝိုင်းကူလျက်ရှိကြသော မိတ်ဆွေများကလည်း ထိုအခါတွင်မှ ရောက်လာ၍ ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ရင်း နှုတ်ဆက်ကြသည်။

ဝိလာသ၏ ထူးခြားသော အပြုအမူကိုကြည့်၍ သုဒတ္တ အံ့အားသင့်နေသည်။ ဤမျှကြီးမားသော အလှူမျိုး၊ ဤမျှ စိတ်အားထက်သန်သော အလှူမျိုး ဝိလာသ ယခင်က ပေးလှူဖူးသည်ဟု မကြုံဖူး မကြားဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဆွမ်းကျွေး အလှူခံများအတွက် ပြင်ဆင်ထားသော နေရာပေါင်းမှာ ထောင်ကျော်ခန့်ရှိမည်ဟု သုဒတ္တ ခန့်မှန်းသည်။ များပြားသလောက် ပြင်ဆင်ထားသည်မှာလည်း ခမ်းနားလှသည်။ သားရေးသမီးရေး မင်္ဂလာကိစ္စ ဆိုလျှင်လည်း မိမိတို့ ကြိုတင်သိရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဤမျှ ခမ်းခမ်းနားနား အလှူမျိုး ဘာကိစ္စအတွက် ဘယ်သူ့ကို ပေးလှူမှာပါလိမ့်ဟု သုဒတ္တ စဉ်းစားမရ ဖြစ်နေသည်။

“ဘာအလှူတုံး ဝိလာသရဲ့ ... ခမ်းနားလှချည့်လား”
“ဆွမ်းကျွေးအလှူ ရိုးရိုးပါပဲ”

“ဘယ်ဂိုဏ်း၊ ဘယ်ဆရာ၊ ဘယ်သူ့ကို ကျွေးမှာမို့လဲ”

“ဘုရားရှင်နဲ့ တပည့်သံဃာ တစ်ထောင်ကျော်ကိုပါ”

“ဘာတဲ့ဗျာ ... ဘုရားရှင်တဲ့လား”

“ဘုရားရှင်” ဟူသော အသံကို ကြားရသောအခါ သုဒတ္တအဖို့ နှလုံးသွေးပင် ရပ်သွားလုမတတ် အံ့အားသင့် သွားသည်။

ဝိလာသသည် စဉ်းစားဉာဏ်ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ “ဆရာ” “ဂုရု” ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို ဝိလာသသည် ရှေးအခါက အကြောင်းအားလျော်စွာ ချဉ်းကပ်ခဲ့ဖူးသည် မှန်၏။ သို့ရာတွင် သာမန်မျှ ဖြစ်သည်။ ယခုသော် ဝိလာသ ကိုယ်တိုင်က “ဗုဒ္ဓ” “ဘုရားရှင်” ဟု သုံးလာသည်မှာ ထူးခြားသည်။ ဘုရားရှင်အတွက် ဝိလာသတို့ လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်သည်မှာလည်း တက်တက်ကြွကြွ ရှိလွန်းလှသည်။

ထို့ကြောင့် သုဒတ္တအဖို့ “ဘုရားရှင်” ဟူသော အသံကို ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် နှလုံးသွေးပီတိဟုန် တရှိန်ရှိန် တက်လာသဖြင့် ဝိလာသ၏လက်ကို တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်နှင့် ကိုင်ဆွဲကာ -

“နေပါဦး ညီမောင်ရဲ့၊ ညီမောင်တို့ ရာဇဂြိုဟ်မှာ ဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူနေပြီလား၊ အကျိုးအကြောင်း သိသာ အောင် အစ်ကိုကို ပြောပြပါဦး”

ဟု မေးလိုက်သောအခါ ဝိလာသက ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် -

“အစ်ကိုကို ပြောရမှာပေါ့။ သို့ပေမဲ့ အစ်ကိုမှာ ခရီးရောက်မဆိုက်ကြီးနဲ့ နားနားနေနေ အမောအပန်း ဖြေပါဦး၊ ညဉ့်ဦးကျမှ အစ်ကိုကို သေသေချာချာ ပြောပြပါမယ်။ အစ်ကို ဓမ္မမိတ်ဆွေတွေလည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ အလုပ်များနေ ကြသေးတယ်။ ညဦးပိုင်းကျမှ စကားပိုင်းဖွဲ့ကြတာပေါ့”

ဟု ပြောသည်။

သိလိုစိတ်ကြောင့် မတင်မကျဖြစ်နေသော သုဒတ္တ၏ အမူအရာကိုကြည့်ကာ ဝိလာသတို့ သဘောကျနေ၏။ အကြောင်းကား သုဒတ္တအဖို့ ယင်းသို့ အံ့အားသင့်သွားစေရန်ပင် ဝိလာသတို့ အကွက်ဆင်ကာ သူလာမည့် နေ့ရက် တွင်မှ တိုက်ဆိုင်၍ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကျွေးသည့်ကိစ္စကို စီစဉ်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့လျှင် သုဒတ္တအဖို့ ဧကန်မုချ အလှိုင်းတကြီး ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်မည်ကို ဝိလာသတို့ နားလည်ထားကြပြီးဖြစ်သည်။ အကြောင်းမူကား သုဒတ္တ၊ ဝိလာသ စသော စဉ်းစားဉာဏ်ရှိသော ဓမ္မမိတ်ဆွေများ၏ တရားစစ်တရားမှန် ရှာပုံတော်တွင် အဆင်သင့် ဖူးပွင့်လာသော ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ၏ အစီအစဉ်ဖြင့် ယခုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် သီတင်းသုံးတော်မူနေပြီဖြစ်၏။ ဤသတင်းကို သုဒတ္တအဖို့ မသိသေးပေရာ ဝိလာသက အစ်ကိုချစ် သုဒတ္တကို အလန့်တကြား ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ရလေအောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သုဒတ္တအဖို့ကား သိလိုစိတ်ကြီးစွာဖြင့် ညဦးပိုင်းရောက်အောင် စောင့်စားနေရသောကြောင့် ချစ်မိတ်အများနှင့် ပျော်ပျော်ပါးပါးစားသင့်သော ညစာထမင်းကိုပင် ပြည့်စုံအောင် မစားနိုင်ရှာပေ။ သို့နှင့် ထမင်းပိုင်းပြီးသည်နှင့်တစ် ပြိုင်နက် သုဒတ္တက -

“သိပ်လည်း အချိန်ဆွဲမနေကြပါနဲ့တော့ဗျာရဲ့၊ မိတ်ဆွေတို့ တရားကို နာချင်လှပါပြီ။ မိတ်ဆွေတို့ ဘုရားကို လည်း ဖူးတွေ့ချင်လှပါပြီ”

ဟု တောင်းဆိုရင်း အိမ်ဦးခန်း လေသာဆောင်တွင် ထိုင်မိကြသောအခါ ဝိလာသက -

“နက်ဖြန်မနက်ဆိုရင် ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရတော့မှာပါ အစ်ကိုရယ်၊ သိပ်ပြီးမလောပါနဲ့။ အမှန်ကတော့ အစ်ကိုဆန္ဒကို သိလို့ ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရအောင် နက်ဖြန်ဆွမ်းအလှူပွဲဟာ အစ်ကိုလာမယ့်ရက်ကို ချိန်ကိုက်ပြီး စီစဉ်ထားတာပါ”

ဟု ပြောသည်။

“ဘုရားရှင်က ဘယ်ဇာတိ ဘယ်အမျိုးနွယ်လဲ”

“ဟိမဝန္တာတောင်ခြေမှာတဲ့။ ကပိလဝတ်နိုင်ငံ ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒနရဲ့သား သာကီနွယ်မျိုးပါ။ အမည်က သိဒ္ဓတ္ထ ပါတဲ့။ ဘုရားရှင်ဘွဲ့တော်က ဂေါတမလို့ ခေါ်တယ်။ တထာဂတလို့လည်း ခေါ်တယ်”

“ဪ ... လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်နှစ်ကျော်လောက်က သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဟာ ထီးနန်းစည်းစိမ်ကို စွန့်လွှတ်တော်မူပြီး တောထွက်တော်မူတယ်လို့ ကြားခဲ့ရဖူးတယ်။ အခု ဘုရားဖြစ်လာပြီတဲ့လား”

“မှန်ပါတယ်။ အဲဒီ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားပါပဲ။ ဥရုဝေလမှာ ခြောက်နှစ်တိုင်တိုင် တရားအားထုတ်ပြီးလို့ ဘုရား ဖြစ်လာပါတယ်။ ဘုရားမဖြစ်မီ ကျွန်တော်တို့တော်ကြီးဘုရားနဲ့ တွေ့ပါတယ်။ တော်ကြီးဘုရားက ဘုရားဖြစ်တော်မူတဲ့ အခါ ရာဇဂြိုဟ်ကို ရှေးဦးစွာ ကြွရောက် သီတင်းသုံးဖို့ လျှောက်ထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ယခုအခါ ဘုရားရှင်ဟာ တော်ကြီး ဘုရား လှူဒါန်းတဲ့ ဝေဠုဝန်တောကျောင်းမှာ သီတင်းသုံးနေပါတယ်”

“ဘုရားလို့ ဝန်ခံနိုင်တဲ့အကြောင်းကို ဘယ်လိုသိရပါသလဲ”

“ဒါကတော့ အထူးဝန်ခံနေဖို့ မလိုပါဘူး။ အစ်ကို ကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဂုဏ်တော်ကိုးပါးသခင် ဘုရားရှင် ဖြစ်ကြောင်း အစ်ကို ဝန်ခံရပါလိမ့်မယ်။ အစ်ကို ကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင် တရားတော်ကို ကြားနာလိုက်ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါလိမ့်မယ်”

“ဂုဏ်တော်ကိုးပါးတဲ့လား” ဟု သုဒ္ဓတ္ထက မေးလိုက်သောအခါ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က “ဂုဏ်တော် ၁၀ ပါး” ဟု ထပ်ဖြည့်ပြောသောကြောင့် ဝိလာသက “ဒါကတော့ ကျေးဇူးတော်အစုံ ဂုဏ်တော်အနန္တလို့တောင် ဆိုနိုင်တာပဲ။ နို့ပေမဲ့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်းသာ ကိုးပါးလို့ ဆိုရခြင်းဖြစ်ပါတယ်”

“ဘယ်လိုဂုဏ်တော်တွေပါလိမ့်ဗျာ ... ကြားနာပါရစေ”

“လူ့နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါဟူသမျှ ဦးခိုက်ရာဖြစ်တော်မူတဲ့ အရဟံဂုဏ်တော်၊ မကောင်းမှုအဖြာဖြာ ကိလေသာ စက်မှန်သမျှကို ပယ်ဖျက်တော်မူတဲ့ အရဟံဂုဏ်တော်၊ ပုထုဇဉ်တို့ တံထွာ ဆိတ်ကွယ်ရာ ရှိတော်မူတဲ့ အရဟံ ဂုဏ်တော်”

“ရှေ့နှစ်ပါးကို နားလည်ပါတယ်၊ ဆိတ်ကွယ်ရာရှိတော်မူ ဆိုတာက ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်ပါလဲ”

“လူသတ္တဝါတွေဟာ ရှေ့တွင်တစ်မျိုး နောက်ကွယ်မှာတစ်ဖုံ လုပ်တတ် ကိုင်တတ် နေထိုင်တတ်ကြပါတယ်။ လူရှေ့သူရှေ့မှာ လူကောင်းသူကောင်းယောင် ဟန်ဆောင်ပြီး ဆိတ်ကွယ်ရာရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တွေကို ပြုတတ်ကြပါတယ်။ သာမန်လူတွေ အပထားပြီး သူတော်ကောင်းအမည်ခံ ပုဂ္ဂိုလ်များတောင်မှ ဆိတ်ကွယ်ရာရခဲ့ရင် မကောင်းမှုကို ပြုကျင့်တတ်ကြပါတယ်။ ဘုရားရှင်အဖို့တော့ ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိပါဘူး။ တောထဲမှာနေနေ၊ မြို့ထဲမှာနေနေ၊ လူရှေ့မှာနေနေ၊ ကွယ်ရာမှာနေနေ မကောင်းမှု မရှိပါဘူး။ အဲဒီလို ဆိတ်ကွယ်ရာ မရှိမှုကို ဂုဏ်တော်တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ရပါတယ်”

“ဆိတ်ကွယ်ရာဆိုတာ မမြင်ရ၊ မကြားရတာမို့ မကောင်းမှု မလုပ်ဘူးလို့ ဘယ်ဝန်ခံနိုင်မှာလဲ”

“ဒါကတော့ အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ဝန်ခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ကျွန်တို့ ဂုဏ်တော်တွေကကော”

“အဲဒီ အရဟံ ဂုဏ်တော်သုံးပါးကို အမည်တစ်မျိုးတည်းမို့ တစ်ပါးလို့ သတ်မှတ်ရပါတယ်။ နောက် ဂုဏ်တော် တွေကတော့ သိအပ်သိဖွယ် တရားမှန်သမျှကို သိတော်မူတဲ့ ဂုဏ်၊ ဝိဇ္ဇာနဲ့ စရဏဆိုတဲ့ အသိရော အကျင့်ပါ ပြည့်စုံတော် မူတဲ့ ဂုဏ်၊ အကျင့်ဆိုး အကျင့်လွဲတွေ ဖယ်ရှားပြီး အကျင့်ကောင်း အကျင့်မှန်တည်းဟူသော လမ်းစဉ် လမ်းကောင်း သို့သာ ကြံသွားတော်မူသော ဂုဏ်၊ သိဖွယ် သိအပ် လောကဓာတ်ဘုံတစ်ခွင်ကို သိမြင်တော်မူတဲ့ ဂုဏ်၊ ချေချွတ် ဆုံးမသင့်သော သတ္တဝါမှန်လျှင် တရားရှင်ဖြစ်လာအောင် နည်းပရိယာယ်အမျိုးမျိုးဖြင့် ချေချွတ်ဆုံးမတတ်သော ဂုဏ်၊ ယင်းသို့ ဆုံးမခြင်းဖြင့် လူ့နတ်၊ ဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့၏ ဆရာအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသော ဂုဏ်၊ သိဖွယ်သိရာ သစ္စာဓမ္မ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားမျိုးမှန်သမျှကို သိတော်မူသော ဂုဏ်၊ အလိုတော်ရှိသမျှ ရောက်လာရ ပြည့်စုံရသော ဘုန်းတော်ဂုဏ်၊ အဲဒီ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး ဖြစ်ပါတယ်”

“အဲဒီဂုဏ်တွေနဲ့ ပြည့်စုံတယ်ရယ်လို့ ဘယ်လိုဝန်ခံနိုင်တာလဲ”

“ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် အစ်ကို ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဖူးတွေ့ရရုံမက တရား တော်ကို ကြားနာရတဲ့အခါ သာ၍ ဝန်ခံနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

“ဒါလောက်တောင် ထူးခြားရိုး အမှန်ပဲလား”

“ဘုရားရှင် သို့မဟုတ် စကြဝတေးမင်းလို့ ဆိုအပ်တဲ့ ယောက်ျားထူး ယောက်ျားမြတ် မဟာပုရိသတို့ရဲ့ လက္ခဏာတော် ကြီးငယ်များအကြောင်းကို အစ်ကိုတို့၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ ကျမ်းဂန်မှာသာ အစဉ်အဆက် သင်ကြား လာခဲ့ရတယ် မဟုတ်ပါလား။ ဘုရားရှင်ကို ဖူးတွေ့ရရင် အဲဒီ လက္ခဏာတော် ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်နဲ့ ကိုက်ညီတဲ့ တကယ့် မဟာပုရိသ ယောက်ျားထူး ယောက်ျားမြတ် ဖြစ်ပါပေတကားဆိုတာ အစ်ကို ကိုယ်တိုင် ဘဝင်ကျလာပါ လိမ့်မယ်”

“ဒီမှာ ညီမောင် ဝိလာသနဲ့ မိတ်ဆွေများခင်ဗျာ။ ။ ညီမောင်နဲ့ မိတ်ဆွေများရဲ့ အသိဉာဏ်အရည်အသွေးကို ကျွန်တော် နားလည်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ စူးစမ်းတတ်တဲ့ ဓလေ့ကြောင့်သာ ညီမောင်တို့ကို စူးစမ်းမေးမြန်းနေပေမဲ့ ဘုရားရှင်ဆိုတဲ့ အသံကို ညီမောင်တို့ပါးစပ်က ကြားလိုက်ရကတည်းက ကျွန်တော့်မှာ ပီတိရနဲ့ တဝေဝေနဲ့ ကျေနပ် ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ တစ်ဖန် ညီမောင်ဆီက ဘုရားရှင်ရဲ့ ဂုဏ်တော် ကျေးဇူးတော်တွေကို ကြားရတဲ့အခါ ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ဆီထဲကိုနှစ်လိုက်တဲ့ ဝါဂွမ်းလို စိမ့်ထုံ အေးမြလျက် ရှိနေပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ မနက်ဖြန်ထိအောင် စောင့်မနေတော့ဘဲ ဘုရားရှင်ထံ အခုပဲ သွားရောက်ဖူးတွေ့ရအောင်လားဗျာရဲ့”

သုဒတ္တက ဘုရားရှင်သို့ ရည်မှန်းကန်တော့သည့်အနေဖြင့် လက်အုပ်နှစ်ဖက်ကို ပီတိအရှိန်ကြောင့် တုန်တုန် ခိုက်ခိုက် ပူးယုက်ရှိခိုးရင်း ပြောကြားလိုက်သောအခါ ဝိလာသက -

“အစ်ကို ။ ။ အစ်ကိုရဲ့ သဒ္ဓါ၊ အစ်ကိုရဲ့ ဆန္ဒ၊ အစ်ကိုရဲ့ အရည်အသွေးကို ကျွန်တော်တို့ နားလည် ကြပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း အစ်ကို ရောက်လာတဲ့အခါ ဘုရားရှင်ကို အမြန်ဆုံးဖူးတွေ့နိုင်ရအောင် နက်ဖြန် ဆွမ်းကျွေးအလှူဟာ အစ်ကိုအတွက် စီစဉ်ထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ထံ အခုသွားဖို့ရာကတော့ အချိန် မသင့်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့ ဘုရားရှင်ဟာ ကနေညအဖို့ ဝေဠုဝန်မှာ သီတင်းမသုံးဘဲ ယင်းတိုက်တော သုသာန်မှာ သုသာန်ဂူတင်ဆောက်တည်ရင်း တစ်ပါးတည်း တရားအားထုတ်တော်မူမယ်လို့ ကြားသိရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့

သွားရှင် ဘုရားရှင်အဖို့ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီတစ်ညတာအဖို့ သည်းခံ လိုက်ပါတော့”

ဗုဒ္ဓပီတိရှင် အနာထပိဏ်အဖို့ ဝိလာသ၏စကားကို ကြားမှ ကြားပါလေစ မသိ။ ဂုဏ်တော်ကိုးပါး တရား တော်ကို ကြားနာရသည့်အချိန်မှစ၍ လက်နှစ်စုံကို ကြောင့်အသွင် ယှက်တင်ထားခဲ့သောအသွင်သည် ပျက်၍မသွား တော့ဘဲ ပါးစပ်မှလည်း “ဗုဒ္ဓေါ ... ဗုဒ္ဓေါ၊ ဘုရားရှင် ... ဘုရားရှင်” ဟူ၍ တိုးတိုး တရစပ် မပြတ်ရွတ်လျက်သာ ရှိနေရုံ မက အနာထပိဏ်၏ ပီတိမျက်လုံးများမှာလည်း စကားဝိုင်း တရားဝိုင်းတွင် ရှိနေတော့ဟန်မတူဘဲ မှေးမှေးတစ်လီ ပွင့်ချည်တစ်လှည့်ဖြင့် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့သာ ရည်မှန်း ကန်တော့နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဤမျှသာမက ဘုရားအာရုံကို အပျက်မခံနိုင်သည့်သဘောဖြင့် အိပ်မက်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်သူကဲ့သို့ လက်ကြောင့်မပျက် “ဘုရားရှင်” ဟု ရွတ်ဆိုသံ မပြတ်ဘဲနှင့်ပင် တစ်ကိုယ်တည်း အာရုံယူတော့မည့်အဟန်ဖြင့် သူ့အိပ်ရာတိုက်ခန်းဆီသို့ ထသွားတော့လေသောကြောင့် ဝိလာသတို့အဖို့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လည်တဆတ်ဆတ်ဖြင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း စကားဝိုင်းကို ဖျက်လိုက်ကြရတော့သည်။

[၃]

အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သော်လည်း အိပ်ဖို့ကား မဟုတ်၊ အိပ်ချင်စိတ် မရှိ၊ ဘုရားရှင်ကျောင်းတော်သို့သာ ရည်မှန်းလျက် ဘုရားရှင်သို့သာ စိတ်ကူးမျက်စိတွင် မပြတ်ဖူးတွေ့ရလျက် ရှိနေသည်။ သို့နှင့် ညဉ့်နက်ဝိုင်းအချိန်သို့ ရောက်လာရာတွင် အိပ်ချိန်ပါတကားဟူသော အသိကလေးဖြင့် ကြိုးစား၍ အိပ်ကြည့်သော်လည်း အိပ်၍မရ၊ ဘုရားရှင်တည်းဟူသော ပီတိအရှိန်အဟုန်များသည် ရေပြင်ပေါ်သို့ ကျရောက်အပ်သော မိုးရေပေါက်များကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ တစ်ကိုယ်လုံးသို့ ပိုးရွခြပုန်းကလေးများ တစ်မိုစိမိုတက်နေကြသကဲ့သို့လည်းကောင်း ဗုဒ္ဓပီတိ အရှိန်အဟုန်တွင်သာ နစ်မျောလျက် ရှိနေသည်။

ယင်းပီတိအဟုန်၏ နှိုးဆော်ချက်အရ အနာထပိဏ်အဖို့ ဆန္ဒဓာတ်တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ယင်းဆန္ဒ သည်ကား မိမိထံသို့ ဘုရားရှင်ရောက်မလာမီ အရုဏ်တက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ မိမိက အလျင်သွားရောက် ဖူးမြော်မည်ဟူသော ဆန္ဒပင် ဖြစ်ပေသည်။

ထက်သန်သောစိတ်ဓာတ်ဟူသည်မှာ အစွမ်းရှိမြဲဖြစ်သည်။ သာမန်လူတို့အဖို့ အလွယ်တကူ နားလည်နိုင်သော အများဆိုင် စိတ်ဓာတ်တစ်ရပ်မှာ ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ ချစ်သူနှစ်ဦး ကွဲကွာနေသောအချိန်တွင် အကြင်ယောက်ျား၏ ကြိုးပမ်းမှုစိတ်ဓာတ် ဖြစ်သည်။ ချစ်သူထံရောက်ဖို့ရန် တိုးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် ဆိုသကဲ့သို့ ရွှေမြင့်မိုရ် တစ်တောင်လုံးကိုပင် တိုးမှတ်လို့ခုန်သည့် စိတ်မျိုး။ နိပါတ်တော် ဇာတ်တော်များတွင် မီးပင်လယ်၊ ရေပင်လယ်၊ ဆူးပင်လယ်တို့ကိုပင် ကျော်ဖြတ်သည့်စိတ်ဓာတ်မျိုး ဖြစ်သည်။

အနာထပိဏ်သည် ပင်ကိုအားဖြင့် သဒ္ဓါစရိုက် ကြီးမားသူဖြစ်သည်။ သဒ္ဓါစရိုက် ကြီးမားရာ၌ နောင်ခါတွင် ဧတဒဂ်ရသူပင် ဖြစ်သည်။ အနာထပိဏ်၏ သဒ္ဓါစရိုက်သည် သူ့သဒ္ဓါကို ခံယူမည့်သူနှင့် တိုးလာသောအခါ လန်းစွင့် တက်ကြွလာ၏။ ဘုရားရှင်ကို တိုက်ရိုက်မဖူးတွေ့ရသေးဘဲ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်၊ ကျေးဇူးတော်ကို ကြားနာရ ရုံမျှဖြင့်ပင် အနာထပိဏ်၏ သဒ္ဓါစိတ်အဟုန်သည် ထန်ထန်စူးစူး ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိနေသည်။

ညဉ့်ဦးပိုင်းက မိတ်ဆွေများနှင့် ခွဲခွာပြီးနောက် အိပ်ရာတိုက်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့သည့်အချိန်မှစ၍ သုဒတ္တအဖို့ မျက်လုံးအစုံကို မဖွင့်တော့ဘဲ မှေးချည်တစ်လှည့်၊ မှိတ်ချည်တစ်ခါဖြင့်သာ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ရိုသွတ် ဦးတိုက်လျက် ရှိခဲ့သည်။

အိပ်ချိန်ရောက်သော်လည်း ပီတိအဟုန်ကြောင့် အိပ်ချင်စိတ် လုံးဝပျောက်ပြီး ယခု ညဉ့်နက်ပိုင်းသို့ရောက်ချိန် ဝယ် ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ ကြိုတင်သွားရောက်ဖို့ အာရုံသစ် ကပ်ရောက်လာ၍ အချိန်ကိုခန့်မှန်းရန် မျက်လုံးအစုံကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ တစ်ခန်းလုံးလင်းထိန်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့် နံနက်မိုးသောက်အရုဏ်တက်အချိန်သို့ ရောက်ရုံမျှမက လင်းရောင်ခြည်ပင် လာနေပါပေါ့တကားဟု ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ အလျင်သွားရောက်နိုင်ရန် ရုတ်ခြည်းပင် နေရာမှထလိုက်သည်။

အမှန်အားဖြင့် အရုဏ်ချိန်သို့ ရောက်ခြင်းမဟုတ်၊ ညဉ့်နက်ပိုင်းမျှသာ ရှိပေသေးသည်။ လင်းထိန်၍နေခြင်းမှာ အနာထပိဏ်၏ ထက်သန်စူးရှလှသော ဩဘာသပီတိ အရှိန်အဟုန်ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ထက်သန်သော စိတ်ဓာတ်အဟုန်သည် သက်ဆိုင်ရာအကျိုးကို ပေးမြဲဖြစ်၏။ သဒ္ဓါဓာတ် ရစ်ပတ်ကြည်လင် လှသော နှစ်သိမ့်မှုပီတိ၏အရှိန်အဟုန်သည် အလင်းရောင်ကိုဖြစ်စေကြောင်းမှာ တရားကိုလက်တွေ့ကျင့်သုံးသူတို့အဖို့ ရိုး၍နေသော လမ်းစဉ်ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် မိမိ၏ ပီတိအရှိန်အဟုန်၏ အလင်းရောင်အကြောင်းကို မသိရှာသေးသော အနာထပိဏ်အဖို့ နံနက်မိုးသောက်ကြောင့် လင်းရောင်ခြည် ရောက်လာချေပြီဟု ယူဆကာ အိပ်ရာစက်ခန်းမှ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူရာဆီသို့ ရည်မှန်း၍ တစ်လှမ်းချင်း ထွက်ခွာ၍လာခဲ့ပေသည်။ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များသည် ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးကြသည်ဟု ဆိုသည်။ ကုန်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရင်းဖြင့် ရာဇဂြိုဟ်သို့ အကြိမ်ကြိမ် အခေါက်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူးသော သုဒတ္တအဖို့ ရာဇဂြိုဟ်၏ ကျော်ကြားသော ဝေဠုဝန်သို့ ရောက်ခဲ့ဖူးရာတွင် ဝေဠုဝန်ခရီးသို့ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း ရည်မှန်းနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယနေ့ညအဖို့ ဘုရားရှင် သီတင်းသုံးတော်မူသည်ဟု ဝိလာသ ပြောသော ယင်းတိုက်တော သုသာန်ကိုကား သုဒတ္တ မသိပေ။ ဝေဠုဝန် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ရှိရမည်ဟု တွက်ဆ၍ ဝေဠုဝန်ဆီသို့သာ ရည်မှန်း လာရောက်ခဲ့သည်။

ခရီးတစ်လျှောက်လုံးပင် မိမိ၏ ပီတိအဟုန်ဖြင့် လင်းထိန်လျက်ရှိ၏။ ရှင်းလင်းလျက်ရှိ၏။ မည်သည့်အရာကိုမျှ သတိမရ။ မည်သည့်ကိစ္စကိုမျှ မစဉ်းစား။ အနာထပိဏ်၏ စိတ်ဓာတ်တစ်ခုလုံးကို ဘုရားရှင် ... ဘုရားရှင် ဟူသော စိတ်ဓာတ်အာရုံကသာ လွှမ်းခြုံ၍ထုံထားသည်။

ရာဇဂြိုဟ် မြို့တံခါးအလွန် သုသာန်နယ်နိမိတ်သို့ ရောက်သောအခါ လူသေတို့စွန့်ပစ်ရာ သုသာန်၏ အမှတ် သညာအနေဖြင့် လူကောင်ပုပ်နံ့များ နံ၍လာသောကြောင့် သာမန်လူသားတစ်ဦးမျှဖြစ်သော အနာထပိဏ်အဖို့ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ ကြောက်စိတ်သည် ပီတိစိတ်ကို ပျက်ပြယ်စေသဖြင့် ပီတိအရှိန်ကြောင့် လင်းထိန်နေသော အရောင်သည် မှောင်သွား၏။ သို့ရာတွင် ဘုရားရှင်ဟူသော အားတင်းစိတ်ဖြင့် ရှေ့သို့တိုး၍သာ သွားသောအခါ စွန့်ပစ်ထားသော လူသေအလောင်းတစ်လောင်း တိုက်မိ၍ လဲရာတွင် ကြောက်စိတ်သည် ပို၍ကြီးမားလာသောကြောင့် အပျက်စိတ် အဖျက်စိတ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်း နောက်သို့ပြန်လှည့်တော့ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ မိမိနံ့ဘေး မနီးမဝေးမှ ထူးခြားသော အသံတစ်သံ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“သူဌေးမင်း ။ ။ ဘာကိုကြောက်တာလဲ၊ ကြောက်စရာ မဟုတ်ပါ။ ကြောက်စိတ်ကို ဖျောက်ပစ်ပါဘိ၊ သူဌေးမင်း၏လာခြင်းကား ကောင်းသောလာခြင်းတည်း။ ခြေတစ်လှမ်း တစ်သန်းတန်သည်ဟု ဆိုရိုးစကားရှိသော်

လည်း ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ သွားလျက်ရှိသော သူဌေးမင်း၏ ခြေလှမ်းများမှာကား အလှမ်းတိုင်း အလှမ်းတိုင်းသည် တစ်သန်းမက အဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် တန်ဖိုးရှိလှပါသည်။ ကြောက်စိတ်ကိုဖျောက်၍ ရှေ့သို့သာ ဆက်လက် ချီတက်ပါဘိ”

ထိုအသံ ထိုစကားကြောင့် အနာထပိဏ်အဖို့ အားတက်ရသည်။ ဤအချိန်၌ ဘုရားရှင်ထံသို့သွားသူမှာ ငါတစ်ယောက်တည်း ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ ငါတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်၊ အဖော်နှင့်ပါတကား။ ရာဇဂြိုဟ်သား ဓမ္မ မိတ်ဆွေများသည် ဘုရားရှင်အား ဦးစွာဖူးတွေ့၍ ဘုရားရှင်၏ တရားတော်ကို ဦးစွာ ကြားနာကြရ၏။

မိတ်ဆွေများသည် ဘုရားရှင်၏တန်ဖိုးကို ငါထက် ပို၍သိသောကြောင့် ဤအချိန်တွင်ပင် ငါ့ကို အားပေးစကား ပြောကြားလာကြသည်။ ကျေးဇူးကြီးမားပေစွဟု ပြောလာသော ဓမ္မမိတ်ဆွေအား ကျေးဇူးတင် ဝမ်းမြောက်ရင်းဖြင့် ဘုရားရှင်အာရုံကို ပြန်၍ထုံလိုက်သောအခါ ပီတိအရောင် ထွက်လာပြန်သဖြင့် ရှေ့သို့သာ တိုးခဲ့လေသည်။

သို့နှင့် ဝေဠုဝန် အနီးတစ်နေရာသို့ ရောက်၍ လမ်းကွေ့တစ်ခုကို ကွေ့လိုက်သောအခါ ထူးထူးခြားခြား လင်းထိန်လျက်ရှိသော အရောင်တစ်ခုကို မလှမ်းမကမ်းတွင် တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိုအရောင်ဆီသို့ လှမ်းမျှော်၍ကြည့် လိုက်ရာတွင် လင်းထိန်သောအရောင်၏ အလယ်၌ ရဟန်းတော်တစ်ပါး စင်္ကြံသွားလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရဟန်းတော် လှုပ်ရှားရာသို့ အရောင်က လိုက်ပါလျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဧကန္တ ရဟန်းတော်မှထွက်သော ကိုယ်ရောင်တော်ပေပဲဟု သိရ၏။

ထိုရဟန်းတော်သည် မိမိ ဖူးမြော်ဆည်းကပ်ရန် လာခဲ့သော သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားဖြစ်တန်ရာ၏ဟု အနာထပိဏ် စဉ်းစားသည်။ သို့ရာတွင် အရောင်အလင်းဟူသည် ထူးဆန်းလှသည်မဟုတ်။ တရားရှင် ရသေ့ ရဟန်းတို့မည်သည် တရား၏ အရှိန်အဟုန်၊ သမာဓိ၏တန်ခိုးကြောင့် ထွက်နိုင်ကြသည်။ ဤရဟန်းသည် သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသား ဘုရားဖြစ်ခဲ့ချေသော် မိမိဆန္ဒကိုသိ၍ မိမိကို ခေါ်ယူပေမှာပဲ။ အထူးသဖြင့် ဘုရားရှင်အား ကပိလဝတ်နိုင်ငံမှ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားဟုသတင်းကြားစဉ်ကပင် ‘သိဒ္ဓတ္ထ’ ဟူသော အမည်မှာ မိမိ၏ငယ်မည် ‘သုဒတ္ထ’ နှင့် ကပ်ယှဉ်၍နေသော ကြောင့် ဘုရားရှင်အပေါ်တွင် သံယောဇဉ် ငြိတွယ်မှန်းမသိ ငြိတွယ်နေခဲ့ရာက ယခုကဲ့သို့ နှစ်ဦးနှစ်ဝ တွေ့ကြုံကြရ တော့မည်ရှိသောအခါ မိမိအား ‘အနာထပိဏ်’ ဟုသာ သိကြ၍ အတွင်းသားများသာလျှင် သိကြသော မိမိ၏ ‘သုဒတ္ထ’ ကို ထုတ်ဖော်၍ခေါ်နိုင်လျှင် ဘုရားစင်စစ် ဧကန်ဖြစ်ပေမှာပဲဟု စဉ်းစားခိုက်ဝယ် ဘုရားရှင်သည် စင်္ကြံလျှောက်ရာမှ အနီးရှိ သစ်ပင်ရင်းဝယ် ခင်းထားအပ်သောနေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၍ “ဒကာသုဒတ္ထ ... ငါဘုရားထံသို့ လာလော့” ဟူသော မိန့်ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သုဒတ္ထအဖို့ ဝမ်းမြောက်လှစွာဖြင့် ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်သည်။

ခြေတော်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်မိလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သုဒတ္ထ၏ ပီတိကိုယ်ရောင်သည် ကွယ်ပျောက်သွား၏။ အကြောင်းမူကား ဘုရားရှင်၏ ရောင်ခြည်တော်ကွန်ရက်အောက်တွင် နေရောင်လရောင်မှအစ မည်သည့်အရောင်မျှ နှိုင်းခိုင်းတုပြိုင်နိုင်ရိုး မရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

အကြင်သူနှစ်ဦးတို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တွေ့ဆုံသည့်အခါ အထူးသဖြင့် ယခင်က မတွေ့ဆုံခဲ့ဖူးသေးသော အကြင်သူစိမ်းနှစ်ဦးတို့ တွေ့ဆုံကြသည့်အခါ မျက်နှာကိုသာ ကြည့်ရှု အကဲဖြတ်တတ်သည့် သဘာဝအတိုင်း သုဒတ္ထ သည် ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို တည့်တည့်စူးစူး ဖူး၏။ ထိုအခါ အေးမြကြည်လင် သန့်စင်ထူးခြားလှသော မျက်နှာတော်ကို ဖူးတွေ့ရသဖြင့် ဧကန္တ ဘုရားရှင်ပေပဲဟု ဘဝင်ကျသွား၏။ “ဘုရားရှင်ကို အစ်ကိုကိုယ်တိုင် ဖူးတွေ့ ရတဲ့အခါ ဘဝင်ကျပါလိမ့်မယ်” ဟု မနေ့ညနေ တရားဆွေးနွေးစဉ်က ညီမောင် ဝိလာသ အထပ်ထပ်ပြောလိုက်သော စကားကိုလည်း သတိရ၏။

အနာထပိဏ်၏ မျက်လုံးများသည် ဘုရားရှင်မျက်နှာတော်မှ ရောင်ခြည်တော်သို့ ကူးသည်။ ဘုရားရှင် ဝန်းကျင်မှ ရောင်ခြည်တော်တို့သည် အရောင်အလင်းပင်ဖြစ်သော်လည်း မျက်စိတွင်လည်းကောင်း၊ စိတ်နှလုံးတွင် လည်းကောင်း ပူလောင်သည့်ခံစားချက်ဟူ၍ တစိုးတစဉ်းမရှိဘဲ ရှု၍မဝ၊ ကြည့်၍ အားမရနိုင်လောက်အောင် ရောင်မျိုးစုံ ဝေဖြာလျက်ရှိသည်ကို ဖူးတွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် အနာထပိဏ်သည် ဘုရားရှင်အား သာမန်ဖူးတွေ့ရုံမျှမကတော့ ဘုရားရှင်၏ သလုံးတော်၊ ဒူးဝန်းတော်တို့ကို အားပါးတရ ဆုပ်ကိုင်ပွတ်သပ်ကာ -

“အရှင်မြတ်ဘုရား ... တပည့်တော် သုဒတ္တပါဘုရား၊ ယနေ့ ယခုအချိန်မှစ၍ တပည့်တော်သည် အရှင်အား ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်ခွင့် ပေးတော်မူပါဘုရား။ တပည့်တော်အား အရှင်၏ တပည့်သားတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မှတ်ယူတော် မူပါဘုရား”

ဟု နှလုံးသည်းပွတ်မှ အလေးအနက်ထွက်လာသော အသံဖြင့် လျှောက်ထားသည်။

ထိုအချိန်၌ အရှေ့ဥဒည်မှ လင်းရောင်ခြည်တက်လာသည်ကို မြင်ရသဖြင့် သုဒတ္တအဖို့ အံ့အားသင့်မိ၏။ အကြောင်းမှာ မိမိသည် ထူးခြားသော အလင်းကြောင့် အရုဏ်တက်ပြီဟု ယူဆကာ ဘုရားရှင်ထံတော်သို့ လာခဲ့ရာတွင် ယခုမှ လင်းအရုဏ်လာနေသည်ကို တွေ့ရသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှ မိမိသည် တစ်ညလုံး တစ်မှေးမျှ မအိပ်စက်ရသေးသည်ကို သတိရသည်။ မအိပ်စက်ရသော်လည်း ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အနည်းငယ်မျှ ညှိုးနွမ်းမှုမရှိဘဲ လန်းဆန်းလျက်ပင် ရှိနေသည်ကိုလည်း သတိပြုမိသည်။

ဤမှဆက်၍ ဘုရားရှင်သည် ဤ ယင်းတိုက်တောသုသာန်တွင် မနေ့ညက တရားအားထုတ်ရင်း သီတင်းသုံး တော်မူမည်ဟူ၍ ဝိလာသတို့ထံမှ မနေ့က ကြားသိရသော သတင်းကိုလည်း ဆက်၍စဉ်းစားမိ၏။

အိပ်ခြင်းဟူသည် လောကီလူသားတို့အတွက် အရေးကြီးလှ၏။ လောကီလူသားတို့အဖို့ အိပ်ခြင်းဟူသည် နှမ်းနယ်သော ခန္ဓာကိုယ်ကို အနားပေးစေရုံမျှမဟုတ်၊ လောက၏ စည်းစိမ်ခံ အလုပ်မျိုးစုံတို့အနက် အလေးပေး အရေးပါလှသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ လောကီလူသားတစ်ဦးအဖြစ်မျှသာ ရှိသေးသော အနာထပိဏ်အဖို့ ဘုရားရှင်အား မိမိနှင့်အတူ နှိုင်းခိုင်း၍ စဉ်းစားမိသည်။

ထို့ကြောင့် အိပ်ခြင်းကို သတိရနေသော သုဒတ္တက -

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ ညက ကောင်းမွန်စွာ ကျိန်းစက်ရပါ၏လော”

ဟု ပဋိသန္ဓာရစကား စတင်လျှောက်ထားသောအခါ ဘုရားရှင်က -

“သုဒတ္တ ။ ။ ကိလေသာ မကုန်ဆုံးသေး၍ နှလုံးသောက ဗျာပါဒ များလျက်ရှိကြသော ပုထုဇဉ်တို့အဖို့ အိပ်စက်ခြင်းမှန်သမျှသည် ကောင်းစွာအိပ်စက်ရခြင်း မမည်။ ကိလေသာကုန်ဆုံး၍ နှလုံးအေးလျက်ရှိသောသူတို့ အဖို့ကား မည်သည့်ဌာန မည်သည့်အခြေ၌ဖြစ်စေ ကောင်းစွာ အိပ်စက်ရခြင်းဖြစ်၏”

ဟူသော တရားတော်မှ ဆက်၍ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားလမ်းစဉ်ကိုခင်းကာ သစ္စာလေးပါး တရားမြတ်ဖြင့် အချောသပ် ဟောကြားသည်ကို နာယူရသောအခါ အနာထပိဏ်အဖို့ မကြားဖူး မနာဖူးခဲ့သော တရားအာရုံတွင် စိမ့်ထုံနစ်မောပြီး သောတာပတ္တိဖိုလ်တည်းဟူသော အရိယာဂိုဏ်းဝင် သူတော်စင်အဆင့်သို့ တစ်ထိုင်တည်းဖြင့် ရောက်ရှိသွားသည်။

သဒ္ဓါစရိုက် ကြီးမားခဲ့သော သုဒတ္တအဖို့ ဘုရားရှင်နှင့် မတွေ့မီကပင်လျှင် လှူဒါန်းပေးကမ်းမှု ကြီးမား လှသောကြောင့် “အနာထပိဏ်” ဟုပင် အများပြည်သူပေးသော ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ရာ အနာထပိဏ်၏ သဒ္ဓါနှလုံးတစ်ခုလုံးကို

သိမ်းကျုံးနိုင်သည့် ဘုရားရှင်နှင့် ယခုကဲ့သို့ တွေ့ဆုံ ကြုံကြိုက်ရသည့်အခါဝယ် တရားတော်ကြောင့် အရိယာဂိုဏ်းဝင် သူတော်စင်ဖြစ်သွားရုံမျှမက အနာထပိဏ်၏ သဒ္ဓါတံခါး ပီတိတံခါးကြီးများသည် အဆီးအတားမရှိ ဟင်းလင်းပွင့်သွား လေတော့သည်။

ထို့ကြောင့် စွန့်လွှတ်လှူဒါန်းမှုတို့ကိုသာ စဉ်းစားလျက်ရှိသော အနာထပိဏ်က -

“အရှင်မြတ်ဘုရား ။ ။ အရှင်မြတ်၏ တရားတော်သည် တပည့်တော်အဖို့ ဖုံးအုပ်ထားသောအရာကို ဖွင့် လှန်ပြလိုက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သန်းခေါင်လကွယ် တောအုပ်အလယ် အမိုက်တိုက်သို့ ရောက်နေသူကို မီးရှူး ထွန်းပြလိုက်သကဲ့သို့လည်းကောင်း ရှိပါတော့သည်။ တပည့်တော်အား ယနေ့ယခုအချိန်မှစ၍ အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး အရှင်မြတ်အား မပြတ်ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာရင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ မှတ်ယူတော်မူပါဘုရား။

“အထူးလျှောက်ထားလိုသည်မှာကား တပည့်တော်သည် အရှင်မြတ်အား မပြတ် ဆည်းကပ်ပူဇော်လို သောကြောင့် အရှင်မြတ်သည် တပည့်တော်များ၏ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကြွရောက် သီတင်းသုံးတော်မူပါဘုရား။ အရှင်ဘုရား ကြွရောက်ခဲ့ပါလျှင် တပည့်တော်က ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာအဖြစ် မပြတ် လှူဒါန်းလိုပါသည်။ ယခု လောလောဆယ်အနေဖြင့်လည်း နက်ဖြန်နံနက်ဆွမ်းအတွက်တပည့်တော်၏အလှူကိုကြွရောက်ခံယူတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားသောအခါ သာဝတ္ထိတွင် အနာဂတ်သာသနာတော် စည်ပင်ပြန့်ပွားမည့်အရေးကို မျှော်တွေးတော် မူပြီးသည့်အတိုင်း ဘုရားရှင်က သည်းခံတော်မူ၏။

[၄]

ယင်းကဲ့သို့ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များအား နက်ဖြန်နံနက် ဆွမ်းကျွေးရန် ရုတ်ခြည်း သဒ္ဓါပေါက်၍ ပင့်လျှောက် ရရှိခဲ့ခြင်းမှာ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် သာမန်မျှ ထင်မှတ်မိသော်လည်း ထိုကိစ္စမှာ ကြီးကျယ်သွား၏။ အကြောင်း မှာကား နက်ဖြန်နံနက် ဆွမ်းလှူဒါန်းရန် ဗိမ္ဗိသာရ ဘုရင်ကိုယ်တိုင်က ရည်မှန်းထားခဲ့ရာတွင် ဧည့်သည်တစ်ဦးမျှ ဖြစ်သော အနာထပိဏ်က ဘုရားရှင်ထံ ဦးစွာရောက်၍ ပင့်လျှောက်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကို နံနက်မိုးသောက်တွင် ဘုရားရှင်အထံတော်သို့ ဝိလာသတို့ ဆွမ်းစားပင့် ရောက်လာ၍ အနာထပိဏ်နှင့် ဆုံဆည်း မိကြသောအခါ သိရှိရသည်။

ထို့ကြောင့် ဝိလာသတို့က ဘုရင့်ရည်မှန်းချက်ဖြစ်နေ၍ ဆွမ်းကျွေးရန် ရွှေပေးဖို့ ဆွေးနွေးကြသောအခါ သဒ္ဓါရှင် အနာထပိဏ်က အလျှော့မပေး။ အလျှော့မပေးဖို့ အပထား၍ ခရီးသွား ဧည့်သည်တစ်ဦးမျှဖြစ်သော အနာထပိဏ်အဖို့ အခက်အခဲမရှိစေရန် ဆွမ်းကွမ်းစရိတ် ကူညီခွင့်ပြုပါတိ ဆိုသည်မျှကိုပင် လက်မခံ။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း ကိုယ်ပိုင်အင်အားဖြင့်ပင် ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသည်။

ထိုမျှသာမက ဆွမ်းအလှူကိစ္စမှဆက်၍ အနာထပိဏ်၏ သဒ္ဓါတရားမှာ ရာဇဂြိုဟ်သားတိုင်းပင် အံ့အားသင့်စေ လောက်သော အစီအစဉ်များကို တစ်ဆက်တည်း ပြုလုပ်လေတော့သည်။

ပြုလုပ်ဟန်ကား ၄၅ ယူဇနာ အကွာအဝေးရှိသော ရာဇဂြိုဟ်နှင့် သာဝတ္ထိ နှစ်နိုင်ငံတို့အကြားရှိ လမ်းခရီး ရွာတို့၌ ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတော်များ ကြွလာသည့်အခါ သက်သက်သာသာနှင့် နားနေ သီတင်းသုံးနိုင်ရန် တစ်ယူဇနာ အကွာအဝေးတိုင်း စံကျောင်းတော်များ ဆောက်စေသည်။ စံကျောင်းတော် တစ်ကျောင်းအတွက် အလှူငွေ တစ်သိန်းစီ

ထုတ်ပေးသည်။ သစ်ဝါးများကိုလည်း ထုတ်ပေးသည်။ ဤကိစ္စအတွက် အချို့က အနာထပိဏ်၏ အလှူငွေကို လက်ခံ၍ အချို့ကမူ အနာထပိဏ်ဒါနတွင် ပူးပေါင်းကာ ကိုယ်တိုင်စိုက်ထုတ် လှူဒါန်းကြသည်။ ယင်းစံကျောင်းတော် များ တစ်ကျောင်းနှင့်တစ်ကျောင်း အကြားတွင်လည်း ဆွမ်းကွမ်းကိစ္စလိုအပ်သော ဌာနများ၌ အဆင်သင့်ရှိစေရန် စီစဉ်ပေးသည်။

ယင်းသို့လျှင် သာဝတ္ထိပြည်တွင် ဘုရားရှင် သာသနာတော်တစ်လျှောက်လုံး ကျော်ကြားသော ပင်မ ဇေတဝန် ကျောင်းတော် ဆောက်လုပ်ပြီးစီး၍ ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ကျောင်းအလှူခံရန် တပည့် သံဃာအများနှင့် ကြွချီတော်မူသော အစီအစဉ်မှာ အနာထပိဏ်၏ ထူးခြားသောဒါနကြောင့် ကြီးမား ကျယ်ပြန့် လှသည်။

အကယ်ဆိုသော် ရာဇဂြိုဟ်နှင့် သာဝတ္ထိတည်းဟူသော နိုင်ငံကြီး နှစ်နိုင်ငံအဖို့ ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်နှင့် သူနိုင်ငါနိုင် စစ်ခင်းသည့်အခါ ခင်း၊ ရွှေလမ်းငွေလမ်း ဖောက်သည်ဆိုကာ ချစ်ကြည်သည့်အခါ ချစ်ကြည်နှင့် ရန်သူလိုလို မိတ်ဆွေလိုလို မရေမရာရှိနေခဲ့သည့်အခြေမှ ဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်တည်းဟူသော အရှိန်အဝါ၊ ယခုကဲ့သို့ အနာထပိဏ်၏ သဒ္ဓါတည်းဟူသော ဒါနမျိုးစေ့၊ မေတ္တာမျိုးစေ့များ ကြဖြန့်ချိလိုက်သည့် ကျေးဇူးကြောင့် တစ်နိုင်ငံနှင့် တစ်နိုင်ငံမှာ ထိုနေ့က လင်းအရုဏ်တွင် ဘုရားရှင်နှင့် အနာထပိဏ်တို့ တွေ့ဆုံရာမှ ပွင့်လင်းလာခဲ့သော ကုသိုလ်စိတ် လင်းအာရုံကြောင့် တကယ့် ရွှေလမ်း ငွေလမ်း၊ ရတနာလမ်း ခင်းမိကြပြီး ဖြစ်သတည်း။

သာဝတ္ထိတွင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် ဆောက်လုပ်ရာ၌ အနာထပိဏ်၏ ကြိုးပမ်းမှု စွန့်လွှတ်မှု အစီအစဉ် အခမ်းအနားမှာမူကား ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှစွာ၏။

သူ

[၁]

ကဆုန်လပြည့်ညဉ့်၏ လရောင်သည် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေ၏။ ခမည်းတော်ကြီး၏ နန်းဆောင်နှင့်တကွ နန်းတော်ဝင်းတစ်ခုလုံးသည် ဖိတ်ဖိတ်တောက်သော လရောင်အောက်တွင် ငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ တာဝန်ကျသော အိပ်ဖန်စောင့်များမှအပ တစ်နန်းတော်လုံး အိပ်ဆောင်ဝင်ကြလေပြီ။

ကဆုန်နေ့၏အပူဒဏ်ကို တစ်နေ့ခင်းလုံး ရှိ၍ခံခဲ့ကြရသော ပန်းပွင့်ပန်းရွက်များသည်သာ ညဉ့်နက်ပိုင်း၏ လေပြည်လေညင်း အကူအညီဖြင့် ဝင်းဝင်းဖြာသော လရောင်အောက်တွင် ဝင့်ကြားနေကြဟန် ရှိသည်။ သားကြီးသည် အကယ်၍ နန်းတော်သို့ ကြွလာခဲ့လျှင် အကြိုအဆိုဖြစ်စေရန် လှလှပပ ပြင်ဆင်ထွန်းညှိ၍ထားခဲ့သော မီးပုံးမီးအိမ် များသည်လည်း ငြိမ်းကုန်ကြပြီဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် နန်းတွင်းသူတစ်ဦးသည် ညဉ့်လေပြည်ကြောင့် ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှားလျက်ရှိသော ပန်းပင်များကို ဖြတ်သန်းကာ ဂိမ္မန္တနန်းဆောင်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာ၏။ နန်းတွင်းသူသည် သော်ကရုံအကွေ့ကို ချိုးလိုက်မိသောအခါ သော်ကရုံအရိပ် ခုံတန်းဆီမှ “ဟဲ့ ... ဟဲ့ မာလာရဲ့၊ ငါ ဒီမှာပါဟဲ့” ဟူသော ခပ်အုပ်အုပ်အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် နန်းဆောင်လှေကားဆီသို့ ဦးတည်နေသော ခြေလှမ်းကို ဖျတ်ခနဲ ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပြီးလျှင် အသံလာရာဆီသို့ ဦးလျှိုး၍ ဝင်လာသည်။

“တွေ့ခဲ့ရဲ့လား ... တွေ့ခဲ့ရဲ့လား၊ သူ့ကို တွေ့ခဲ့ရဲ့လား”

“တွေ့ခဲ့တာပေါ့ သခင်မရဲ့၊ နီးနီးကပ်ကပ်တွေ့အောင် စောင့်နေရလို့ ဘုရားကျွန်မ နောက်ကျနေတာပေါ့။ စောစောပိုင်းက တော်ကြီးဘုရားနဲ့ နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားတွေ ရှေ့ပိုင်းမှာပြည့်နေလို့ နောက်ပိုင်းက ကိုယ်ယောင် ဖျောက်ပြီး စောင့်နေရသေးတယ်။ တော်ကြီးဘုရားတို့ ပြန်သွားမှ နောက်ပိုင်းလူအုပ်နဲ့ မယောင်မလည် ရောပြီး သခင်လေးအနားကို ကပ်ရတယ်”

“အေး ... အေး၊ ပြောစမ်းပါဦး၊ အနားရောက်တော့ ညည်းသခင်လေးက ညည်းကို မှတ်မိရဲ့လား၊ ညည်းကို နှုတ်ခွန်းကလေး ဘာလေးများရော မဟလိုက်ဘူးလား”

“မြင်ရင်တော့ ဟချင် ဟမှာပေါ့၊ မမြင်တာက ခက်တယ်”

“မမြင်ရအောင် ညည်းက ဘယ်ချောင်သွားကုပ်နေလို့လဲ မာလာရဲ့”

“မကုပ်ရပေါင်ပါ။ သခင်ကလေး မြင်အောင်လို့ အချိန်စောင့်ပြီး မြင်လောက်တဲ့နေရာရောက်အောင် ကြိုးစားပမ်းစား သွားနေရုံမကဘူး၊ ဘုရားကျွန်မကို မြင်ရင် သခင်မကို သတိရပါစေတော့လို့ မြင်လောက်အောင် လှုပ်ရှားပြပါသေးတယ် သခင်မ”

“ဒါနဲ့တောင် တစ်ချက်ကလေးမှ လှမ်းမကြည့်ဘူးလား”

“ကြည့်ဖို့နေနေသာသာ စကွဲကြွေတော်ကြီးက ကြီးမားတော်မူလိုက်တာ၊ မျက်ဝန်းကလေး တစ်ချက်တောင် လှုပ်ဖော်မရပါဘူး သခင်မ”

“သူ ... သူ ဘယ်လိုများဖြစ်လာပါလိမ့်နော် ...”

“စကွဲကြွေတွင် မကဘူး၊ ကာယိန္ဒြေဆိုတာလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ လှုပ်ရှားတော်မူတာ မတွေ့ရဘူး”

“နို့ ညည်းကရော စကားကလေး ဘာကလေးတောင် မလျှောက်ထားဘူးလား”

“လျှောက်ထားဖို့ နေနေသာသာ၊ သခင်မကိစ္စမို့ ရှေ့နားရောက်အောင်တောင် မနည်းစွန့်စားပြီး သွားရပါတယ်”

“သူ့ကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကော ကြည့်ခဲ့ရဲ့လား”

“ကြည့်တာပေါ့သခင်မရယ်။ သခင်ကလေးလိုပဲ ရဟန်းပရိသတ်ကြီးကလည်း မနည်းပါဘူး။ မဏ္ဍပ်ထဲတွင် မကဘူး၊ နိဂြောဓာရုံတစ်ခုလုံးလိုလို ပြည့်လျှံနေတာပဲ။ မနည်းပေမဲ့ သူ့လိုပဲ ဣန္ဒြေကောင်းလိုက်ကြတာ ချောင်းဟန် သံလေး တစ်ချက်တောင် မကြားရဘူး။ အဲဒီ ရဟန်းပရိသတ်ကြီးအလယ်မှာ သခင်ကလေးက ဟောဒီလို လမင်းကြီး ထွက်နေသလို ထင်းထင်းကြီးပဲ”

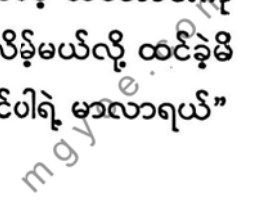
“တောထဲမှာ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ် အစားဆင်းရဲ အနေဆင်းရဲနဲ့ နေလာခဲ့လို့ သူ့ကိုယ်ဟန်တွေကတော့ နဂိုအတိုင်းရှိတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးနော်၊ အသားတွေ အရေတွေ လျော့ပါးနေတော့မှာပေါ့”

“အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး သခင်မ၊ ဘုရားကျွန်မလည်း အစက အဲဒီလိုပဲ ထင်ခဲ့တာပဲ။ လက်တွေ့ကျတော့ အသားတော် အရေတော်တွေက ပြည့်ဖြိုးဝင်းဝါနေလိုက်တာ အရောင်တလက်လက်ထွက်နေသလားတောင် ထင်ရပါတယ်။ နဂိုထက် ပိုလှလာပါတယ်။ အေးလေ လှတယ်လို့ဆိုဖို့လည်း အခက်သားဘုရား၊ အလှပေါ်မှာ ဣန္ဒြေရင့်ရင့်ကြီး ဆင့်ထားလို့ ကျက်သရေရှိတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ ပြောစရာတော့ နှစ်ချက်ရှိရဲ့၊ သခင်လေးရဲ့ အဲဒီအလှပေါ်မှာ သင်္ကန်းဆိုတဲ့ ဝါညိုညိုအဝတ်ကြီးက ထိန်းလိုက်တော့ ရင့်သွားသလိုပဲ။ ပြီးတော့ အင်မတန် လှခဲ့ နွဲ့ခဲ့တဲ့ သျှောင်ထုံးတော်လည်း မရှိတော့ဘူးဘုရား”

“သူက ... သူက ... အခု ကတုံးကြီးနဲ့ပေါ့လေ”

“ကတုံးကြီးလို့လည်း မဆိုနိုင်ဘူး သခင်မရဲ့၊ ဆံရှည်မဟုတ်ပေမဲ့ သခင်ကလေး ခေါင်းပေါ်မှာ လက်နှစ်သစ် လောက်တော့ ရှိမလားမသိဘူး။ အဲဒီ ဆံကြွင်းဆံကျန်ကလေးတွေက အလိုက်သင့်ရစ်ပြီး ညိုမှောင်နေလို့ တစ်မျိုးတော့ ကျက်သရေရှိသားဘုရား”

“အနော်မာ သောင်ယံကတည်းက ဆံတော်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ပြီဆိုတာ ကြားခဲ့ပါရဲ့၊ နို့ပေမဲ့ ဆံဟောင်းကို ပယ်ပြီး သူ့ဘဝသစ်အတွက် တို့နန်းတော်ကို ကြွကြွလာကြတဲ့ ရသေ့ကြီးများလို ဆံသစ်ထားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ခဲ့မိတယ်။ အခုလိုပုံတော့ သူ့ အဝတ်အဆင်၊ သူ့ ဣန္ဒြေ သူ့လုပ်ပုံတွေကို ကြည့်ရတာ ဝေးကြပြီထင်ပါရဲ့ မာလာရယ်”

ဘဒ္ဒကဏ္ဍနာသည် အသံနှင့်အတူ ပင့်သက်တစ်ချက် ရှိုက်လိုက်ရာက စို့လာသော မျက်ရည်ကို မြဲတဘက်ဖြင့် တို့လိုက်သည်။ ဘဒ္ဒကဏ္ဍနာ၏ အတွင်းရေးအပြင်ရေး မှန်သမျှ အကုန်သိ၍ တိုးတိုးဖော် တိုင်ပင်ဖက်ဖြစ်သော ကိုယ်ရံ တော်လေး မာလာက ဘဒ္ဒကဏ္ဍနာ၏ ခြေသလုံးဆီသို့ အားပေးသည့်သဘောဖြင့် အသာအယာကိုင်လိုက်ပြီးလျှင် “အားမငယ်ပါနဲ့ သခင်မရယ်၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်” ဟု လျှောက်ထားသည်။

“သူဟာလေ ငါ့အပေါ်မှာ စိမ်းကားလွန်း ရက်စက်လွန်းပါတယ် မာလာရယ်။ ညည်းတို့ မသိဘူးနော်၊ ညည်းတို့ မသိဘူး။ ညည်းတို့လည်း မသိဘူး၊ သူ့ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင်လည်း မသိဘူး။ သူ့အကြောင်းကို ငါ့ထက် ဘယ်သူ ပိုသိဦးမှာလဲ အေ။ သူ့သွင်ပြင်သူဟန်ပန်တွေက စိုးရိမ်စရာကောင်းလွန်းလို့ သူ့ခမည်းတော် အလိုလိုက်တယ်ဆိုတာက တော် တော်ပါ။ ငါက သူ့ခမည်းတော်ထက် ဆယ်ဆပိုပြီး အလိုကျအောင် ပြုစုခဲ့ပါတယ်အေ။ နို့ပေမဲ့ သဗ္ဗာဏီထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူး နေကြတုန်းမှာပဲ သူ့အမူအရာတွေက လူတခြား စိတ်တခြား ဆိုတာလို ဖောက်ဖောက်လာတတ်လို့ ဟန်မရတော့ဘူးဆိုတာ အစောကြီးကတည်းက ငါသိခဲ့ပါတယ် မာလာရယ်။ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ဆိုသလို ဒီနန်းတော်က ခွာတော့မယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်အေ။

“ဒီလိုသွားရမှ သူ စိတ်တိုင်းကျမယ်ဆိုရင် ဥရုဝေလတော မကလို့ စကြဝဠာ ကမ္ဘာရေမြေဆုံးအောင်တောင် သွားနိုင်ပါတယ်။ သူ့သွားရင် ပုဆိုးစကိုဆွဲပြီး နောက်တော်ပါးက တစ်ဖဝါးမကွာ ရေပူရေချမ်း ကမ်းလှမ်းပြီး လိုက်ပါရ စေလို့ သူ့ကို သခင်မ အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်ခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ့်ချစ်သူ သွားတဲ့ဆီကို ကိုယ် ဘာပြုလို့ မလိုက်နိုင်ရမှာလဲ၊ အေးအတူ ပူအမျှပေါ့။ အခုတော့ ညည်းတို့သခင်လေး စိမ်းကားရက်စက်ပုံက ညဉ့်ကြီးသန်းခေါင် တိတ်တိတ်ကလေး ထွက်တော်မူသွားတယ်။

“သွားပါစေ ... သွားပါစေ၊ သူက ဒီလိုလုပ်ရမှ ကျေနပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ဒီလိုပဲလုပ်ပါစေ၊ ငါက အောင့်အည်းပြီး သည်းခံနိုင်ပါသေးတယ်။ အခုတော့ သားတော်လေး မွေးကင်းစအရွယ် သူ့တစ်မျက်နှာကို တစ်ရွာထင်ပြီး အားတင်းနေ ရတုန်း အချိန်ကိုမှ ရွေးပြီး ရက်စက်သွားပုံက ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဖြေနိုင်ပါ့မလဲ မာလာရဲ့”

ဘဒ္ဒကဏ္ဍနာသည် ပင့်သက်ရှိုက်သောအသံဖြင့် မျက်ရည်ကို တို့လိုက်ပြန်၏။ သည်အခါတွင်တော့ ကိုယ်ရံတော် လေး မာလာက ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နန်းတော်ထုပ်ကာ မှန်ကင်းဆီသို့ ရွှေလရောင်ဖြင့် ဆေးခြယ်ထားသည်ကို ငေးမော ၍ ကြည့်နေသည်။ ဘဒ္ဒကဏ္ဍနာ စကား အရပ်တွင်မှ မာလာက ဆက်လက်လျှောက်၏။

“ဒါတွေက ဘုရားကျွန်မတို့ သိပြီးသားတွေပဲ သခင်မရဲ့။ သခင်လေးဟာ ရက်စက်လွန်းပါတယ်။ တကယ်ဆို တော့ မိန်းမဆိုတာ သူတို့ယောက်ျားတွေကို အလိုလိုက်ရတဲ့နေရာ၊ သည်းခံအောင့်အည်းရတဲ့ နေရာကချည်းပါပဲ။ ပြီးခဲ့တာတွေ ပြီးပါစေတော့ သခင်မရယ်။ အရေးကြီးတာက ကိုယ့်ဘက်ကို သခင်ကလေး ပါလာအောင် လုပ်ဖို့ပါပဲ”

“မလုပ်ဘူး ... မလုပ်ဘူး၊ သခင်မအပေါ်မှာ သူ ဘယ်လောက် စိမ်းကားနိုင်မလဲ၊ စိမ်းကားစမ်းပါစေ။ သူ ဘယ်လောက် ရက်စက်မလဲ၊ ရက်စက်စမ်းပါစေ။ သခင်မက ကိုယ့်အသည်းကိုခွဲပြီး ရဲရဲကြီး ခံပြသွားပါ့မယ် မာလာ ရယ်”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ သခင်မရယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမက နှူးရင် နူးရရိုး ဓမ္မတာပါ။ မိန်းမက ဆောင်ရင် အောင်ရရိုး ဓမ္မတာပါ။ နက်ဖြန်ဆိုရင် သခင်ကလေးဟာ နန်းတော်ကို မုချ ကြွလာမှာပါ။ ကြွလာလို့ သခင်မက ကိုယ်ယောင် တစ်ချက်ထွက်ပြလိုက်ရင် သူ ခံနိုင်မှာတဲ့လား သခင်မရဲ့”

“မပြဘူး ... မပြဘူး ... ပြလည်းမပြဘူး၊ တွေ့လည်း မတွေ့ဘူး။ သခင်မအပေါ်မှာ ဒီကလောက် ရက်စက်သွား

တာကို သခင်မ ဘယ်လိုမှ အခဲမကျေနိုင်ဘူး။ သူ့မှာသာ အပြစ်ရှိတာ၊ သခင်မမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး။ မိဘမောင်ဖွား
တွေကို စွန့်ပြီး သူ့နောက်လိုက်လာတဲ့အချိန်ကစပြီး သခင်မမှာ ဘာအပြစ်မှမရှိဘူး။ မရှိအောင်လည်း ကြိုးစားပြီး
နေခဲ့တယ်။ ဒီကြားထဲက ဒီလောက် ရက်စက်စိမ်းကားတဲ့သူကို ဘယ်နှယ် အခဲကျေနိုင်မလဲ။ သူ့ဟာသူ လာချင်လာ
မလာချင်နေ၊ သခင်မကတော့ သူ့ကို ထွက်ပြီး မတွေ့တော့ဘူး”

“အင်း ... သခင်မကလည်း တယ်ပြီး အသည်းကြီးပါလား။ ဒါတွေထားပါဦးလေ။ အခု ညဉ့်နက်လှပြီ သခင်မရဲ့၊
တော်ကြာ အအေးပတ်လို့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်နေဦးမယ်။ ပြီးတော့ သခင်မလေးက မနက်ကို ဆွမ်းခံကြွမယ်ဆိုလား၊
ဘုရားကျွန်မ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားခဲ့ရတယ်။ တော်ကြာ နန်းတော်ကို အစောကြီးကြွလာလို့ သခင်မကလည်း အိပ်ဖန်
တော် နောက်ကျလို့ မထနိုင်ရင် လွဲကုန်ဦးမယ်။ ကဲ ... သခင်မ အိပ်ခန်းဆောင်ဝင်ဖို့ တော်ပြီ”

ညဉ့်နက်ပိုင်းရောက်လေ တိုး၍တိုး၍ အေးလာလေသော လေပြည်လေညင်းကြောင့် မြတဘက်ကိုပင် စကား
ပြောရင်း မသိမသာ ခြုံထားမိလေရာတွင် မာလာ၏ အလိုက်သင့်လျှောက်ထားသော စကားကြောင့် ဘဒ္ဒကဉ္စနာသည်
ပန်းခုံတော်မှထလိုက်ရင်း -

“တော်စမ်းပါ မာလာရယ်၊ ညည်းကလည်း သူနဲ့တွေ့ဖို့ချည်း အတွင်သာ ပြောနေတော့တယ်၊ မတွေ့ပါဘူးလို့
ပြော နေတဲ့ဟာပဲ။ နန်းတော်ကို သူလာရင် သခင်မက နန်းဆောင်ထဲက ထွက်ကိုမထွက်ဘူးအေရဲ့”

ဟု ပြောကာ ဂိဗ္ဗန္တနန်းဆောင် လှေကားဦးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

ကိုယ်ရံတော် ခင်မာလာက နောက်ကလိုက်ရင်း -

“သခင်မကလည်းနော် ... တော်ကြာ စကားကျွန်ုပ်ရင် နုတ်လို့မရဘူးဆိုတာမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ဦးမယ်။ ကဲ ...
သခင်မက ထွက်မတွေ့ဘူးပဲ ထားပါတော့။ တော်ကြာ သခင်မလေးက သခင်မခန်းဆောင်ထဲ ရောက်အောင် ကြွလာ
ရင်ရောဘုရား”

“တော်စမ်းပါ မာလာရယ်။ ဒီအခန်းဆောင်ကို မုန်းလို့ ရက်ရက်စက်စက် စွန့်ပစ်သွားတဲ့သူက ဒီအခန်းဆောင်
ထဲကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး လာဦးမှာလဲ”

“မပြောနိုင်ဘူးနော် သခင်မရဲ့၊ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာ၊ ယောက်ျားမာယာ သောင်းကိုးရာတဲ့။ သခင်မက
တင်းလွန်းနေရင် တော်ကြာ သခင်မခန်းဆောင်ထဲကို ရောက်ချင် ရောက်လာမှာ”

“တော်စမ်းပါ မာလာရယ်၊ ညည်းက ယောက်ျားတွေအကြောင်း ဘာများသိလို့လဲ။ အထင်ကြီးနဲ့ ခုတင်ကြီးပေါ်
အိပ်မနေပါနဲ့။ ကဲ ကဲ ... ညဉ့်နက်လှပြီ၊ သခင်မလည်း စိတ်မောလူမော မောလှပြီ အိပ်ချည်ပေတော့ ...”

အိပ်ခန်းဆောင်သို့ ရောက်သောအခါ သားတော်လေး ရာဟုလာသည် ကတ္တီပါအိပ်ရာ တစ်ဖက်ခြမ်းတွင်
နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ စောင်ကလေး ကွာနေသဖြင့် မာလာက ရာဟုလာ၏ ရင်ဘတ်
ဆီသို့ရောက်အောင် ဆွဲခြုံပေးသည်။ ထို့နောက် ဘဒ္ဒကဉ္စနာအတွက် အိပ်ရာကို နေသားတကျဖြစ်အောင် ပြုပြင်ပေးပြီး
လက်အုပ်ချီကာ အခန်းဝဆီသို့ ဆုတ်ရင်း မိမိနေရာသို့ လာခဲ့သည်။

[J]

“သခင်မကလေး ... သခင်မကလေး ထတော်မူပါဦး။ ခပ်မြန်မြန်ကလေး ထတော်မူပါ။ တော်ကြာ လွန်သွား
ဦးမယ်ဘုရား ...”

ညက ပန်းခုံတော်တွင် အထိန်းတော်ကလေး မာလာနှင့် အတန်ပင် ညဉ့်နက်ခဲ့သည်ထင်။ ဘဒ္ဒကမ္ဘာနာသည် မိုးစင်စင်လင်းသည့်တိုင် အိပ်မောကျနေခဲ့မိသည်။ မာလာက သုတ်သီးသုတ်ပျာ အသံကလေးဖြင့် နှိုးလာသောအခါ မျက်လုံးကိုဖွင့်ကြည့်ရင်း “ဘယ်လိုဖြစ်လာတာတုံး မာလာရဲ့။ ဘာများ အရေးကြီးလာလို့လဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။

“ထပါသခင်မရဲ့။ သခင်ကလေး ကြွလာနေပြီ၊ တော်ကြာ လွန်သွားလို့ မတွေ့လိုက်ရဘဲ လွတ်သွားဦးမယ်ဘုရား”

ချစ်သည်းနာသဘောဖြင့် စိတ်ထဲက အဘယ်မျှ တင်းမာထားခဲ့သော်လည်း အိပ်ရာကနိုးစမို့ ယီးတီးယောင် တောင်အချိန်တွင် “သခင်ကလေး ကြွလာပြီ” ဟူသော အသံကို ရုတ်တရက် ကြားလိုက်ရသောအခါ သောကတောင်ထု အောက်တွင် အတင်းဖိ၍ထားခဲ့သော အချစ်စိတ်က အလစ်တွင် စူးခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည့်အလျောက် ကတ္တီပါ မြို့စောင်ကို ဖျတ်ခနဲဖယ်၍ ရုတ်တရက် ထလိုက်မိသည်။

ထို့နောက်မှ ချက်ချင်းပင်သတိရကာ လက်သုံးတော် မာလာကိုပင် ရှက်လေမိသယောင်နှင့် ကိုယ်ဟန်ကို ဆည်လိုက်ရင်း -

“ဘယ်ကိုကြွလာတာလဲ မာလာရဲ့၊ နန်းတော်ပေါ် ရောက်နေပြီလား၊ ငါ ထွက်ပြီး မတွေ့ပါဘူးလို့ ပြောထား ပြီးသားဟာကို”

ဟု စကားမှမဆုံးမီတွင် ခင်မာလာက ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၏ လက်ကိုဆွဲရင်း -

“လာ လာ ... သခင်မ၊ အခွင့်ကြုံတုန်းမို့ သခင်မကို အတင်းနှိုးပြီး ပြရတာ။ နန်းတော်ကို ကြွသလား၊ ဘယ်ကိုကြွသလဲတော့ ဘုရားကျွန်မ မသိဘူး။ နိဂြောဓာရုံကနေပြီး သူ့ရဟန်းတွေ တတန်းကြီးနဲ့ မြို့ထဲဆီကို ကြွလာ နေပြီ။ ဟောဒီပြတင်းပေါက်ကနေကြည့်ရင် အနေတော်ပဲ။ ဟောဟိုမှာ ... ဟောဟိုမှာ၊ ရှေ့ဆုံးကဟာ သခင်ကလေးပေါ့ သခင်မရဲ့”

ဟု ဆိုကာ နန်းတော်ဝင်း အပြင်လမ်းမဆီသို့ မြင်ရသော ပြတင်းပေါက်သို့ ခေါ်သွားသည်။

“ဟဲ့ ... ပြတင်းပေါက်ကို အကုန်မဖွင့်ပါနဲ့။ မပွင့်တပွင့် မြင်လောက်ရုံဖွင့်ရင် တော်ရောပေါ့။ တော်ကြာ လှမ်း ကြည့်လို့ သူမြင်သွားရင် ရှက်စရာကြီးဖြစ်နေပါဦးမယ် မာလာရဲ့”

မတွေ့ချင် မြင်ချင်ရက်သား ဆိုသကဲ့သို့ အချစ်စိတ်တို့ရဲ့ သဘာဝအတိုင်း စိမ်းကားနိုင်ရက်လေသော သူ့အပေါ် တွင် စိမ်းကားနိုင်သော်ကောဟု အဘယ်မျှ ချစ်စိတ်နာပါသည်ဆိုစေ၊ ခုနစ်နှစ်တိုင်တိုင် ကွဲကွာနေရသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ တကယ်တွေ့ရမည်ဆိုလေသောအခါ မတွေ့ဘူး၊ မကြည့်ဘူးဟု တင်းထားခဲ့သမျှ စိတ်ထားတွေ ပြုပျက်၍ ခင်မာလာက အကုန်ဖွင့်ပေးထားသော ပြတင်းတံခါးကို ဟန်လုပ်တတ်သော မိန်းမသားတို့၏ သဘာဝအရ မရဲတရဲ၊ မပွင့်တပွင့် ဖြစ်အောင် ပြန်စေပြီး အိပ်ရာမှထစမို့ ဆံထုံးတော် ငြပဝီဝတပြီ၊ ဝတ်လဲတော် ကသီကရီနှင့်ပင် မမြင်ရသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်ခဲ့သော မောင်တော်ရုပ်ပုံ ရွှေကြေးမုံဆီသို့ အာရုံဦးတိုက်လျက် စူးစူးစိုက်စိုက်ပင် ကြည့်မိလေရှာတော့သည်။

“ဪ ... မောင်တော် ... မောင်တော်၊ ဝတ်ဆင်ထားတာကြီးကလည်း ရင့်ရင့်ကျက်ကျက်၊ ဣန္ဒြေတော်ကြီး ကလည်း ကဲကဲလွန်လွန်နဲ့။ ငါသိပါပြီ မာလာရယ်၊ ဝေးကြပြီ၊ တကယ့်ကို ဝေးကြပါပြီ”

ဟု တုန်တုန်ယင်ယင် အသံတိမ်ကလေးဖြင့် တစ်ချက်ရှိုက်လိုက်မိသောအခါ ခင်မာလာက ထုံးစံအတိုင်းပင် “သတိ ထားပါ သခင်မ၊ အားမလျှော့ပါနဲ့၊ အချိန်တွေ အများကြီးရှိပါသေးတယ်” ဟု ဘဒ္ဒကမ္ဘာကို မဝံ့တဝံ့ကိုင်ရင်း သတိ ပေးရသည်။

“ညည်းပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အသားတွေ အရေတွေကတော့ ပြည့်ပြည့်ဖြိုးဖြိုးနဲ့ သူ့မျက်နှာတော်ဟာ ပိုလို့တောင်

ကျက်သရေရှိတာ အမှန်ပဲ။ ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အခုမှ သတိရတယ်။ သားတော်လေးရော၊ သားတော်လေးကို မြန်မြန် သွားခေါ်စမ်း။ သူ့ခမျာ မွေးကတည်းက အဖေရယ်လို့ ခေါ်စရာမရှိခဲ့ဘူး။ တစ်နေ့တခြား ကြီးပြင်းလာလို့ အသိကလေး ကြွယ်လာပြီး အဖေကို မေးလေ၊ ငါ့မှာ အဖြေခက်လေပဲ။ ကြုံတုန်း ပြရအောင် မြန်မြန်သွားခေါ်စမ်းဟဲ့”

ခင်မာလာက အပြေးကလေးထွက်သွား၍ အပြင်တစ်နေရာတွင် အထိန်းတော်တစ်ဦးနှင့် ဆော့ကစားနေသော သားတော်လေး ရာဟုလာကို အပြေးကလေးပင် ဆွဲခေါ်လာသည်။ ရောက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပြတင်းဆီသို့ အရပ် ကလေး မမဝီဝတမီမို့ မိခင် ဘဒ္ဒကမ္ဘာကိုယ်တိုင် ခါးထစ်ခွင် ချီလိုက်ပြီးလျှင် ပြတင်းနှင့် တည့်တည့်ဆီသို့ နီး၍နီး၍ လာသော ဖခင်ဖြစ်သူအား လက်ညှိုးညွှန်ကာ မိခင်မှန်း ဖခင်မှန်း သိတတ်သည့်အရွယ်မှစ၍ ဖခင်ကိုမေးလေတိုင်း လက်ညှိုးထိုးပြစရာမရှိခဲ့သော ဖတဆိုးကလေးအား ကရားရေလွှတ် တတွတ်တွတ်ပြောဆိုရင်း ပြသည်။

မိခင်တို့မည်သည် သားစိတ်နှင့် လင်စိတ်မှာ မတူ။ လင်အတွက် ပူရသည်ဆိုလျှင် အချစ်စိတ် အချစ်မာန်ကလေး ခုကာခံကာနှင့် ဟန်လုပ်၍ ရနိုင်သေးသည်။ သားအတွက်ဆိုလျှင် ဟန်မလုပ်နိုင်။ ရင်ထဲတွင်ရှိသမျှ ပွင့်အန်၍ ကျလာ တတ်မြဲအတိုင်း ဘဒ္ဒကမ္ဘာအဖို့ ဖစိမ်းကားကြီးဆီသို့ လက်ညှိုးညွှန်ရင်းညွှန်ရင်း စကားလုံးများပင် မပီသနိုင်တော့။ မျက်ရည်ကို တသွင်သွင်သွန်ရင်း ပြသည်။

ဘုရားရှင်နှင့် သံဃာတန်းကြီးသည် ပြတင်းဆီက အတန်လွန်သွားသည့်အခါမှ ဘဒ္ဒကမ္ဘာသည် မျက်ရည်ကို သိမ်းဆည်းရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရလာသည့်အဟန်ဖြင့် ခင်မာလာဆီသို့ လှည့်လိုက်ကာ -

“နေစမ်းပါဦးဟဲ့ မာလာရဲ့။ ဆံတော်ကိုဖြတ်၊ ညိုဝါဝါ သင်္ကန်းကြီးဝတ်၊ ဣန္ဒြေတစ်ခွဲသားနဲ့ သူကြိုက်သလို လုပ်လာတာ ထားပါဦးတော့။ သူ့လက်ထဲမှာကိုင်ထားတဲ့ ခွက်မည်းမည်းကြီးက ဘာလုပ်ဖို့တဲ့တုံး”

“အဲဒါ သပိတ်လိုခေါ်တာပေါ့ သခင်မရဲ့။ သပိတ်ဆိုတာ ထမင်းတောင်းတဲ့ ခွက်ပေါ့”

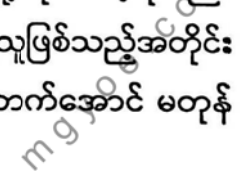
“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အဲဒီခွက်ကြီးတွေကိုင်ပြီး မြို့ထဲမှာ ထမင်းတောင်းဖို့များ ထွက်လာကြတာလား”

“ဒါပဲရှိမှာပေါ့ သခင်မရဲ့”

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ မာလာရေ၊ ဒီလိုလုပ်တာကတော့ သူဟာ တမင် ဝှတိုက်တာပဲ။ သာကီဝင်တို့ ထီးနန်းထုံးတမ်း စဉ်လာကို တမင် အရွံ့တိုက်တာပဲ။ ထမင်းဆိုတာ တောင်းမှ စားရမှာတဲ့လား။ တို့နန်းတော်မှာ ထမင်း မရှိတော့ ဘူးလား။ သူပရိသတ်ကို တို့နန်းတော်က မကျွေးနိုင်ဘူးလို့ သူက ယူဆသလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ဒီနန်းတော်နဲ့ ဒီသာကီဝင်တွေနဲ့ ငါနဲ့မဆိုင်တော့ဘူးရယ်လို့ ငါတစ်ယောက်ကိုသာမက တစ်နန်းတော်လုံး၊ တစ်မျိုးလုံးကို စိမ်းကား လိုက်ပြီလား။ မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး၊ သူလုပ်ပုံတွေက ငါတစ်ယောက်ကိစ္စသာ မကဘူး၊ အမျိုးကိုပါ ထိခိုက်ကုန်ပြီ။ ဒီကိစ္စကတော့ သူ့ခမည်းတော်ကြီးနဲ့ ပိုဆိုင်တယ်။ သူ ဒီလိုလုပ်တာ သူ့ခမည်းတော်ကြီး သိမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ အချိန်မီ ငါ သွားလျှောက်ထားဦးမှ၊ အချိန်မီ တားဆီးခိုင်းဦးမှ ဖြစ်မှာ”

ဘဒ္ဒကမ္ဘာအဖို့ ပြောရင်း ပြောရင်းနှင့်ပင် အရေးကြီး၍လာကာ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် မျက်နှာသစ်ရေကို သုံးသည်။ ထို့နောက် အဝတ်အဆင်ကို သေသေသပ်သပ်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ကာ ခမည်းတော်ရှိရာ နန်းတော်ကြီးဆီသို့ အသော့ကလေး သွားသည်။ ခင်မာလာအဖို့ မိမိထက်ကြီးမြင့်သော အရေးအခင်းဖြစ်နေသည်မို့ တစ်စုံတစ်ရာ မစွက် ဖက်နိုင်တော့ဘဲ သူ့သခင်မ လှုပ်ရှားလေသမျှကိုသာ ငေး၍ကြည့်နေခဲ့ရာမှ ဘဒ္ဒကမ္ဘာ နောက်သို့ လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

ခမည်းတော်ကြီးအဖို့ သား၏ အစွမ်းကိုလည်း သိ၊ သား၏ သဘောထားကိုလည်း နားလည်သူဖြစ်သည့်အတိုင်း နန်းတော်တွင် တဖူးဖူး မှုတ်ထားခဲ့ရာမှ တောထွက်သွားသည်ဆိုတုန်းကလည်း ဣန္ဒြေပျက်လောက်အောင် မတုန်

လှုပ်ခဲ့။ ဥရုဝေလတွင် ဇွဲနပဲကြီးကြီးနှင့် အဆင်းရဲကြီးခံကာ အရိုးကြေကြေ အရေခန်းခန်း သေလုဘနန်း ကျင့်နေသည် ဆိုတုန်းကလည်း မလှုပ်ရှားခဲ့။ ကပိလဝတ်သို့ ရောက်လာ၍ တစ်ညဉ့်ကူးသည်ဆိုရုံမျှတွင် ခွက်မည်းကြီးကိုကိုင်၍ ထမင်းတောင်းထွက်သည် ဟူသော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၏ လျှောက်ထားချက်ကို ကြားရသောအခါတွင်မှ အမျိုးဂုဏ်ကိုမှ မထိန်းနိုင်လောက်အောင် သည်သားကြီး ဆိုးရွားလိုက်ပလေသည်ဟု သာကီသွေး သာကီမာန်ဖြင့် ရာဇဏုန္ဒြေကိုမှ မထောက်မညာနိုင်တော့ဘဲ အနီးတွင် ရနိုင်သမျှသော အခြေအရံကလေးမျှကိုသာ ခေါ်၍ သားဆိုးကြီးကို ဆုံးမရန် နန်းတော်မှ သုတ်သီးသုတ်ပျာ ထွက်သွားသည်ကို ဘဒ္ဒကမ္ဘာကိုယ်တိုင် မြင်လိုက်ရ၏။

သို့ရာတွင် မကြာပါလေ။ သည်သားနှင့် သည်အဖေတို့ မြို့လယ်လမ်းမတွင် မည်သို့ဖြစ်ခဲ့လေသည် မသိ၊ ဖခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ သားဖြစ်သူနှင့် အခြေအရံ သံဃာအားလုံးပါ နန်းတော်သို့ ကြည်ကြည်သာသာ လိုက်ပါလာသည်ကို မြင်ရ ကြားရ၏။ နန်းတော်သို့ သားဖြစ်သူ ရောက်လာချိန်မှာ ဆွမ်းစားချိန်ဖြစ်၍ နန်းတော်တွင် အဘယ်မျှ ပြည့်စုံသည်ဆိုစေ၊ သားဖြစ်သူ၏ ကြီးမားလှသော ပရိသတ်အတွက် ဆွမ်း၊ကွမ်း ကိစ္စ စီစဉ်ကြရာတွင် တစ်နန်းတော်လုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်ကြရသည်။

လင်ပူ သားပူ သောကမယ်တို့၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း မတွေ့ပါဘူး၊ မခေါ်ပါဘူး ဟူ၍ အဘယ်မျှ ပြောခဲ့ စေကာမူ လက်တွေ့တွင်မူ မဟုတ်နိုင်ဟု ခင်မာလာတို့လို ရင်းရင်းနှီးနှီး အနီးကပ် ဆက်ဆံရသူများက အထင်ရှိခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဘဒ္ဒကမ္ဘာသည်ကား သူပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် တကယ်လုပ်လေတော့သည်ကို ကိုယ်တွေ့ ကြုံလာ သောအခါ အံ့အားသင့်ကြရ၏။ သနားကြရ၏။ အကြောင်းသော်ကား နန်းတော်သို့ သူလာနေပြီဟူသော သတင်း ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘဒ္ဒကမ္ဘာသည် မိမိ၏ နန်းတော်တံခါးကို ပိတ်၏။ သူလာပြီ ဆိုကတည်းက ယသော်၏ လှသောမျက်နှာသည် ချစ်သောကကြောင့် ခုနစ်နှစ်လုံးလုံးလိုလို ညှိုးနွမ်း မှုန်ရီနေခဲ့ရာမှ အချစ်မာန်ဖြင့် တင်းမာ သွား၏။ သို့ရာတွင် သူလာနေပြီ၊ သူ နန်းတော်ပေါ်သို့ရောက်ပြီ၊ သူ ဘယ်နေရာမှာ ထိုင်သည်၊ သူ ဘယ်သူနှင့် ဘာစကားပြောသည်၊ သူ ဆွမ်းစားနေပြီ၊ သူ ဆွမ်းစားပြီးပြီ စသော သတင်းများသည်ကား ယသော်ဆီသို့ အချိန်မခြား ရောက်ရှိနေသည်။

ထိုသို့ရောက်နေရာမှ နောက်ဆုံးသတင်းကြောင့် ယသော် လန့်ဖျပ်သွား၏။ ငါတင်းမာခဲ့သမျှ ပြိုကျရတော့မှာပါ လားဟု သိသွား၏။ ထိုသတင်းသည်ကား သူနှင့် သူတပည့်ကြီးနှစ်ပါးကို ခမည်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ သူ့ အဆောင်ဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာနေကြပြီဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်ပေ၏။

သည်တော့လည်း မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ ခမည်းတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ခေါင်းဆောင်လာ၍ ရိုရိုသေသေ ကြိုဆိုရပေ တော့မည်။ သို့ရာတွင် သူ့အပေါ်တွင် အခဲမကျေနိုင်လွန်းသဖြင့် နောက်ဆုံးအခြေအထိ မာန်ခတ်လိုက်သေးသည်။ အကြောင်းကား သူ့ကို အပြင်ဧည့်ဆောင်တွင် မကြို၊ လေးစားအပ်သူတို့အား ဧည့်ခံမြဲဖြစ်သော အဆောင်တော်ဦးတွင် မကြို၊ ပြီးတော့ အဆောင်တော်ဝသို့ ထွက်၍လည်း ခရီးဦး မကြို၊ သူနှင့် သူတို့၏ စက်ရာခန်းဆောင်တွင်သာ နေရာကို သင့်တင့်အောင် ပြင်ဆင်စေ၍ စက်ရာခန်းဆောင် အတွင်းမှပင် စောင့်ကြိုသည်။ ပြီးတော့ သူရှိတုန်းကသာ မင်း ယောကျ်ားတစ်ယောက် ရှိနေစဉ် အမြင်မသင့်လှ၍ လိုအပ်သည့်အခါများတွင် ပိတ်ခဲ့ပြီး သူ မရှိပြီဆိုကတည်းက အဆောင်တစ်ခုလုံး မိန်းမသားချည်းမို့ အမြဲတမ်းလိုလို ဖွင့်၍ထားခဲ့သော အံ့စက်ရာ ကတ္တီပါခန်းဆီးကြီးကို အလို ပိတ်လိုက်စေသည်။ ဘဒ္ဒကမ္ဘာသည် ထိုအခန်းဆီးကြီးအတွင်းမှ စောင့်ကြိုခြင်းဖြစ်၏။

အခိုက်အတန့်အတွင်းလောက်မှာပင် သူ့ကို ခမည်းတော်ကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်၍ ခန်းဆီးကြီးအနီးသို့ ရောက်လာ၏။ ယသော်၏ နန်းဆောင်သူများက သူတို့နေရာတွင် စနစ်တကျနေ၍ ခမည်းတော်ကြီးကိုကျော်ပြီး သူတို့သခင်ကိုယ်တော်လေးကို အသက်ရှူမှားမတတ် ရှိခိုးရင်း ကြည့်ကြသည်။ နန်းဆောင်တစ်ခုလုံး အပ်ကျလျှင်ပင် ကြားရမတတ် ငြိမ်ဝပ်၍နေသည်။

ခန်းဆီးကြီးအစပ်သို့အရောက်တွင် ခမည်းတော်ကြီးက နန်းဆောင်အတွင်းမှာ ဘဒ္ဒကဉ္စနာ ရှိရဲ့လားဟု မေးလိုက်သည့်အဟန်ဖြင့် ခန်းဆီးအစပ်မှ ခင်မာလာဆီသို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ ခင်မာလာက ရှိခိုးဆဲ လက်အုပ်ဖြင့် အတွင်းဆီသို့ ရှိပါကြောင်း ညွှန်ပြသည်။ ခမည်းတော်ကြီးက ခန်းဆီးကိုဖွင့်ရန် လက်ဟန်ဖြင့် ပြလိုက်ပြီး နောက်သို့ အနည်းငယ် ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ခင်မာလာက အမိန့်အရ ခန်းဆီးဖွင့် ပိုးကြိုးကို အလိုက်သင့် ဆွဲလိုက်သောအခါ ခန်းဆီးကြီးသည် တရွေ့ရွေ့ ပွင့်သွားသည်။

ခန်းဆီးပွင့်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ယောဂီရောင် တဘက်ရှည်ကို ပခုံးတစ်ဖက်တွင် သိုင်းပတ်ကာ ကြမ်းပြင်တွင် ဦးညွတ် ဝပ်စင်းလျက်ရှိနေသော ဘဒ္ဒကဉ္စနာ ပေါ်လာ၏။ သဗ္ဗာလီထက်တွင် ကော်ဇောကြီးတစ်ချပ်ဖြင့် ထပ်၍ ဖုံးအုပ်ထား၏။ တပည့်နှစ်ပါးအတွက် ထိုင်ခုံနှစ်ခုံကို အလိုက်သင့် ခင်းထားသည်။

ဘုရားရှင်သည် ခန်းဆီးကြီးအပွင့်တွင် အတွင်းဘက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းမျှ ကြွလိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဘဒ္ဒကဉ္စနာသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဘုရားရှင်၏ ခြေဖမိုးတော်အစုံအား သိုင်းဖက်လိုက်သည်။

ဘဒ္ဒကဉ္စနာအဖို့ အဘယ်မျှ ချစ်မာန်ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ မိမိရှေ့မှောက်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာသော အခါတွင် အချစ်ရေတံခါးကြီး ပွင့်အန်၍ ကျလာလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့် ဘဒ္ဒကဉ္စနာ၏ လက်နှစ်ဖက်သည် ခြေဖမိုးတော်နှစ်စုံကို ထိတွေ့ရာမှ ခြေချင်းဝတ်တော် နှစ်စုံဆီသို့ ရွေ့၍ အားရပါးရ သိုင်းဖက်သည်။ မျက်နှာဖြင့် ခြေဖမိုးတော်နှစ်စုံကို အထပ်ထပ် ပွတ်တိုက်သည်။ ဤမျှသာမက ယသော် လက်နှစ်ဖက်သည် ခြေချင်းဝတ်များတွင်ပင် မရပ်ဘဲ ခြေသလုံးတော်ဆီသို့ တိုးပွေ့တော့မလိုဖြင့် တရွရွ လှုပ်ရှားသည်။ ဝပ်စင်းသော ကိုယ်လုံးကလေးသည် သောက၏ တိုးဝှေ့မှုကြောင့် တသိမ့်သိမ့် ခါ၏။ မျက်ရည်သာထွက်၍ စကားတစ်လုံးမျှ ထွက်မလာ။ လေးစားအပ်သည့်သူများရှေ့၌ လေးစားအပ်သော အဝတ်အဆင်နှင့် ဣန္ဒြေရှင်ကြီး ဖြစ်လာ၍ အင်မတန်ကြီး ချုပ်တည်း ထားရဟန် ရှိသည်။ ခြေတော်နှစ်ဖက်ကိုသာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အထပ်ထပ် ပွေ့သည်။ ပွတ်သပ်သည်။ မျက်ရည်ဖြင့် အထပ်ထပ် လူးစေသည်။ ဘုရားရှင်က မလှုပ်မရှား ရပ်မြဲရပ်၍ သည်းခံတော်မူ၏။

ခမည်းတော်ကြီးက ယသော် အပြုအမူမှာ များလွန်းနေပြီဟု ယူဆ၍ တားမြစ်ရန် လက်ဟန်ပြင်သောအခါ ဘုရားရှင်က ခမည်းတော်ကြီးကို တားသည်။ ယသော် ကြိုက်သလောက် ပြုမူပါစေဟု ခွင့်ပြုတော်မူသည်။

ယသော်အပူကို ငြိမ်းအေးစေရန်ပင် ဤခန်းမဆောင်သို့တိုင် ကြွလာတော်မူခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘဒ္ဒကဉ္စနာ ကျေးဇူးသည် ကြီးမား၏။ သစ္စာရှိ၏။ သိမ်မွေ့၏။ ပြီးတော့ သာမန်အမျိုးသမီး မဟုတ်၊ ရင့်ကျက်၏။ အမျိုးသမီးပီပီလင်ရေးသားရေးမို့ ဤမျှ ပူဆွေးလေသော်လည်း ဘဒ္ဒကဉ္စနာ၏ ရင့်ကျက်သော အလားအလာကို ဘုရားရှင် သိတော်မူသည်။

သတ္တဝါအများစုအတွက် ပြုလုပ်ခဲ့သော မိမိ၏အပြုအမူမှာ ဘဒ္ဒကဉ္စနာဘက်မှ ကြည့်လျှင် သောကတောင်ထု

mgyoe.com

ဖြစ်လောက်သည်။ သောက အစိုင်းအခဲကို ရင်တွင်းမှာ သိုလှောင်၍ထားသည်ထက် ဖွင့်အန်လိုက်သည်က သက်သာစေနိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် ယသော့သောက လျော့၍ တည်ငြိမ်သည်အထိ သည်းခံ ခွင့်ပြုတော်မူခြင်းဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင်၏ အသံတော်ကို ကြားသောအခါ ဘဒ္ဒကဉ္စနာသည် ဦးခေါင်းကို ငုံ့ထားရာမှ မော်၍ ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်ကို ဖူးသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်၏ မျက်နှာတော်မှ မဟာကရုဏာ၏ အနှစ်သာရဖြစ်သော အေးငြိမ်းမှု မေတ္တာဓာတ်သည် ဘဒ္ဒကဉ္စနာသို့ ကူးစက်၏။ ထို့ကြောင့် ဘဒ္ဒကဉ္စနာ၏ လက်များသည် ဘုရားရှင် ခြေတော်မှ လျော့ပါးသွားသည်။ ထို့နောက် ဘဒ္ဒကဉ္စနာ၏ လက်နှစ်ဖက် လွှတ်လိုက်သောအခါ ဘုရားရှင်သည် ခင်းထားသော နေရာဆီသို့ ကြွ၍ ထိုင်တော်မူ၏။

ဘုရားရှင်က ဘဒ္ဒကဉ္စနာ၏ ချစ်မေတ္တာကြီးပုံနှင့် ကျေးဇူးတရားကို ဖော်ပြရင်း စန္ဒကိန္နရီဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူသည်။ ထို့နောက် ဘဝအထွေထွေ သံသရာအထပ်ထပ်တွင် မျက်လှည့်ပမာ လှည့်စားလာခဲ့သော ဇာတိဇရာ စသည့် မီး ၁၁ ပါးတို့ကို ညွှန်ပြတော်မူသည်။ ထို့နောက် အပူမီးမှန်သမျှတို့၏ အေးငြိမ်းရာဖြစ်သော မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး တရားလမ်းစဉ်ကို ဟောကြားတော်မူသည်။

ဘဒ္ဒကဉ္စနာ ဦးညွှတ်၍ နာယူ၏။ တရားဆုံး၍ မျက်နှာကို မော့လိုက်သောအခါ နှစ်လများစွာ ရစ်သန်းနေခဲ့သော သောကမြို့ခိုင်းတို့သည် ဘဒ္ဒကဉ္စနာ၏ မျက်နှာတွင် မရှိတော့။ ချစ်မာန်ဝင်ခဲ့မိသော မကျေနပ်မှု၊ တင်းမာမှုများသည်လည်း ကင်းစင်၏။ ဤမျှသာမဟုတ်၊ ဘဒ္ဒကဉ္စနာက ကြည်လင်သောအသံ၊ ဖြူစင်သောအသံဖြင့် ဖွင့်ထုတ်၍ပင် လျှောက်ထား၏။

“အရှင်မြတ်ဘုရား ... တပည့်တော်မသည် အမှားကို အမှန်ထင်၍ မကြည်မလင် ဖြစ်ခဲ့မိပါသည်။ ယနေ့အဖို့ တွင်မူ အရှင်မြတ်၏ ထူးခြားသော တရားတော်ကို နာယူရပါသောကြောင့် အအေးကြီး အေး၊ အငြိမ်းကြီး ငြိမ်းပါပြီ ဘုရား ...”

ကျောင်းမြတ်အမွန် ဇေတဝန်

[၁]

ရာဇဂြိုဟ်နိုင်ငံ ယင်းတိုက်တော သုသာန်တွင် အနာထပိဏ်သည် ဘုရားရှင်နှင့် ထူးထူးခြားခြား စတင်တွေ့လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သောတာပန်ဖြစ်လာ၏။ သောတာပန်ဖြစ်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ပထမဆုံး ပေါ်ပေါက်လာသော သဒ္ဓါတရားမှာ ဘုရားရှင်အား ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းရန် ဖြစ်၏။ ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းဖို့ သဒ္ဓါဖြစ်ပေါ်လာသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဇေတဝန်ကို သတိရ၏။ ဇေတဝန်ကို သတိရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဓမ္မမိတ်ဆွေကြီး ဇေတမင်းသားကို သတိရ၏။

အလှူမျိုးစုံရှိသည့်အနက် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းလိုသော သဒ္ဓါတရား ပေါ်ပေါက်လာရသည့် အကြောင်းသုံးရပ် ရှိသည်။ ပထမအကြောင်းမှာ သူ့အဖို့ ရှေးဦး အတွေ့အမြင်အရ ယင်းတိုက်တောသုသာန် လူသေကောင်တို့ အကြားတွင် ဆင်းရဲငြိုငြင်စွာ သီတင်းသုံးလျက်ရှိသော ဘုရားရှင်အား ကြည်ညိုလှသဖြင့် ကျောင်းကောင်းကျောင်းမွန်၊ နေရာကောင်းနေရာမွန်ဖြင့် ချီးမြှောက်လှူဒါန်းလိုခြင်း ဖြစ်၏။ ဒုတိယအကြောင်းကား ဘုရားရှင်နှင့် နီးနီးကပ်ကပ် ကိုးကွယ်နေထိုင်လိုခြင်းဖြစ်၍ တတိယအကြောင်းမှာ သာဝတ္ထိတွင် မိမိကဲ့သို့ အတွေးအခေါ် ပင်ကို ဓာတ်ခံကောင်း ရှိကြပါလျက် ဆရာကောင်း မတွေ့သေးသောကြောင့် လွဲမှား၍နေကြကုန်သော ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟ ဇေတမင်းသား စသော မြို့သူမြို့သား၊ နယ်သူနယ်သားများအား တရားအမြင် ရစေလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကြံမှ ကြံပါလေမည်လားဟူသော သံသယစိတ်ကလေးဖြင့် သာဝတ္ထိတွင် ကျောင်းဆောက်လှူဒါန်းလိုသည့်အကြောင်း၊ ကြွရောက် အလှူခံတော်မူပါမည့်အကြောင်း ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားသောအခါ ကြွတော်မူမည့်အကြောင်း သိလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းပင် သာဝတ္ထိသို့ အပြေးပြန်သွားကာ ကျောင်းဆောက်လိုသည့်သဒ္ဓါစိတ်မြင့်မားတဖွားဖွားဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အဘယ်နေရာတွင်အဘယ်လိုစီမံ၍ အဘယ်ပုံဆောက်မည်ဟု စိတ်ကူးပုံစံချမှတ်ပြီး ဖြစ်သွားသည်။

ဘုရားရှင်မှ ကြွတော်မူမည်ဟု ဝန်ခံစကား ကြားလိုက်ရသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဇေတမင်းသား၏ ဥယျာဉ်သည့် အနာထပိဏ်၏ စိတ်ကူးမျက်စိထဲတွင် ထင်းခနဲ ပေါ်လာသည်။

ကောသလဘုရင်တွင် ကိုယ်ပိုင်ဥယျာဉ်တော် ရှိသကဲ့သို့ မင်းညီမင်းသား မှူးကြီးမတ်ရာ သူဌေးသူကြွယ်